

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР МОЖЕ БИ СЪН

Част 9 от „Филип Марлоу“

Превод от английски: Теодора Давидова, Здравка Славянова, 1993

chitanka.info

На Джоан

ПРОЛОГ^[1]

Прислужницата с благите очи и конската физиономия ме отведе в тясната дълга всекидневна на горния етаж, мебелирана в сиво и бяло, с тежки завеси с цвят на слонова кост, които се спускаха пицно към пода, и бял килим, простиращ се от стена до стена. Будоар на филмова звезда — уютно кътче за прелъстяване, фалшиво като театрален декор. В момента там нямаше никой. Вратата се затвори след мен тихо като в болница. До шезлонга имаше масичка на колелца със сервирана закуска. Сребърните прибори върху нея блестяха. В чашата за кафе имаше пепел от цигара. Седнах и зачаках. Стори ми се, че мина много време, докато вратата се отвори отново и Вивиан влезе. Тя носеше бял халат с кремав оттенък, гарниран с бели кожи, и плавната линия на кройката ми напомняше море през лятото, което се пени край пясъчния бряг на малко екзотично островче.

Тя мина покрай мен с плавна и гъвкава походка и седна на ръба на шезлонга. От ъгълчето на устата ѝ висеше цигара. Медночервеният лак покриваше равномерно ноктите ѝ.

— Значи ти се оказа един звяр и нищо повече — рече тя спокойно, като ме гледаше. — Съвършен, закоравял звяр. Снощи си убил човек. Няма значение откъде съм научила. Научих го. На всичкото отгоре идваш тук и изплашваш сестричката ми до припадък.

Предпочетох да не се обаждам. Тя започна да нервничи. Отиде до един стол и положи глава на бяла възглавничка, поставена на облегалката до стената. Издуха струя бледосив дим нагоре, проследи го как плува към тавана и се разпада на тънки ивици, които много скоро се стопиха във въздуха и изчезнаха. Сетне бавно сведе очи и ме изгледа студено.

— Не те разбирам — отсеке. — Страшно съм доволна, че един от нас успя да се овладее онази нощ. Стига ми, че в миналото си

има връзка с контрабандист на спиртни напитки. Защо не кажеш нещо, за Бога?

— Как е тя?

— О, предполагам, че е добре. Спи дълбоко. Тя винаги заспива. Какво си ѝ сторил?

— Абсолютно нищо. След като видях баща ти, излязох от къщата и я намерих отпреди. Беше хвърляла стрелички срещу мишена, закачена на едно дърво. Слязох долу да поговоря с нея, защото имах да ѝ връщам нещо. Един малък револвер, който някога ѝ е бил подарен от Оуън Тейлър. Беше го занесла в апартамента на Броуди онази вечер — вечерта, когато той бе убит. Там бях принуден да ѝ го отнема. Не съм го споменавал и затова може би не знаеш.

Черните ѝ очи, типични за рода Стърнуд, се разшириха и станаха безизразни. Сега бе неин ред да не обели дума.

— Тя много се зарадва, че ѝ връщам револвера, пожела да я науча да стреля и изяви готовност да ми покаже старите петролни кладенци, от които вашето семейство е спечелило част от парите си. И така, слязохме в подножието на хълма. Мястото е доста зловещо, осеяно с ръждясали тенекии и прогнили дъски, има запустели петролни кладенци и тревясали ями, пълни с мръсна вода. Може би това я е разстроило. Предполагам, че си ходила там. Доста мрачно място.

— Да, така е — едва промълви тя.

— Та ние слязохме там и аз закрепих една консервена кутия в средата на дървено колело, за да се цели в нея. Започнаха гърчове. Като че беше епилептичен припадък.

— Да. — Същият слаб гласец. — От време на време има такива припадъци. Затова ли искаше да ме видиш?

— Предполагам, че още не си готова да ми кажеш какво знае за теб Еди Марс.

— Нищо. Започна да ми омръзва този въпрос — каза тя студено.

— Познаваш ли човек на име Канино?

Тя сбърчи красивите си черни вежди и се замисли.

— Слабо. Но, изглежда, името ми се е запечатало в паметта.

— Дясната ръка на Еди Марс. Казват, че е опасно момче. По-точно, вероятно е бил такъв. Ако една дама не ми беше помогнала малко, сега щях да бъда там, където се намира той — в моргата.

— Дамите, изглежда... — Внезапно млъкна и пребледня. — Не мога да се шегувам с такива неща — отрони.

— Аз не се шегувам и грешиш, ако си мислиш, че говоря със заобикалки. Всички факти са в съответствие: Гайгър и неговите симпатични изнудвачески номерца, Броуди със снимките си, Еди Марс и рулетката, Канино и момичето, с което Ръсти Риган не е бягал никъде. Всичко съвпада.

— Страхувам се, че дори не знам за какво говориш.

— Да предположим, че знаеш. Тогава историята щеше да изглежда така. Гайгър е хванал сестра ти на въдицата, без да се затрудни особено, и е измъкнал от нея няколко полица, с които любезно се е опитал да изнуди баща ти. Еди Марс е бил зад гърба на Гайгър, когото е покровителствал и използвал като мача. Вместо да плати, баща ти повика мен, тоест не е имал от какво да се бои. Еди Марс е искал да разбере точно това. Той те е държал с нещо и е искал да узнае дали ще може да хване и генерала с него. Ако беше успял, щеше да измъкне набързо един куп пари. Ако ли не, трябвало е да чака, докато, ти си получиш дела от семейното богатство, а междувременно да се задоволява с дребните суми, които би могъл да измъкне от теб на рулетката. Гайгър е убит от Оуън Тейлър — той е бил влюбен в твоята глупава сестричка и игрите, които Гайгър си е играел с нея, не са му харесвали. За Еди това нищо не е означавало. Неговата игра е много по-тънка, за нея нито Гайгър, нито Броуди, нито някой друг освен тебе е подозирал нещо. Еди и един закоравял гангстер, наречен Канино. Твоят съпруг изчезнал и Еди, знаейки, че на всички им е известно за лошите му отношения с Риган, скрил жена си в Реалито и оставил Канино да я пази, та другите да си мислят, че тя е избягала с Риган. Закарал дори колата на Риган в гаража на къщата, в която преди това е живяла Мона Марс. Но това звучи малко глупаво, ако се сметне просто за опит да се отклони подозрението от Еди, че е убил твоя съпруг или е накарал да го убият. В действителност не е чак толкова глупаво. Той е имал и друга подбуда. Заложил е, за да спечели един милион или приблизително толкова. Знаел е къде е отишъл Риган и защо, но е предпочел полицията да открие това. Искал е полицията да достигне до някакво задоволително обяснение, за да не се бърка повече. Отегчавам ли те?

— Изморяваш ме — каза тя с безжизнен глас. — Господи, колко ме изморяваш!

— Съжалявам. Не дърдорях глупости, за да се правя на умен. Тази сутрин баща ти ми предложи хиляда долара, за да намеря Риган. За мен това са много пари, но не мога да го сторя.

Устата ѝ внезапно се отвори. Дишането ѝ стана напрегнато и хрипкаво.

— Дай ми една цигара — каза тя дрезгаво. — Защо да не можеш?

Една вена на шията ѝ бе започнала да пулсира.

Дадох ѝ цигара, запалих клечка кибрит и я поднесох към нея. Вивиан пое дълбоко дима, изпусна го в безформен облак, после сякаш забрави, че държи цигара между пръстите си. Повече не дръпна от нея.

— Ами защото и Бюрото за издирване на изчезнали лица не може да го открие — казах аз. — Не е толкова лесно. Не е твърде вероятно аз да направя нещо, което те не могат.

— О, затова ли?

В гласа ѝ се прокрадна нотка на облекчение.

— Това е една от причините. Хората от Бюрото за издирване на изчезнали мислят, че той нарочно е изчезнал, сложил е кръст, както се казва. Те не смятат, че Еди Марс го е ликвидирал.

— Кой казва, че някой го е ликвидирал?

— Ще стигнем и до това — рекох аз.

За миг лицето ѝ сякаш се разпадна, просто се превърна в множество безформени линии, които тя не бе в състояние да овладее. Формата на устата ѝ можеше да се изтълкува като прелюдия към писък, но само за миг. Кръвта на Стърнудови сигурно я бива за нещо повече от това да поддържа пламъка в черните очи и безразсъдството ѝ.

Станах, взех димящата цигара измежду пръстите ѝ и я угасих в пепелника. Сетне извадих от джоба си малкия револвер на Кармен и го поставих внимателно, с пресилена грижливост на бялата коприна, опъната върху коляното ѝ. Закрепих го там и отстъпих назад, наклонил глава на една страна като аранжор на витрина, който преценява ефекта на нова гънка на шалчето около врата на манекена.

Седнах отново. Тя не помръдваше. Очите ѝ се свеждаха надолу милиметър по милиметър, докато най-после погледът ѝ срещна револвера.

— Безопасен е — казах аз. — И петте гнезда в пълнителя са празни. Тя изстреля всичките патрони. Изстреля ги до един срещу мен.

Вената на шията ѝ започна бясно да пулсира. Опита се да каже нещо, но от устата ѝ не се отрони нито звук. Тя преглътна.

— От разстояние пет-шест стъпки — уточних аз. — Хитро момиченце, нали? Лошото е само, че бях заредил револвера с халосни патрони. — Ухилих се нахално. — Знаех си какво би направила, ако ѝ падне удобен случай.

Вивиан успя да проговори, а гласът ѝ прозвуча някъде отдалеч.

— Ти си ужасен човек — процеди тя. — Ужасен!

— Да. Ти си голямата ѝ сестра. Какво мислиш да правиш?

— Не можеш да докажеш нито дума от това.

— Какво не мога да докажа?

— Че тя е стреляла срещу тебе. Били сте сами там долу при кладенците. Не можеш да докажеш обвинението си.

— А, това ли било — казах аз. — И през ум не ми е минавало да опитвам. Сетих се за друга случка пак там, когато в малкия револвер е имало куршуми.

Очите ѝ заприличаха на вирове, по-празни и от самия мрак.

— Мислех си за оня ден, когато е изчезнал Риган — продължих. — Късно един следобед. Той я завел долу при запустелите петролни кладенци, за да я научи да стреля, сложил консервена кутия някъде, казал ѝ да стреля по нея и стоял наблизо. Но тя обърнала револвера и го напълнила с олово, както се опита да направи с мен днес, и то по същата причина.

Вивиан трепна, револверът се плъзна от коляното ѝ и тупна на пода. Това беше един от най-силните звуци, които, някога съм чувал. Очите ѝ бяха приковани в лицето ми. От устата ѝ излезе напрегнат, агонизиращ шепот.

— Кармен... Велики Боже, Кармен!... Защо?

— Наистина ли искаш да ти кажа защо тя стреля в мен?

— Да. — Очите ѝ бяха все така ужасени. — Страхувам се, че... че искам.

— По-миналата нощ, когато се прибрах вкъщи, я заварих в апартамента си. Беше подлъгала домоуправителя да я пусне вътре, за да ме чака. Беше в леглото ми — гола. Изхвърлих я. Предполагам, че и Риган някога е сторил същото. Но с Кармен е опасно да се отнасяш така.

Тя разтегна устните си и направи вял опит да ги навлажни. За част от секундата Вивиан заприлича на уплашено дете. Скулите ѝ се откроиха, ръката ѝ се вдигна бавно и сковано и се вкопчи в бялата кожа на яката. След това просто седна с втренчен поглед.

— Пари — изграчи тя. — Сигурно искаш пари.

— Колко? — Опитах се да го кажа, без да се усмихна подигравателно.

— Петнайсет хиляди долара?

Аз кимнах.

— Горе-долу ще стигнат. Това трябва да е установената цена. И той е имал същата сума в джобовете си, когато тя го е застреляла. Мистър Канино също трябва да е получил толкова, за да ви отърве от трупа, когато ти си отишла при Еди Марс за помощ. Но сумата е дребничка в сравнение с онази, която Еди се надява да измъкне днес-утре, нали?

— Кучи син! — каза тя.

— Аха. Хитро момче съм аз! Нямам абсолютно никакви чувства, нито скрупули. Лакомя се само за пари. Толкова съм алчен, че за двайсет и пет долара на ден плюс допълнителните разноски, главно за уиски и бензин, си блъскам главата и мисля, доколкото мога; поставям на карта цялото си бъдеще, рискувам да си навлека омразата на ченгетата и на Еди Марс и неговите юнаци, отскачам от куршуми и казвам: „Много ви благодаря. Ако имате още неприятности, надявам се, че ще си спомните за мен, просто ще ви оставя визитната си картичка за всеки случай.“ Всичко това го върша за двайсет и пет долара на ден... и може би отчасти с мотива да запазя малкото гордост, останала на един немощен и болен старец, която се крепи от мисълта, че неговата кръв не е отрова и макар и двете му деца да са мъничко палави, каквито са днес много други добри момичета, все пак не са извратени, нито са убийци. Та затова съм кучи син. Добре. Пет пари не давам. Така са ме наричали всякакви хора, включително и малката ти сестричка. Тя ме нарече и с

по-лоша дума, защото не исках да легна с нея. Имам петстотин долара от баща ти, за които не съм молил, но той може да си позволи да ми ги даде. Бих получил още хиляда, като намеря Ръсти Риган, ако можех да го намеря. Сега ти ми предлагаш петнайсет бона. Ставам важна клечка. С петнайсет бона бих могъл да си купя собствен дом, нова кола и четири комплекта горно и долно облекло. Дори бих могъл да си дам почивка, без да се притеснявам, че ще да изпусна някой клиент. Това е чудесно! За какво ми предлагаш тези пари? Ще мога ли да продължавам да си бъда кучи син, или пък ще трябва да стана джентълмен като оня пияница, дето беше припаднал в колата си по-миналата нощ? Тя беше безмълвна като статуя.

— Добре — продължих аз мрачно. — Защо не я отведеш? Някъде далеч оттук, където знаят как да се справят с такива, където ще крият от нея пистолетите, ножовете и екзотичните напитки? Дявол да го вземе, може дори да се излекува, да знаеш. И това се е случвало.

Тя стана и отиде бавно до прозорците. Драпираните завеси с цвят на слонова кост се дуплеха в нозете ѝ. Застана край гънките и се вгледа навън към спокойните притъмнели хълмове. Стоеше неподвижно и почти се сливаше със завесите. Ръцете ѝ висяха отпуснати надолу. Напълно неподвижни ръце. Обърна се, тръгна обратно и мина край мен, сякаш не ме забелязваше. Вече зад гърба ми, изхълца.

— Той е в оная яма — изрече задавено. — Ужасен разложен труп. Стана точно както ти го разказа. Наистина отидох при Еди Марс Кармен се върна вкъщи и също като някакво дете, разказа какво е сторил. Тя не е нормална. Знаех, че полицията ще изкопчи цялата истина от нея. След известно време дори без да я питат можеше да започне да се хвали с това. А ако татко научеше, щеше веднага да извика полицията и да им разкаже цялата история. Още същата нощ щеше да умре. Това не беше най-страшното — най-много ме плашеха предсмъртните му мисли. Ръсти не беше лошо момче. Но не го обичах. Струва ми се, че беше свестен човек. Ала жив или мъртъв, той просто не означаваше нищо за мен. Много по-важно бе татко да не узнае.

— Значи си я оставила да си ходи наоколо свободно — казах аз.
— И да се забърква и в други истории.

— Изчаквах, за да спечеля време. Трябваше ми време. Направих грешка, разбира се. Мислех си дори, че може да забрави за случилото се. Чувала съм, че при такива припадъци те наистина не помнят. Може би и тя щеше да забрави. Знаех, че Еди Марс ще ме обере до петак, но не ми пукаше. Трябваше да намеря помощ и можех да я получа само от такъв като него... Понякога не можех да повярвам, че всичко това се е случило. А друг път изпитвах нужда да се напия бързо — независимо по кое време на деня беше. Светкавично, адски бързо.

— Трябва да я отведеш — повторих. — И го направи светкавично, адски бързо.

Тя все още стоеше, обърната с гръб към мен. Каза тихо:

— Ами ти?

— Аз — нищо. Отивам си. Давам ти три дни. Ако дотогава сте заминали, добре. Иначе всичко ще излезе наяве. И не мисли, че се шегувам.

Вивиан се обърна рязко.

— Не зная какво да ти кажа. Не зная как да започна.

— Махни я оттук и се погрижи да е под непрекъснато наблюдение. Обещавах ли?

— Обещавам. Еди...

— Забрави Еди. Ще му се обадя, след като си почина малко. Ще имам грижата за Еди.

— Той ще се опита да те убие.

— Ами! — усъмних се. — Най-способното му момче не успя. Ще опитам и с другите. Норис знае ли?

— Той никога няма да каже.

— Досетих се, че знае.

Бързо прекосих стаята, излязох, тръгнах надолу по облицованото с плочки стълбище и стигнах до предния салон. Не срещнах никого. Този път шапката ми нямаше компания. Окъпаният в слънце парк като че ли бе населен с духове, малки свирепи очички ме наблюдаваха иззад храстите, сякаш в самия блясък на слънцето имаше нещо тайнствено. Качих се в колата и подкарах надолу по хълма.

Дали всъщност има някакво значение къде ще те погребат, щом като веднъж вече си умрял? В мръсна яма или в мраморна кула на върха на някой хълм? Ти си мъртъв, унесъл те е големият сън и вече не те притесняват такива дребни неща. Петрол и вода или въздух и вятър — на тебе ти е все едно. Ти просто си потънал в големия сън, без да те е грижа за гнусното убийство или за мястото, на което си паднал. А аз, аз бях част от тази гнусотия. Бях много повече съпричастен към нея, отколкото Ръсти Риган. Но нямаше нужда и старецът да бъде част от това. Той можеше да си лежи спокойно на своето покрито с балдахин легло, скръстил безкръвни ръце върху завивката, и да чака. Сърцето му — краткотраен несигурен шепот. Мислите му — сиви като пепел. И не след дълго и той като Ръсти Риган щеше да заспи големия сън.

[1] За препратките към „Големият сън“ на Реймънд Чандлър е използван преводът на Михаил Грънчаров (1984 г.) ↑

1

Водата изтичаше на ленива сребриста струя от маркуча в ръцете на градинаря японец и блестящите капки все по-гъсто покриваха моравата. Къщата на Стърнуд изглеждаше непроменена.

Генералът бе починал. Твърде неприятно. Еди Марс беше още жив, което бе още по-неприятно. Кармен беше настанена в подходяща клиника. Но Вивиан все още бе тук. Норис, икономът, също бе тук. Тъкмо той ми се обади и ме помоли да го посетя.

Мястото бе пълно със спомени. Ниските възвишения все така ограждаха къщата. Същият лек склон водеше до едва забележимите от пътя нефтени сонди, които и до днес успяваха да изсмучат по няколко варела петрол на ден. Слънцето огряваше маслинените дървета, сред чиито клони все така цвърчаха пъстри птици и тяхната песен звучеше бодро, сякаш светът бе още млад.

А не беше така.

Норис ми отвори вратата. Висок, с посребрена коса, прехвърлил шейсетте, но все още в добро здраве, ако се съди по изправената стойка и свежото лице.

— Благодаря ви, че дойдохте, мистър Марлоу — рече той.

В преддверието нищо не бе променено от първия път, когато влязох в тази къща. Над полицата на камината както и преди висеше портретът на праядото с пламтящите очи. Рицарят от витража все още се канеше да освободи пленницата. Дамата бе все тъй полугола, но за щастие с достатъчно дълга коса. Колко време мина от мига, в който за първи път прекрачих прага на този дом, когато Кармен Стърнуд подхвърли нещо за моя ръст и ми се хвърли на врата. Сякаш беше вчера.

Бе на около, двацет години, дребничка и с крехко телосложение, но изглеждаше жилава. Носеше светлосини панталони и те ѝ стояха добре. Ходеше така, сякаш плуваше. Светлокестенявата чуплива коса бе подстригана много по-късо от

модната напоследък прическа тип „паж“ с подвити навътре краища. Очите и бяха тъмносиви и почти безизразни. Приблужи се към мен и се усмихна само с устни; имаше малки остри зъби на хищник, бели като обратната страна на прясно обелена портокалова кора и блестящи като порцелан. Те святкаха между тънките, прекалено изопнати устни. Лицето ѝ беше бледо и нямаше много здрав вид.

— Височък си, а? — подхвърли тя.

— Без да искам.

Очите ѝ станаха кръгли. Бе озадачена. Мислеше. Ясно ми беше, дори след толкова кратко познанство, че мисленето винаги щеше да ѝ създава ядове.

— И хубав — добави тя. — Бас държас, че го знаеш.

Изсумтях.

— Как се казваш?

— Райли — отвърнах. — Догхаус Райли.

— Смешно име.

Тя прехапа устни, извърна леко глава и ме погледна изкосо. След това сведе мигли, докато те почти докоснаха бузите ѝ, и отново бавно ги повдигна като театрална завеса. Впоследствие щях да имам възможност да опозная този трик. Той имаше за цел да ме накара да се търкулна по гръб и да размахам четирите си лапи във въздуха.

— Да не си професионален боксьор? — попита тя, като видя, че не се търкулнах.

— Не съвсем. Аз съм детектив.

— Аа — вирна тя ядосано глава и разкошният цвят на косите ѝ се откри в сумрака на големия салон. — Подиграваш ми се.

— Аха.

— Какво?

— Гледай си работата — отсякох. — Добре ме чу.

— Не каза нищо. Само се занасяш.

Тя вдигна палеца си и го захапа. Това бе един палец с любопитна форма — тънък и тесен като допълнителен пръст, без гънка на първата става. Тя го налага и бавно го засмука, като го преобръщаше в устата си, сякаш беше бебе с биберонче залъгалка.

— Ужасно си дълъг — повтори ми пак.

Изкикоти се с непонятно веселие. След това извъртя тялото си бавно и гъвкаво, без да повдига нозе. Ръцете ѝ се отпуснаха надолу. Тя

се наклони към мен, като се полюляваше на пръсти. Падна право назад в ръцете ми. Трябваше да я хвана или да я оставя да си разбие главата в покрития с мозайка под. Хванах я под мишниците и тя мигновено се отпусна върху мен, сякаш краката ѝ бяха гумени. Наложих се да я притисна към себе си, за да не падне. Щом главата ѝ докосна гърдите ми, изви се към мен и се разкикоти.

— Много си готин — хихикаше тя. — Ама и аз съм готина!

Замълчах. Икономът избра точно този подходящ момент, за да влезе през градината и да види как съм я прегърнал.

Е, не беше съвсем вчера.

Последвах Норис към стъклената врата на градината. Къщата ми се стори далеч по-тиха. Вероятно си въобразявах. Тя бе твърде голяма, изпълнена с твърде много тъга, за да бъде шумна. Този път свихме надолу по стълбите, които водеха към кухнята. Прислужницата с конската физиономия бе там. Усмихна се и ми кимна. Норис ѝ хвърли един поглед, тя отново кимна и излезе.

Кухнята бе просторна, с изглед към задната градина. Както в толкова много подобни имения в Лос Анжелис, първият етаж откъм фасадата бе на равнището на втория в задната част. Подът тук бе покрит с кафява теракота. Голяма дървена маса заемаше центъра на помещението. Огромна висока печка бе разположена край отсрещната стена, два хладилника — отдясно, а отляво двойният умивалник продължаваше с дълъг плот.

— Ще пиете ли кафе, сър? — попита Норис. Приех и Норис изчезна през междинната врата, откъдето се върна само след миг със сребърен поднос за кафе, чаша от костен порцелан и чинийка. Наля кафето. Остави пред мен и малък пепелник.

— Пушете, ако желаете, мистър Марлоу. Отпих от чашата, извадих цигара и я запалих с клечка от голямата кибритена кутия.

— Как са момичетата? — попитах. Норис се усмихна.

— Тъкмо за тях исках да поговорим, сър. Той застана чинно до масата. Аз чаках.

— Генералът имаше навик да пие кафето с малко бренди, сър. Да ви сипя ли?

— Налей и на себе си. Норис закима с глава.

— За генерала — рекох аз.

Норис кимна, взе си чаша, сипа бренди в кафето ми, наля и на себе си.

— За генерал Ги Стърнуд — тържествено произнесе той, вдигайки чаша. Направи ми впечатление, че произнесе името по френски маниер. Вдигнах чашата си в отговор.

— За генерал Стърнуд — повторих аз.

За пръв път го срещнах в оранжерията край ниско подстриганата моравя.

Въздухът бе тежък, влажен, наситен с лепкавия аромат на цъфтящи тропически орхидеи... Не след дълго стигнахме до едно празно място в средата на тази джунгла под куполовидния покрив. Тук, върху пространство, покрито с шестоъгълни плочки и червен поизтъркан килим, седеше в количката си стар и на пръв поглед умиращ инвалид, в чиито черни очи бе угаснал всякакъв огън, но все още човек можеше да различи открития поглед на въгленочерните очи от портрета над камината в преддверието. Останалата част от лицето му бе като оловна маска с безкръвните си устни, с острия нос, хлътналите слепоочия и щръкналите месести части на ушите, предвестници на близка смърт. Дългото му мършаво тяло беше увито — в тази жега — с одеяло и облечено в избеляла червена хавлия. Подобни на птичи крака, ръцете му — кожа и кости и с морави нокти, лежаха скръстени в скута. Няколко кичура суха бяла коса бяха залепнали за черепа, сякаш се бореха за живот като диви цветя на някоя гола скала.

Отпих от чашата. Норис едва допря устни до своята. В просторната кухня цареше пълна тишина. Духът на генерала витаеше наоколо и неговото присъствие ни караше да запазим мълчание.

— Какво знаете за моето семейство?

— Чувах, че сте вдовец и имате две дъщери, и двете хубави лудетини. Едната от тях е сключвала брак три пъти, като последният съпруг бил бивш контрабандист на спиртни напитки, познат в своя браниш под името Ръсти Риган. Това е всичко, генерале...

— Мис Кармен е изчезнала — обади се Норис и прекъсна размишленията ми.

— Откъде?

— След нещастieto с Ръсти Риган мис Вивиан я настани в клиника, доколкото разбрах, по ваш съвет.

Кимнах. Кафето бе прекалено силно и твърде горещо и затова отпивах на малки глътки. Останало на повърхността, брeндитo сякаш го сгриваше още по-силно. Почти чувах старческият глас на генерала, изпълнен с дълго потискано вълнение.

— *Вивиан е разглезена, придирчива, умна и напълно безсърдечна. Кармен пък е дете, което обича да къса крилцата на мухите. И двете притежават усет за добро и зло точно колкото и всяка котка. Същото важи и за мен.*

В гласа на стареца долавях и нещо друго. Изпод умората и желязната сдържаност се прокрадваше и копнеж, копнеж по онова, което би могло да бъде, закъсняло покаяние за минали грехове. Именно този копнеж ме държеше, а добре зная, че държеше и Норис, макар и само като спомен години след като гласът бе замлъкнал.

— *Вивиан посещаваше добри училища, от ония снобските, а също така и колеж. Кармен смени половин дузина училища, едно от друго по-либерални, и в крайна сметка нищо не научи. Предполагам, че и двете имаха и все още имат всички обичайни пороци. Ако това, което казвам като родител, звучи сурово, мистър Марлоу, то е, защото ми остава прекалено малко да живея, та да плащам дан на някакво викторианско лицемерие.*

Той облегна глава назад и притвори очи, сетне внезапно ги отвори отново.

— *Излишно е да добавям, че човек, който на петдесет и четири години за пръв път е имал щастието да стане баща, заслужава всичко онова, което получава.*

— Чувстваше се много добре в клиниката — рече Норис. — Ползвах се от привилегията да я посещавам всяка седмица.

— А Вивиан? — попитах аз. Имената на дъщерите сякаш пропъдиха духа на бащата.

— Мис Вивиан я посещаваше, когато... имаше възможност. — Норис въртеше замислено чашата в чистите си силни ръце. — Тя понесе тежко смъртта на баща си. Продължава да се среща с мистър Марс — внимателно произнесе Норис, като се стараеше да не влага каквото и да било отношение. Това бе интонация на съвършения прислужник, който не разсъждава, само регистрира фактите.

— Колко мило от нейна страна — рекох аз. — Тя ли поръча да ми се обадиш?

— Не, сър. Аз си позволих тази волност. Според мис Вивиан мистър Марс ще се опита да намери мис Кармен и да я върне в клиниката.

— Неговата цена ще бъде далеч по-висока от моята.

— Точно така, сър.

— А на теб ти е известно колко взимам аз.

— Да, сър. Ако си спомняте, аз поднесох на генерала чековата книжка, когато той ви нае преди години.

— И можеш да си го позволиш?

— Генералът бе твърде щедър към мен в завещанието си.

Смукнах дълбоко от цигарата, след което бавно издишах и наклоних стола си назад.

— Но ти продължаваш да работиш тук — отбелязах аз.

— Сигурен съм, че генералът би желал това, сър. Дъщерите му...

— Норис остави мисълта си недовършена и красноречиво замълча.

— Да — съгласих се аз. — Положително. Кога изчезна Кармен?

— Преди около седмица. Отидох да я посетя както обикновено, но нея вече я нямаше. Хората от персонала отговаряха уклончиво на въпросите ми, но успях да разбера, че от две нощи не е спала там.

— И никой не се е обадил?

— Очевидно. Информирах мис Вивиан и си позволих да се обадя по телефона на капитан Грегъри от Бюрото за издирване на изчезнали.

— И какво?

— Доколкото си спомням, думите му бяха: „За пръв път чувам.“

— А Вивиан?

— Мис Вивиан заяви, че няма причина за безпокойство. Тя самата знаела към кого да се обърне, Кармен рано или късно щяла да

се появи.

— И според теб тя се е обърнала към Еди Марс — заключих аз.

— Точно така, сър.

— А какво е отношението ѝ към моята намеса?

— Не съм ѝ съобщил.

Допих вече изстиналото кафе, примесено с бренди. Сетне кимнах, по-скоро на себе си.

— Коя е тая клиника?

— „Рестхевън“, сър. Главен лекар е някой си доктор Бонсентир.

— Добре. Ще отскоча дотам.

— Да, сър — рече Норис. — Много ви благодаря, сър. Да ви предложи ли аванс?

— Засега един долар стига. Ще ти дам разписка. По-късно ще говорим за останалото.

— Много мило от ваша страна, сър — рече Норис. Извади протрит кожен портфейл, взе банкнота от един долар и ми я подаде. Написах му бележката и небрежно прибрах банкнотата, все едно в джоба ми имаше още десетки като нея.

— Удобно ли е да ти се обаждам тук?

— Разбира се, сър. Често ме търсят. Едно от моите задължения е да отговарям на телефона.

— Как е Вивиан? — попитах аз.

— Тя е все така красива, сър, ако мога да си позволя тази дързост.

— Но продължава да се среща с оня смахнат.

— Ако имате предвид мистър Марс, струва ми се, да.

2

Спрях за миг на стъпалото пред вратата на Стърнуд Хаус, придържайки шапката до бедрото си. Пред мен се спускаше терасовидният склон, който завършваше с висока ограда от заострени железни пръчки, отделяща света на Стърнуд или онова, което бе останало от него, от хората, работещи за прехраната си. Отразените слънчеви лъчи проблясваха по бронзираните шипове. На север белееха снежните върхове на Сан Габриел. Обърнах поглед назад по посока на нефтените сонди, които с последни сили и мъчително скърцане изпомпваха по пет-шест варела на ден. В подножието им бе вонящата яма, на дъното на която лежеше тялото на Ръсти Риган, заспал големия сън. Оттук не се виждаше почти нищо.

Вратата зад мен се отвори.

— Марлоу?

Обърнах се и срещнах погледа на Вивиан, по-голямата дъщеря на генерала, онази с огнения поглед, начупената уста и страхотните крака. Беше облечена в домашен копринен костюм: дълбоко изрязано горнище с широки ръкави и свободен панталон, който скриваше невероятните ѝ крака и в същото време загатваше, че ако ти ги покаже, няма да съжаляваш. Между устните си стискаше незапалена цигара.

— Имаш ли огънче? — попита ме тя и едва забележимо се наведе към мен, без да прекрачва прага.

Успях да намеря клечка, драснах я о нокътя на палеца си и запалих цигарата ѝ.

— Все същият сърчен грубиян — рече тя.

Не ѝ възразих и оставих забележката ѝ за сметка на семейство Стърнуд.

— Все така надничаш през завесите.

— Забравяш, че аз живея тук, Марлоу. Обичам да знам кой влиза и излиза.

— Дойдох преди малко. Отивам си вече. Вивиан прекрачи прага и затвори вратата. Смукна леко от цигарата, задържа дима, сетне бавно

го издуха с поглед, зареян към нефтените кладенци.

— Кратка разходка из спомените, а, мистър Марлоу? Или може би искахте да пофлиртувате с някого, а после куражът ви напусна.

Поклатих глава.

— Все същият мълчалив мъжага.

Ухилих се, нахлупих шапката си ниско над челото. Тръгнах надолу по склона към колата. Вивиан ме следваше. Усещах напрежението ѝ. Движенията ѝ го издаваха.

— Говорил си с Еди Марс — рече тя.

— Естествено, след историята с Риган. Предупредих те.

— Той как реагира?

— Знаеше, че ще говоря с него — отвърнах. — Можеш да си представиш как реагира.

— Казал си му да стои далеч от мен и Кармен. Баща ми не бивало да узнае, а ако това се случи, обещал си му, че ще намериш начин да го отстраниш за доста дълго време.

— Само разменихме няколко думи — поясних. — Надявам се, не се е разстроил много.

— Кой, Еди Марс ли? Малко трудно ще го стресне едно нископлатено ченге.

— Моята такса е като на всички останали. Баща ти умря, без да разбере.

— Да, така е.

Изопнатите черти на лицето ѝ за миг се отпуснаха. Тя се облегна на ръката ми, докато се спускахме надолу по пътеката.

— И съм ти благодарна за това, Марлоу.

— Тъхъ — обадох се от чиста любезност.

Стигнахме до портата. Паркирал бях колата под същото дърво както в онзи дъждовен октомврийски ден, когато по молба на Бърни Олс, главен следовател, бях пристигнал в тази къща. Генерал Стърнуд бе поискал да му изпратят частен детектив.

— Какво те води насам, Марлоу?

— Дойдох да посетя иконома ви — отвърнах аз.

— Без да ме попиташ дори?

— Сега е двасти век и се намираме в Южна Калифорния, мисис Риган. Слугите отдавна вече не са роби. Зная, че това не ви харесва, но рано или късно ще трябва да се примирите.

Тя посегна да ме удари, но аз светкавично вдигнах ръка пред лицето си.

— Копеле! — изсъска тя.

— Как е Кармен? — попитах.

— Добре е — отвърна Вивиан.

— Съмнявам се. Никак не беше добре последния път, когато я видях. Помня, че се опита да изпразни пълнителя в мен, както бе направила с Риган.

— Послушах съвета ти. Заминахме. Отидохме в Швейцария и там започнаха да я лекуват.

— Но ти се върна. Къде е Кармен?

— В клиниката — отсече Вивиан.

— В „Рестхевън“ ли?

Вивиан ме прониза с поглед. Стори ми се, че кожата ѝ е твърде силно изопната върху скулите.

— Какво ти каза Норис? — попита тя.

— Професионална тайна. Какво направи, за да я откриеш?

— Оня дърт негодник е изпял всичко, а?

— Не бива да я оставяте без надзор.

— Тя е на сигурно място. Има хора, които ще се погрижат за това.

— Марс ли?

— Еди обеща да я намери. Най-вероятно е избягала с някой мъж. Познаваш Кармен.

Вивиан изглеждаше безгрижна като пеперудка, кацнала върху лале.

— Да не би да е срещнала онзи, с когото вероятно е избягала, на тържество в клиниката?

— Спести си сарказма, драги. Издава лош вкус. В „Рестхевън“ не държат пациентите под похлупак. Доктор Бонсентир е със съвременни разбирания.

— Без съмнение — рекох аз. — Как попадна на него?

— Препоръчаха ми го — отговори Вивиан.

— Кой точно? — попитах. — Еди Марс ли?

— По дяволите, Марлоу, защо се заяждаш с Еди? Откакто татко почина, той се държи като истински приятел.

— Марс е комарджия, гангстер и си служи с наемни убийци. Вероятно е и сводник. Ако въобще можем да говорим, че е нечий приятел, то обектът е единствено собствената му персона. Всички останали са тор.

Вивиан хвърли цигарата, стъпка я с върха на розовата си пантофка. Вдигна поглед към мен, същия онзи пламенен поглед, който добре помнех. В него прозираше огнената кръв на рода Стърнуд, все хора, способни на върховен героизъм или на истинска поквара.

— До гуша ми дойде от тебе, Марлоу. От теб и от физиономията ти. Искам да изчезнеш от живота ми. Писна ми да ме поучаваш. Какво ми вириш нос с твоята гнусна кантора в най-скапаната част на града! Едва ли имаш повече от два костюма! Такива като теб мога да купя петдесет, та да ми подпират книгите.

Тя се обърна рязко и зачатка с токчета по пътеката, очевидно търсеше врата, която да тръшне. Намери я едва когато стигна къщата и я захлопна с оглушителен трясък.

Пъстро колибри кръжеше над цъфналата азалия недалеч от портата.

— Сто на сто няма толкова книги — споделих аз с колибрито.

Птичето не ми обърна никакво внимание. Примирих се и влязох в колата. Поех към гнусната си кантора в най-скапаната част на града.

3

Запознах се с Вивиан Риган, когато посетих баща ѝ по повод искането му да го отърва от някакъв изнудвач. Тогава тя беше омъжена за Ръсти Риган, който, както се говореше, бил командир на бригада в Ирландската републиканска армия. Само че Ръсти беше изчезнал и генералът тъгуваше за него. Генералът ме нае, както предполагам по онова време, а май и до ден-днешен, за да се убеди, че изнудвачът не е Ръсти Риган. Ако Риган се бе оказал изнудвач, това щеше да съкруши стареца, но нещата не стояха така. Когато в онзи ден се разделих с генерала със залепнала риза и подгизнала яка, Норис ми каза, че мисис Риган иска да говори с мен.

Седнах на ръба на едно дълбоко меко кресло и погледнах към мисис Риган. Заслужаваше си да бъде добре огледана. Можеше като нищо да вкара човек в беля. Беше се изтегнала на модерен шезлонг, без чехли, така че аз се втренчих в краката ѝ, обути в чорапи от найфина коприна. Сякаш умишлено бяха изложени на показ. Виждаха се до коленете, а единият от тях и доста по-нагоре. Коленете бяха с трапчинки, а не костеливи и заострени. Прасците бяха прекрасни, глезените — дълги и изящни, с достатъчно вълнуващи очертания, за да вдъхновят композирането на музикална творба. Бе висока и дългонога и изглеждаше в чудесно здраве. Седеше, облегла глава на атлазена възглавничка с цвят на слонова кост. Косата ѝ беше черна и гъста, с път по средата, а очите — това бяха пламенните черни очи от портрета в преддверието. Имаше красива уста и нежно очертана брадичка. Устните ѝ бяха леко отпуснати в намусена гримаса, а долната бе доста чувствена.

Поиска да знае дали баща ѝ ме е наел, за да намеря Ръсти Риган. Тъй като не тя бе клиентката ми, това не беше нейна работа. Не пожелах да ѝ отговоря. На нея никак не ѝ хареса.

Изчерви се. В горещите ѝ черни очи се четеше ярост.

— Не виждам какво толкова ви кара да бъдете предпазлив с мен — озъби се тя. — И освен това маниерите ви не ми харесват.

— И аз не съм си загубил ума по вашите — казах. — Нито пък съм молил за свиждане с вас. Вие изпратихте да ме повикат. Малко ме е грижа дали ще се държите изискано с мен, или пък ще си пиете обедата от бутилка с шотландско уиски. Нямам нищо против да ми показвате краката си. Те наистина са много шик и е цяло удоволствие да се запознае човек с тях. Не ме е грижа дали харесвате обноските ми. Те са доста занемарени. През дългите зимни вечери седя и ги оплаквам. Хич не си губете времето да ме подлагате на кръстосан разпит.

Тя блъсна чашата толкова силно, че съдържанието ѝ се разплиска по една от възглавниците с цвят на слонова кост. Метна крака на пода и се изправи, като при това от очите ѝ захвърчаха искри, а ноздрите ѝ се разшириха. Устата ѝ бе леко отворена и белите зъби святкаха гневно към мен. Кокалчетата на ръцете ѝ бяха побелели.

— Не съм свикнала да ми държат такъв тон — каза тя дрезгаво.

Аз си седях и се хилех насреща ѝ. Много бавно тя затвори уста и погледна надолу към разлетия алкохол. Седна на крайчеца на шезлонга и подпря брадичка върху едната си ръка.

— Божичко! Ти си голям тъмнокос красив звяр! Би трябвало да те прегазя с буика...

Силен дъжд се изсипа тогава и много пъти след това. Но днес, замислен за Вивиан, подкарах към Холивуд под жарките лъчи на слънцето.

Непримиримостта между нас, заплашваща да се превърне в страст, не бе угаснала. Завладяла ни бе и в онези дни, чувствах я и сега. Неизменното привличане и отблъскване помежду ни.

Изнудването се оказа дребна работа, няколко несъбираеми полица, попаднали в ръцете на Гайгър. Можех да реша проблема още същия следобед, стига да откриех този Гайгър. Но така и не успях, а когато най-сетне се добрах до него, бе вече твърде късно.

В единия край на стаята върху нисък подиум бе поставено кресло от тиково дърво с висока облегалка. Върху нея бе метнат оранжев шал с дълги ресни. В креслото много вдървено и с ръце върху подръчниците, с прибрани колене седеше мис Кармен Стърнуд. Цялото ѝ тяло бе сковано в позата на египетска богиня. Брадичката бе вирната, малките бели зъби святкаха между устните. Очите ѝ бяха широко отворени. Тъмносивият цвят на ириса изцяло бе погълнал зениците. Това бяха очи на луда. Сякаш бе в ступор, но позата ѝ не беше на човек, изпаднал в несвяст. Имаше вид, като че обмисля нещо много важно и се справя отлично. От устата ѝ излизаше тенекиен звук, напомнящ кискане, който нито променяше изражението ѝ, нито я караше да помръдва устни. Носеше дълги обици от нефрит. Хубави бяха и вероятно струваха няколкостотин долара. Освен тях нямаше нищо друго по себе си.

Престанах да я наблюдавам и погледнах към Гайгър. Той лежеше по гръб на пода, не на китайския килим, а пред нещо, което приличаше на тотемен стълб. Имаше орлов профил, а голямото кръгло око бе фотообектив. Насочен бе към голото момиче на стола. Отстрани на тотемния стълб бе прикрепена почерняла лампа — светкавица. Гайгър бе обут в китайски чехли с дебели плъстени подметки, с долнище от черна копринена пижама, а горната част на тялото му бе загърната в жакет с китайска бродерия, чиято предница бе почти цялата в кръв. Стъкленото му око проблясваше към мен и то май беше най-живото нещо у него. От пръв поглед стана ясно, че нито един от трите изстрела, които чух, не бе отишъл нахалост. Той беше съвсем мъртъв.

Много хора умряха оттогава. А оцелелите кръжаха в някакъв безцелен ритуален танц около малката Кармен. Мисълта пробуди у мен желание да пийна и когато се прибрах в кантората, настаних се на бюрото и отпих от бутилката. — Не помогна. От друга страна, не ми и навреди.

4

„Рестхевън“ бе разположена в тясна долина, успоредно на Колдуотър Каньон точно под Мълхоланд Драйв. Някакъв филмов магнат го бе построил в края на двайсетте, вероятно за да вложи първия си по-сериозен приход от късометражите, снимани в Топанга Каньон. Клиниката приличаше по-скоро на ранчо, построено според вкуса на неочаквано забогатял дребен средноевропейски търговец. Централната постройка бе изградена от плътно прилепнали една до друга дебели дъски от червено дърво. За болничните стаи бе предназначена подобна сграда, по-дълга и безформена поради постепенно добавяните допълнителни крила, които следваха същия стил.

Оставена сама на себе си, земята на Южна Калифорния е суха и грозна, но тук очевидно полагаха грижи за нея. Теренът беше поливан, засаждан и облагородяван. Свидетелство за това бе просторната зелена морава с пръснати по нея кичести, обсипани с цветове храсти, които ограждаха алеята за коли, настлана с натрошени мидени черупки. Наоколо не се виждаше жива душа. На табела от червено дърво личеше прогорен надпис: РЕСТХЕВЪН. Паркирах колата под висок евкалипт, обрулен от вятъра, самотен и тъжен, израснал сякаш единствено да придържа шнура на звънеца.

Навътре в къщата се разнесе нежният му мелодичен тон. Някъде в градината трябва да бе пусната автоматична поливачка, чийто тих ритмичен съсък достигаше до слуха ми. Декоративна лоза виеше ластари около неодяланите греди на предната веранда. Стоях в очакване да чуя стъпки. Напразно. Сетне вратата се отвори и в рамката се появи блед мъж със слаби рамене и мазна черна коса, сресана назад.

— Казвам се Марлоу. Искам да говоря с доктор Бонсентир.

Подадох визитната си картичка. По-безобидната — име, адрес, професия. Онази с кръстосаните саби давах на клиентите, на които исках да направя впечатление. Човекът в бялата престилка ме въведе в тъмно прохладно преддверие. По излъскания дървен под бяха

постлани килими с мотиви от племето навайо. На стените висяха внушителни почетни дипломи в рамки и благодарствени писма в знак на признание за достойно изпълнен граждански дълг. Сред тях се мъдреше снимката на самия доктор Бонсентир с пригладена коса и под блестящо осветление. Надписът на малка пиринчена табела отдолу гласеше: Нашият основател, доктор Клод Бонсентир.

Прислужникът ме остави да съзерцавам доктор Клод и след две минути се появи отново.

— Последвайте ме, сър — рече той с едва доловим акцент, чийто произход така и не можах да определя.

Вратата вдясно ни отведе в библиотека; стените бяха целите заети от рафтове с книги, а в дъното се виждаше висока камина. Отстрани на прозорците се спускаха тежки тюркоазени завеси. Оттам влязохме в кабинет, по-малък от библиотеката, но с подобна мебелировка. Огницето, облицовано с гранитни плочи, бе близо до междинната врата, по-малко по размер и очевидно свързано с камината в библиотеката. Тюркоазените завеси в кабинета бяха спуснати и стаята тънеше в полумрак. Пред един от прозорците бе поставено бюро, което спокойно можеше да послужи за баскетболно игрище на джуджета, а зад него седеше самият доктор Бонсентир.

Мършав, с въздълга черна коса, разделена на път точно по средата, с тънки мустачки и тъй дълбоко разположени тъмни очи, та оставяше впечатлението, че се взира някъде отдалеч. Носеше костюм от тъмен плат с едва забележими бели райета. От джобчето на жилетката се подаваше тежка златна верижка, на чийто край наместо часовник висеше малко ключе. Мъжът бе подпрял лакти на бюрото. Добре поддържаният му маникюр блестеше, сякаш поредната процедура току-що бе приключила. С върховете на пръстите леко подръпваше долната си устна. По целия плот не се виждаше друго освен комплект молив и писалка от оникс и моята бяла визитна картичка. Мъжът бе вторачил очи в нея. Заставах пред него. Той не вдигна очи. Чаках.

В другия край на стаята имаше два кожени стола с дървени подлакътници и пиринчени копчета по шевовете. Придърпах единия от тях пред бюрото и се настаних в него. Мъжът бавно вдигна очи и надникна из дълбините на орбитите си.

Продължих да чакам. Той вече ме фиксираше.

— Какво, да не ми преглеждате зъбите? — попитах.

Бонсентир не се засмя, нито отмести поглед.

— Вие сте частен детектив — констатира той. Гласът му напомняше онези холивудски нюанси, в които няма конкретен акцент и звучат почти британски, особено, ако никога не сте слушали как говорят на острова. Приличаше ми на човек, който рецитира посредством стихове по радиото.

— Да, през времето, когато не лъскам яхтата си — отвърнах аз.

Бонсентир не отместваше втренчения си поглед. Аз чаках. Когато очите ми посвикнаха със сумрака, забелязах по стените индианска металопластика. Голям сребърен щит, украсен с тюркоази и камъни, които не разпознавах. В кабинета имаше шест-седем такива щита. Над камината висеше маслен портрет на Бонсентир в бяла престилка и със замислен поглед.

— Занимавам се със сериозни неща, мистър Марлоу. На моите плещи лежи грижата за здравето на много хора. Целият ми ден е зает с мисълта за това. Нямам време за празни приказки.

— Браво на вас.

— Забавен ли ме намирате — вдигна вежди той.

— Думи нямам. Не можете ли да ми кажете нещо за Кармен Стърнуд?

Бонсентир се облегна бавно на стола и отпусна долната си устна достатъчно, за да може безпрепятствено да почуква зъби с палец. Все така не ме изпускаше от поглед. Вероятно от мен се очакваше да се разлея като мокро петно в краката му.

— Защо питате? — процеди Бонсентир.

— Защото за това съм нает.

— От кого?

— От този, който ме ангажира — отвърнах аз.

— Той или тя?

— Има ли значение?

— Мога ли да узная името му?

— Защо ви е?

Бонсентир отпусна длани върху бюрото.

— Не ви липсва нахалство, мистър Марлоу. — Бонсентир леко се наклони напред.

— Това вече съм го чувал — отбелязах аз. — Отдавна се каня да взема мерки.

Докторът не промени позата си.

— Боя се, че дългът ми към пациентите налага да отклонявам всякакви случайни запитвания. Изключително много зачитам правото на личен живот на моите пациенти.

— Значи тя е тук?

— Чувствам се длъжен да се въздържа от коментар.

— Чух, че е напуснала. И че сестра ѝ Вивиан Риган е накарала някакъв тип на име Еди Марс да я открие.

— Вие мисис Риган ли представяте?

— Не. Нейния иконом.

— Иконом ли? — Бонсентир бе готов да се разсмее, ако изобщо бе способен на подобно нещо. Тънките му мустачки трепнаха. — Скъпи мистър Марлоу, боя се, че неговият глас тук не се чува твърде.

— Вижте, докторе, има два начина да решим проблема. Предлагам ви да ми покажете Кармен Стърнуд жива и здрава или поне да ми посочите къде е, за да мога да я намеря. Вторият вариант е много скоро да нахълтам тук с двама полицаи от Лос Анжелис. Здравата ще раздрусаме тая клетка с канарчета, ще разпитаме целия ви персонал и вероятно състоянието на пациентите ви ще се върне с пет години назад. От време на време полицаите стават твърде безцеремонни.

— Уверявам ви, че това ще е голяма грешка, Марлоу. Добре зная правата си, а се ползвам и с известен авторитет.

— Само дето сте изтървали Кармен Стърнуд.

— Време е да си вървите, Марлоу. Бонсентир натисна някакво копче под бюрото, вратата се отвори и влязоха двама мъже в бели престилки. Единия, русокос гларус с почти бяла коса и мургав тен под светлата фланелка, бих повалил и с клечка за зъби.

С другия нямаше да е така лесно. Мексиканец с мътни черни очи като на индианец и гъста черна коса, опъната назад и вързана на опашчица. Ръцете му бяха неестествено дълги, за разлика от кривите крака, несъответстващи на масивния торс.

— Моите помощници ще ви изпратят.

По всичко личеше, че тъкмо това се канеха да направят.

— Ще намеря Кармен Стърнуд — обещах му аз и се оправих. — За вас ще бъде по-добре, ако я открива тук.

— Мистър Марлоу, вие сте нищожен човек, нает да свърши мръсната работа на друго нищожество. Не си губете времето да ме плашите.

Санитарите застанаха от двете ми страни в очакване на знак от Бонсентир. Без затруднение можех да разпозная какво е обядвал мексиканецът. Погледнах доктора, свих рамене и тръгнах към вратата. Дватама ме последваха до колата и изчакаха да потегля. От Сънсет свих на изток към центъра на града. Май не успях да стресна Бонсентир, рекох си. Време беше да сменя подхода.

5

Капитан Грегъри от Бюрото за издирване на изчезнали намести обемистото си туловище, изпълнило въртящия се стол, и ме погледна внимателно — така, както правеше всичко друго.

— Как си, Марлоу? — попита той.

Тъпчеше огнището на лулата си с тютюн, който взимаше от кутията на бюрото.

— Този месец още никой не ме е халосал — отвърнах аз.

— Необичайно наистина — отсъди Грегъри.

— Месецът все пак още не е свършил.

Най-сетне Грегъри напълни лулата си по свой вкус. Захапа я и внимателно обиколи със запалена клечка кибрит повърхността на добре натъпкания тютюн, додето се разгори навсякъде. Смукна дълбоко и с издухания дим изгаси клечката. През прозореца зад гърба му виждах поне километър от сградата на съда.

— Предполагам, не успя да намериш Ръсти Риган — най-сетне рече той.

— Не ми е попадал пред очите дори.

Грегъри намести мундщука в единия ъгъл на устата си, облегна се още по-навътре в стола и скръсти ръце.

— Кво искаш сега?

— Помниш Кармен Стърнуд, нали?

— Дъщерята на генерала — равнодушно подхвърли Грегъри, — нимфоманката.

— Настаниха я в клиника със съответното лечение, но е изчезнала.

— „Рестхевън“, знам. Икономът ни се обади.

— Надниквал ли си вътре?

— Обадох се по телефона.

— И?

— Обясниха, че икономът е погрешно информиран, нямат проблеми с нея. Поисках да я повикам на телефона, но тя не била добре

и не можела да се обади. Предложих да изпратим сестра от местната здравна асоциация да се грижи за нея, отговориха, че не било редно, и ми затвориха.

— С кого говори? — попитах аз.

— С най-главния, Бонсентир.

— Това ли е всичко?

— Повиках сестра й, как й беше името?

— Вивиан.

— Точно така. Оная кукличка, дето се мотае с Еди Марс. Заяви ми, че няма основание за тревога, че тя лично не търси сестра си и не било работа на икономата да се обажда в полицията.

Грегъри вдигна ръце и преплете пръсти зад тила си. Дръпна отново и издишаният дим се процеди покрай лулата.

— Е, и?

— И нищо. Толкова много са изчезналите, та не ми е до нея.

От прозореца не се виждаше небе. Облак трябва да бе затулил слънцето, защото в следващия миг отново ярка светлина обля сградата на съда. Грегъри мълчеше, докато аз наблюдавах капризите на природата. Не бързаше. Както винаги. Нещо особено трябваше да се случи, за да се поразмърда малко.

Извадих цигара, запалих я и издухах дима към прозореца. Не ми харесваше тая работа. Знам, че повечето ченгета гледат да претупат случаите. Но и повечето ченгета не обичат, когато ги пращат за зелен хайвер.

— Ти какво общо имаш? — попита Грегъри.

— Търся Кармен.

— Някой те е наел ли?

— Норис. Икономът.

— Мислех, че Вивиан го е изритала.

— Аз пък мисля, че не може — рекох аз. — Генералът се е погрижил за това.

— Какво, в завещанието си ли?

— Тъхъ.

Грегъри кимна. Извади лулата, внимателно я огледа, сетне отново ухапа мундщука.

— Сред полицаите всякакви се срещат — отбеляза Грегъри. — Има добри, има и лоши. Лошите са повече. За добро или зло обаче,

когато вършат нещо неочаквано, то им е наредено отгоре.

— Бонсентир има пръст в тая работа.

Онзи отсреща сви рамене. Извади лулата, наведе се напред и плюна внимателно в кошчето. После бавно се облегна и отново намести лулата.

— От Бонсентир нищо не можеш да изкопчиш. Затворил се е като в пашкул. Не можеш да приближиш достатъчно да го разгледаш дори.

— А ако Кармен Стърнуд е изчезнала? — попитах аз.

Грегъри едва-едва сви рамене.

— Ако е загазила?

— Не се вдетинявай, Марлоу. Опитвам се да помогна, защото последния път не ни преметна, както обикновено правят частните ченгета. И Олс от шерифството каза, че си мъжко момче. Та не ми разправяй небивалици, и то в собствения ми кабинет, в които и двамата не вярваме. Ако ти кажа, че Клод Бонсентир взима подкупи, нищо не пречи да повярваш. Втори път няма да го чуеш от мен, още по-малко във от този кабинет. Тръгнеш ли срещу Бонсентир, спукана ти е работата. Нито аз, нито Олс ще можем да ти помогнем.

Станах да си вървя.

— Приятно ми беше да си поговоря с теб, капитане — рекох аз.
— Ако Бонсентир се обади, кажи му, че съм си вкъщи и зареждам картечницата.

Грегъри замълча. Седеше напълно неподвижен и само тясна синя панделка дим се виеше над лулата му. Запътих се към вратата и тихо я затворих.

6

По онова време кантората ми все още се намиреше в Кауенга Билдинг. Седях пред отворения прозорец и горещият вятър на Санта Ана издухваше праха от бюрото ми. Бях извадил служебното уиски, пиех обедната си доза и полюшвах крак. Сигурен бях, че Кармен е напуснала клиниката на Бонсентир. Също толкова сигурен бях, че всички, с които бях разговарял за това, също го знаеха, но не искаха да я открият. Не можех да разбера само причината. Предполагах, че Бонсентир се опитва да прикрие своята некомпетентност и че се занимава с премного съмнителни неща, в които предпочита полицията да не се бърка. Какво ли криеше Вивиан? И колко ли могъщ бе покровителят на Бонсентир, та такъв добър полицай като Грегъри да не смее да припари, а и мен да разубеждава? Едно е да подкупиш местния здравен инспектор или кварталния полицай, но съвсем дебела ставаше работата, ако ченге от ранга на Грегъри недвусмислено ти намекне, че това е забранена територия; това наистина означава, че играят големи пари и тръгнеш ли по следата, току-виж си стигнал до големите риби.

Това означаваше, че хора, към които Грегъри се обръща със „сър“, редовно си получават пая. И какви ли суми отиваха за това? Откъде имаше Бонсентир толкова много пари? Уморих се да си блъскам главата и щедро се почерпих. А може би не ставаше въпрос за пари? Човек като Бонсентир вероятно знае немалко мръсни тайни. Ето как се бе издигнал дотук. Познавах лекари като него — гладко избръснати, с добре школуваната дикция на радиоговорител. Те обикновено ръководят големи клиники далеч от света и от хорските погледи, където богатите могат да настанят близките си, които им създават затруднения: племенник алкохолик, сестра нимфоманка, застаряваща майка, която обича да показва бельото си. Или ексцентричен зет клептоман, влюбен в магазините на Улуърт. В клиники като „Рестхевън“ попадат съпруги на филмови звезди и синове на политици. Всичко остава скрито зад стените.

Доктор Бонсентир разполагаше с игли и хапчета и не ги оставяше да бездействат. Никой не се оплакваше в „Рестхевън“. Пациентите обикаляха като сомнамбули и на лицата им висеше една и съща тъповата усмивка. И дори да имаха някакви мисли, кой се интересуваше от тях? Позната картина.

Толкова ясен ми беше доктор Бонсентир, че реших да пия за негово здраве. Налях си още малко във водната чаша и отпих в негова чест. В този момент чух да се отваря и затваря външната врата на моята кантора. Последва кратко мълчание, сякаш онзи отвън не можеше да се реши да влезе. Или пък се възхищаваше на колекцията ми от остарели издания на „Нешънъл Джиографик“. Най-сетне вратата се отвори и в рамката застана Вивиан Стърнуд в рокля на големи сини капки върху бял фон. Шапката и ръкавиците също бяха бели, а голямата чанта — с цвета на капките.

— Да те почерпя ли? — попитах аз. — Тъкмо пия за здравето на великия лецител Клод Бонсентир.

— Ти си пиан — заяви тя.

— Едва ли. — Но това не значи, че няма да се напия.

Отидох до умивалника в ъгъла и взех втората водна чаша, която държах, в случай че имам компания. Изплакнах я, после налях и в двете по един пръст ръжено уиски.

Подадох чашата на Вивиан и вдигнах своята.

— Да прием за нашия Хипократ, цар на спринцовката, доктор Бонсентир.

Очите на Вивиан бляскаха от ярост, но тя отпи една глътка.

— Няма ли да ме поканиш да седна, Марлоу?

— Разбира се — казах аз, — заповядай. А сега, вече удобно настанени, можем да вдигнем още един тост, за тайнствената Кармен Стърнуд, която никой не може да види, но според всички е налице.

— Зная, че сестра ми е изчезнала, Марлоу. Съвсем не ми е нужен пианският сарказъм на хора като теб.

— Тогава какво предпочиташ?

— Единственото, което искам, е разбиране. Вероятно имаш някаква представа какво значи да се опитваш да предпазиш Кармен.

— По-скоро имам представа как трябва да защитя останалата част на света от Кармен.

Лицето на Вивиан се изкриви в драматична гримаса.

— Очаквах по-голямо съчувствие от теб, Марлоу. Надявах се, че онази искра, която пламна между нас преди, не е изгаснала напълно.

Засмях се и отпих от чашата си.

— Онова, което се случи между нас, мисис Риган, се свеждаше до това да ми покажете краката си и да ме накарате да ви се подчиня само защото съм ги видял.

— И нищо повече?

Свих рамене. Възможно бе да е имало и нещо повече. Усецах, че ще се напия посред бял ден.

— Не зная. Нима имаше и друго?

— Да, имаше.

Щеше ми се да ѝ повярвам. Очите ѝ пламтяха. Парфюмът ѝ бе с аромат на люляк, от най-скъпите. Красивата ѝ чувствена уста бе създадена за целувки. Кимнах, но предпочетох да мълча.

— Не съм толкова корава, колкото изглеждам, Марлоу — обади се Вивиан.

— Ако беше толкова твърда, колкото изглеждаш, вероятно щяха да ти издадат и тапия.

— Не мога да се сравнявам с теб. Ясен си ми. Познавам тези мъжествени устни, мургавото лице и всичко останало. Наистина привлекателно ченге. Но много добре знам какво стои зад това — лед и желязо.

Тя се наведе напред, показвайки бял дантелен сутиен и доста плът около него.

— Обзалагам се обаче, че там има и нещо друго.

— Не залагай на това, драга — измърморих. — Приятно ми е да ти се любувам. Но се заблуждаваш, ако си мислиш, че можеш да стопиш леда и желязото.

Вивиан бавно се изправи, заобиколи бюрото и се настани в скута ми. Обгърна шията ми и се притисна в мен. По лицето си усещах топлината на дъха ѝ.

— Нека да опитам — рече тя и впи устни в моите.

Застинахме в тази поза, дълго се изучавахме, докато най-сетне спряхме задъхани. Вивиан се взря в мен, лицето ѝ бе толкова близко до моето, че чертите му се размазваха пред погледа ми, както навярно и моите пред нея.

— Нищо ли не почувства?

— Сети се къде е Кармен ли? — попитах аз.

Тя се сепна, изправи се и се върна на стола от другата страна на бюрото.

— По дяволите! — изруга. — Проклет да си, Марлоу! Никога ли няма да се промениш?

Гласът ѝ потрепваше. Тя сведе поглед и пое дълбоко дъх, за да се овладее.

— Зная, че е на сигурно място — промълви накрая с леко дрезгав глас. — Не зная точно къде е, но доктор Бонсентир знае и мястото е сигурно.

— Това е пълна глупост — отсякох.

— Моля те. Нали това искаш, да ти се моля, Умолявам те да забравиш тази работа. Известно ми е, че парите не те интересуват. Но съм готова да платя два пъти... не, три пъти повече от това, което Норис ти е дал. Само за да се откажеш.

— Говори ли с Норис? — попитах. Вивиан поклати глава.

— С Норис не мога да говоря както с теб.

— Защо не? Ще му покажеш краката си... — И се плеснах по бедрото.

— Та той е иконом, за Бога, Марлоу. Какво, удоволствие ли изпитваш да ме унижаваш?

— Не те унижавам аз, ти сама го правиш. Просто търся истината.

— Истината! — избухна тя в невесел смях. — Какво, по дяволите, е истината? А и има ли някакво значение? Май по нищо не се различаваш от останалите. Ти самият притежаваш всичко онова, което ти се струва толкова важно. Честност. Справедливост. Гордост. Достоянство. — Тя поклати глава и отново се разсмя. Прозвуча по-скоро като вик на отчаяние и болка. — А нищо чудно да вярваш и в любовта.

— Онова, в което наистина вярвам сега, мисис Риган, е, че искам да открия Кармен.

— Но защо? Защо, за Бога, какво те интересува това? Нима има някакво значение за теб?

— С това си печеля хляба. Някой ме е наел да го свърша.

— Не си даваш дори сметка колко неприятности ще причиниш.

Сега вече нямах какво да отговоря, ето защо предпочетох да замълча. Гледахме се, без да продумахме. Вивиан въздъхна и се

изправи.

— Съжалявам, Марлоу — промълви тя.

— Няма нищо. И аз съжалявам.

Тя се обърна и тръгна към вратата. Преди да я затвори, извърна лице, сякаш се канеше да каже нещо. Само тръсна глава.

— Вивиан — повиках я аз. Спря и се извърна.

— Целувката ми достави голямо удоволствие. Тя ме изгледа продължително и отново тръсна глава.

— Там е работата, че и на мен ми хареса.

Най-сетне затвори след себе си. Трябва да бе забравила за външната врата, защото не я чух да се хлопва.

След като Вивиан си отиде, затворих бутилката и я пуснах обратно в чекмеджето. Изплакнах чашите, измих ръцете и лицето си и се върнах на бюрото. Разлистих бележника си и се обадох тук-там. Доктор Клод Бонсентир не беше регистриран в Медицинския съвет на Лос Анжелис. Не фигурираше и в списъка на правоспособните лекари.

Напуснах кантората и се отбих в едно близко заведение да хапна. Бях позакъснял с обяда, а всички знаят какъв гладник е великият Марлоу. Сетне поех обратно към кантората. Кинаджиите тъкмо излизаха от прожекция и си разменяха хвалебствия за гледаните филми. Тротоарите бяха пълни с туристи, които старателно разчитаха имената на звездите по плочите. Ако някой известен киноартист случайно минеше покрай тях, те така и нямаше да го забележат. Недалеч от Китайския театър една група съзерцаваше отпечатъците от стъпки в бетона и слушаше обясненията на своя екскурзовод. Пред хотел „Рузвелт“ чакаше поредната смяна проститутки. Пристигнаха бяха от Кеоук и Големите водопади с намерението да поемат пътя на звездите. Само дето не се получаваше. Вероятно някои бяха се появили на екрана в епизодични роли, но ето къде свършваха — на тротоара в късния следобед те очакваха настъпването на вечерта почти отчаяни. Холивуд, градът на секса и парите, бутафорно представление за туристите. Град, където типове като Бонсентир печелеха добри пари без документ за правоспособност, напълно неизвестни в лекарските среди и свършено недосегаеми. Ура!

Май не остана човек, който да не се опита да ме убеди да се откажа от случая и след като до този момент бях спечелил ни повече ни по-малко от един долар, стори ми се най-разумно да се върна в кантората при бутилката и да се отдам на размишления за това колко прекрасно е да живееш в Холивуд, След като разбрах кое е най-доброто, се качих в колата и поех към Лае Олиндас да се срещна с Еди Марс. Ново доказателство за това колко съм разумен.

Сайпръс Клъб бе почти скрит сред горичка обрулени от вятъра кипариси, които вероятно бяха дали името на клуба. Навремето това е било богаташки дом, превърнат в хотел. И до ден днешен напомняше за някогашно богатство, позапусната постройка, потъмняла от морската мъгла, която рядко се разсейваше.

Когато пристигнах, портиерът все още не бе поел смяната си. Двойната врата, която отделяше входното фоайе от главния салон, стоеше широко отворена. Самотен барман се готвеше за вечерта, а прислужникът филипинец в бяло сако бършеше остарелия паркет. От мрака вдясно от мен неочаквано се появи мършав русоляв мъж с подпухнало белезникаво лице, почти лишено от израз. Това беше същият човек, когото заварих в дома на убития Артър Гуин Гайгър сред миризмата на етер и петна от кръв по килима.

И да ме беше познал, не се издаде.

— Подранил си бе, тарикат.

— Идвам при Еди.

— Той знае ли?

— Не.

— Е, значи няма да стане.

— Грешката ти е, че много филми си гледал. Кво ми се превземаш, тия от екрана се правят на интересни, защото не са никакви актьори. Върви кажи на Еди, че съм тук.

Оня все пак не се отказа от театъра, който разиграваше — погледна ме смразяващо и изчезна в тъмния коридор. Много скоро се върна.

— Мини оттук — рече той. Изражението му не се беше променило. Държеше се така, сякаш въобще не се интересуваше от мен. Възможно е и да не се преструваше.

Еди Марс си беше все същият. Хубава прошарена коса, сиви очи, ясно очертани вежди. Двуредният му костюм от каша бе в същата тоналност, ризата светлосива, връзката малко по-тъмна. Беше пъхнал ръка в джоба на сакото и само палецът стърчеше. Върху старателно изпиления нокът падаше светлина от голям прозорец с изглед към морето. Ламперията по стените завършваше с бордюр от дамаска. Камината бе запалена и миризмата на изгоряло дърво се смесваше с дъха на океана. В ъгъла се мъдреше все същият сейф и все същият

сервиз за чай от севърски порцелан върху подноса. По всичко личеше, че не бяха го използвали от последното ми идване.

— Приятно ми е да те видя отново, храбрецо — ухили се Марс дружелюбно.

— Не ми се случва често да ми се радват толкова.

Мъжът насреща ми вдигна вежди. Лицето му бе загоряло от слънцето, гладко избръснато.

— Хората често пъти са жестоки — отбеляза той. — Да не би да имат повод за това?

— Все ги питам къде е Кармен Стърнуд — поясних аз.

Марс помръкна. Усмивката остана, но вече не така дружелюбна.

— Значи за това си тук, така ли? — попита Марс.

— Разбира се. Да не мислиш, че съм дошъл да ти поднеса почитанията си?

— Струваше ми се, че се разбираме, Марлоу.

— Не ми хвърляй прах в очите, Еди. Имаш вид на шампион по поло, паралия си, а и познаваш доста богати хора. Но си оставаш гангстер. С типове като Блонди наоколо, дето ти вършат мръсната работа.

— А теб какво те засяга? Да предположим, че си прав. Но за кого се мислиш всъщност? И ти криеш патлака под мишница. И ти закона го нямаш за нищо. Спомни си смъртта на Ръсти Риган. Разликата между нас двамата е, че аз печеля пари, а ти — не.

— Друга е разликата между нас, Еди. Аз просто отказвам да върша някои неща.

Усмивката не слизаше от лицето на Марс.

— И за какво ще ме питаш?

— Знаеш ли нещо за Кармен Стърнуд?

Марс отново сви рамене. Долавях шума на океана, чиито вълни се разбиваха в скалите в подножието на Сайпръс Клъб.

— Твърде малко. Почти толкова, колкото и ти.

— Знаеш ли къде е?

— Последното, което чух, е, че е постъпила в клиника някъде над Колдуотър Каньон.

— Няма я там.

— Да не е избягала?

Сега беше мой ред да свия рамене.

— Вивиан ли те нае? — попита Марс.

— Не — отговорих аз. — Тя е от ония, които ме карат да се откажа.

— Сече й умът на тази жена — отбеляза Марс.

— Каза ми също, че си й обещал да откриеш Кармен.

Марс замълча.

— Сериозно ли говориш? — обади се той.

— Предавам ти думите й.

— И защо трябва да го направя?

— По същата причина, по която скрои номера, че Ръсти Риган е избягал с жена ти. Просто защото си човек с меко сърце.

— С меко ли? — гръмко се изсмя Марс. — Трябва да ти призная, че с теб винаги ми е много забавно.

— Толкова забавно както онзи път, когато намерих жена ти, а Риган не беше с нея? И ти страшно се уплаши да не пропее, че може би Риган наистина е мъртъв? Или когато поръча на Лаш Канино да ме убие?

— Подцених те тогава, храбрецо. Всъщност как се справи с Канино?

— Твоята съпруга ми помогна. Мона Марс със сребърната перука.

— Бившата ми съпруга — уточни Марс.

— Колата на Канино беше паркирана пред фермерската къща в Реалито. Беше празна. А аз бях отзад, носех белезници, но не и пистолет. Онзи здравеняк Лаш излезе да ме довърши. Тикаше жена ти пред себе си.

Тя слезе по стълбите. Сега вече различавах бялото ѝ вцепенено лице. Тръгна към колата. Яко прикритие за Канино, в случай че все още бях в състояние да му се изплюя в лицето. Сред плющето на дъжда долових нейния равен слаб глас:

— Нищо не виждам, Лаш. Прозорците са замъглени.

Той изсумтя нещо и тялото на жената се разтресе, сякаш я бе ръгнал с пистолет в гърба. Тя тръгна отново и се приближи до тъмната кола. Сега вече го виждах: шапката му, част от лицето, огромното рамо. Жената застина на място и изпищя. Приятен за ухото, пронизителен писък, който ме разтърси като ляво кроше.

— Виждам го! — пищеше тя. — През стъклото. Зад волана е, Лаш!

Оня се хвана като шаран на въдица. Блъсна я грубо и се хвърли напред, вдигнал ръка. Още три изстрела блеснаха в тъмнината. И отново трошаци се стъкла. Един от куршумите мина през колата и звучно удари дървото до мен. Рикошетът проехтя и заглъхна в далечината. Но моторът продължаваше тихо да ръмжи.

Канино се бе снишил, притаен в мрака, а лицето му бе сиво безформено петно след блясъка на изстрелите. Ако държеше револвер, навярно вече бе празен. А можеше и да не е. Бе стрелял шест пъти, но можеше да го е заредил отново в къщата. Надявах се да го е сторил. Не ми се щеше да излезе насреща ми с празен пистолет. А можеше да е и автоматичен.

— Свърши ли? — попитах.

Той се хвърли към мен. Може би щеше да бъде любезно от моя страна да го оставя да гръмне още веднъж-дваж, като истински джентълмен от старата школа. Но пистолетът му все още бе насочен и повече не можех да чакам. Поне не толкова дълго, че наистина да ме вземат за джентълмен от старата школа. Стрелях четири пъти, а колтът ме блъскаше в ребрата. Пистолетът изхвърча от ръката му, сякаш някой го бе ритнал. Той се хвана с две ръце за стомаха. В тази поза се строполи на земята — падна право напред, притиснал големите си ръце към корема. Падна по очи върху мокрия чакъл. След това не издаде звук...

— Виждал ли си я скоро, Еди?

— Последният път беше онази вечер, когато я прибрах от дома на областния прокурор — рече той. — Заведох я вкъщи и излязох да пийна нещо. Когато се прибрах, беше изчезнала.

— Значи се разведохте?

— Тъхъ.

— И потърси утеха при Вивиан Риган.

— Така ли мислиш?

— Останах с впечатлението, че си допадате.

— И какво, ако е така?

— Тогава вероятно ще поискаш да намериш сестричката й.

— Тези куклички са истинска отрова, Марлоу. Малката е луда за връзване. А Вивиан е мръсница, дето пред нищо не се спира, мачка всичко по пътя си.

— Парите им не са за пренебрегване — подсетих го.

— Да оставим настрана, че е възможно да се обидя от предположението, че съм преследвал една от тях, за да се ожения в бъркотията — рече Марс. — Само дето техните пари не са ми притрябвали, имам си достатъчно.

— За хора като теб достатъчно нищо не значи, Еди.

Усмивката на Марс се стопи и по лицето му се изписа изражение, което показва колко суров човек е той.

— Гледай да не ми се пречкаш, Марлоу, освен ако не ти се ще да дишаш през дупки в корема.

— Лаш Канино не успя, Еди.

Марс насочи показалец към мен и направи знак към вратата.

— Върви по пътя си, храбрецо — рече той. — И си набий в главата, че нямам никакво основание да се грижа какво ще ти се случи, а още по-малко да те лъжа. Едно искам да ти кажа. — На лицето му изникна крива усмивка. — И то само защото съм с меко сърце. Ако хората ти казват да стоиш далеч от историята с Кармен Стърнуд и от клиниката, където я настаниха, послушай ги. Ще съжаляваш, ако не го направиш. — Додето свърши, усмивката бе изчезнала.

Тръгнах към вратата.

— Пак ще се видим — подхвърлих. — Естествено, ако не умра от страх междувременно.

Напуснах клуба и поех към Холивуд. Не бях научил нищо, което да не знаех вече. Абсолютно нищо.

8

Пътят, по който се стига до „Рестхевън“, навлизаше навътре в каньона, приютил клиниката, следваше очертанятията на хълмовете, после отново хлътваше в долината. Спрях колата под едно маслиново дръвче. Утрото бе слънчево и, тихо. Денят обещавахе да бъде горещ, но все още се дишаше леко. Листата на дървото бяха покрити с прах. Малките черни плодове захрущяха под краката ми. Покрай мен профучаваха коли в двете посоки. Заизкачвах се и най-сетне стъпих на ръба на каньона, а постройките останаха в ниското. В Бевърли Хилс навярно прислужници азиатци приготвяха портокалов сок, за да го поднесат на господарите си в копринени одежди към закуската с рохки яйца, докато онези преглеждат сутрешните издания на вестниците. Но тук под прикритието на оскъдната растителност аз не можех да видя долината на Лос Анжелис. Можех да си седя във Фарго или Белоус Фолс, наместо да се пукам от горещина и жажда. Обърнах поглед към клиниката.

Обширна зелена морава почти опираше до естествената стена, която представляваше каньонът. Другият ѝ край се простираше до зида на централната сграда на „Рестхевън“, а високата над човешки бой тухлена ограда се спускаше до дъното на каньона. Храсти и цъфтящи нискостеблени дръвчета растяха от вътрешната страна. Очевидно служеха не само за красота, тъй като се изискваше голяма ловкост, за да ги прескочиш. Недалеч от тях се виждаше басейн, иззидан от червен камък, а до него, на игрището за крикет, няколко души провеждаха първата си утринна тренировка. Бяха облечени различно — някои с нещо като болнични халати с черни кантове и сандали, двама мъже носеха костюми и вратовръзки, а единствената жена беше във вечерен тоалет.

Младежът, когото бях срещнал и преди, се излежаваше на шезлонг край басейна, наблюдаваше пациентите и се грижеше за слънчевия си загар. Никъде не успях да открия мексиканеца или доктор Бонсентир. Приклекнах зад почти изсъхнал дъб и продължих

наблюдението. Играта долу вървеше бавно, а когато слънцето се изкачи високо над хоризонта и прогони последния прохладен нощен полъх, младежът премести стола си под сянката на голям плажен чадър. Разлистваше вестник и от време на време хвърляше поглед на своите подопечни. Не след дълго той се отпусна назад, вестникът покри лицето му и той замря. Моментът беше изключително подходящ. Спуснах се надолу.

Склонът бе почти вертикален, но осеян с изгорели от слънцето борчета и хвойнови храсти, в които се вкопчвах, за да не падна, така че, когато стигнах на игрището, едва ли по мен бе полепнала пръст, колкото да си посадя спанак. Дори за питомците да бе необичайна гледката на спускащ се по склона алпинист, те с нищо не го показаха. Невъзмутимо продължиха да удрят дървените топки със своите стикове и с едва прикривано удоволствие отпращаха топката на своите противници далеч от вратичката. Младежът не се помръдна.

Имаше нещо странно в тази игра на крикет. Разбрах го едва след минута, докато се изтупвах от прахта и полепналите камъчета. Играта се провеждаше в пълно мълчание, нарушавано единствено от почукването на стиковите в топките и някой и друг доволен кикот. Жената във вечерния тоалет носеше дълги ръкавици и сребристи пантофки на висок ток. Един от мъжете бе облечен в бледожълт костюм на тънки райета. Тоалета му допълваха почти бяла жилетка, светли обувки и яркозелена копринена връзка с широк уиндзорски възел. Повече от ясно, че бяха натъпкани с лекарства до козирката. И в играта следваха някаква своя хармония, непонятна за мен.

С безшумни стъпки минах покрай заспалия пазач и през задния вход се вмъкнах в познатата, подобна на селска къща главна сграда. Вътре беше хладно и тъмно. Озовах се в стаята за игри. Два бiliarда и пинг-понг. Покрай една от стените — маси за игра на карти, а от другата страна нисък бар с наредени край него столчета, където навярно сервираха мляко и сладкиши или може би опиум и етер в гарафа.

Тръгнах по дългия коридор вляво покрай стаите на пациентите. В първата нямаше никой, във втората зърнах съсухрена старица в нощница на цветя, обточена с дантела покрай шията. Сивата ѝ коса обрамчваше лицето с изкуствените вълни на студено къдрене. Трябва да е била красива на младини, личеше си по кокетно наклонената глава

и изящната стойка на дребничкото ѝ тяло. Държеше в скута си голям албум, който разглеждаше през очила с телени рамки. Табелата на вратата гласеше: мисис Норман Суейзи.

— Добро утро, мисис Суейзи — поздравих аз. Жената вдигна поглед и се усмихна.

— Здравейте — каза тя.

— Аз съм доктор Марлоу. Как сте днес? Тихо затворих вратата.

— Много съм добре. Сутринта се опитах да зърна къщата си през прозореца, но май не успях. Вие виждате ли я?

— Къде живеете, мисис Суейзи?

— Там някъде — усмихна се малко объркана тя и посочи към прозореца. — Някъде там.

Кимнах и погледнах през прозореца.

— Аз също не я виждам.

— Търся я. Търся я през цялото време, но все не успявам да я открия.

Пристъпих напред и сега вече можех да разгледам по-добре книгата в скута ѝ. Това бе луксозно порнографско издание с най-отвратителните снимки, които някога бях виждал. От онези долнопробни лъскави книги, които Артър Гуин Гайгър продаваше незаконно в магазина на булевард Холивуд близо до Лае Палмас на баснословни цени. Но това беше много отдавна, още преди да убия Лаш Канино.

Възрастната дама бе загубила интерес към мен и разглеждаше внимателно своята книга. От време на време плюнчеше палец, за да обърне страницата. Сведена над нея, тя приличаше на малко крехко врабче. На бюрото до стената и на нощното шкафче се виждаха купища подобни албуми, добре подвързани, скъпи и по-гнусни от най-гнусната обществена тоалетна.

Жената вдигна очи и забеляза заинтригувания ми поглед.

— Искате ли да разгледате някоя от моите книги? — попита тя. — Много ги харесвам. А вие?

— Не, мисиз Суейзи — поклатих глава. — Аз не.

— А според мен са чудесни — отсече тя. — И лекарите ми ги носят винаги, когато поискам.

— И доктор Бонсентир ли?

— Да... Невинаги лично той, понякога ги праща по един от младежите.

— Мисис Суейзи, познавате ли Кармен Стърнуд?

Жената отпусна ръце върху разтворената книга. Две жени и един мъж бяха преплели тела. Не липсваше нито една подробност. Опитвах се да не гледам натам.

— Кармен ли? — Старицата сбърчи чело, докато се опитваше да събере прекъснатите нишки на спомените си.

— Кармен Стърнуд — повторих аз. — Млада жена, дребничка, с хубава фигура и светли коси. Палците на ръцете ѝ са малко странни.

Мисис Суейзи се усмихна. Палецът, разбира се.

— Ами да, Кармен. Тя живее тук. Точно така. Често идва да четете моите книги. Понякога ги разглеждаме заедно.

— Виждали ли сте я скоро? — попитах аз. Лицето на мисис Суейзи доби напрегнато изражение. Чак страните ѝ порозовяха.

— Струва ми се, тя замина с мистър Симпсън. Дали пък не му отиде на гости.

— Сериозно? А знаете ли първото име на мистър Симпсън?

Мисис Суейзи ококори очи и сякаш се подплаши.

— Аз ли? Не. Не помня такива подробности. Изобщо паметта ми изневерява напоследък. Дори не си спомням къде ми е къщата. Ето, гледам, гледам и не мога да я видя.

— А не знаете ли къде е домът на мистър Симпсън?

Тя решително поклати глава и посочи към прозореца.

— Ей там.

— А знаете ли защо Кармен отиде на гости на мистър Симпсън?

— Повечето от младите момичета тук ходят у мистър Симпсън — смигна ми тя съучастнически.

— А връщат ли се?

— Това не зная. — По тона ѝ се досетих, че въпросът ѝ се струва нелеп.

Тя отмести поглед и рече: Здравсти, миличък.

Обърнах се. „Миличкият“ беше мексиканецът, който бе влязъл безшумно и сега държеше отворена вратата. Как не го бях подушил, вонеше на пръч. Фиксираше ме с тесните си очички.

— Разговаряме си с доктор Марлоу — рече мисис Суейзи. — Мъчи се и той да намери къщата ми, но казва, че не може.

Очите му бяха все така втренчени в мен.

— Си, сеньора Суейзи — рече той. Сетне вдигна показалец и ми даде знак да го последвам.

— Ако открия вашия дом, непременно ще ви се обадя — кимнах аз на старицата.

Междувременно бях измъкнал пистолета изпод мишница и го бях притиснал до крака си, така че мексиканецът да не може да го види. Изправих се и го последвах.

— Благодаря ви, докторе — обади се мисис Суейзи. Привела гръб над книгата си, тя потъна в своето занимание. От време на време плюнчеше пръст, за да обърне страницата.

Мексиканецът излезе заднишком и щом затвори вратата, ме перна с юмрук и ме залепи за стената. Все едно че ме блъсна топка за боулинг. Ударих се, краката ми омекнаха и взех да се свличам надолу, колкото и да се опитвах да намеря опора в гладката повърхност. С все така безизразно лице мексиканецът заби юмрук под брадата ми и ме прикова към стената. Блъсна ме отвратителният му дъх. В мига, в който опрях дулото на колта между ребрата му, видях как очите му се разширяват.

— Назад! — изръмжах. — Ще ми повредиш костюма с тая воня.

Мексиканецът отстъпи внимателно, поразперил ръце, без да откъсва очичките си от мен.

— А сега — казах аз — двамата с теб ще отидем до вратата на коридора, оттам в преддверието и после ще излезем през външната врата. И без да се обръщаш.

Не се помръдна и не проговори. Усещах колко е напрегнат — като спусък, преди да го дръпнеш. Можех Само да се надявам, че и той усеща напрежението в мен. Особено пък както държах пръст върху спусъка.

— Движи се — рекох.

Без да се обръща, той бавно тръгна по коридора покрай разтворените врати, от които струеше утринното слънце. Прашинки танцуваха в лъчите светлина. С дулото на пистолета бутнах вратата в дъното и се озовахме в преддверието, където предишния път чаках да ме приеме доктор Бонсентир. Мъжът със зализаната коса и бялата престилка бе там. Щом ме видя, понечи да вдигне ръка, но аз му дадох знак и той се смръзна.

— И двамата към стената — изсъсках. — Опрете ръце, разтворете краката и без номера!

Мъжете се подчиниха безропотно. Бързо ги проверих за оръжие. Мексиканецът беше чист. Вероятно по някое време бе огладнял и си бе излял пистолета. Изпод лявата ръка на другия измъкнах един Смит енд Уесън, калибър 38.

— Ако някой от вас подаде носа си във вратата, ще му го забърша с един куршум.

Думите ми бяха посрещнати с пълно мълчание. Внимателно отворих вратата и се огледах. На двора нямаше жива душа. Двата санитаря стояха все така подпрени на стената. Излязох и се спуснах към колата.

9

В указателя на Лос Анжелис фигурираха близо сто и пет души с името Симпсън, със или без „п“-то в средата. Пет от тях бяха жени, а първите имена на други трима абонати бяха отбелязани само с инициали и също можеха да са жени. Следователно предстоеше да проверя някакви си деветдесет и седем души. И то, без да съм сигурен, че ще намеря Кармен при някого от тях. Без да съм сигурен, че той живее в Лос Анжелис. Без да съм сигурен, че името му наистина е Симпсън. Прекалено много въпросителни.

Изправих се и погледнах през прозореца на кантората към булевард Холивуд, притиснат от лятната мараня. Денят бе горещ, безветрен и миризмата от грила в кафенето долу си беше тъкмо на място. Сакото ми висеше на облегалката на стола. Ризата ми лепнеше, въпреки че бях свалил колана с кобура; праметнал го бях на стола, та да ми е подръка, в случай че нахълтат санитарни от клиниката и понечат да ми надянат усмирителна риза. Обърнах поглед наляво към Тауенга, където тихи улици приютяваха просторни удобни къщи със сенчести веранди. Дебелите стени и ниските покриви ги правеха прохладни; някъде държаха прозорците затворени, за да се предпазят от горещината, другаде ги отваряха, за да влезе чист въздух. Топлият вятър лениво полюшваше дантелени завеси, чийто тих шепот единствен нарушаваше тишината. Колкото и да се вслушвах в него, той не ми казваше къде е Кармен Стърнуд. Налагаше се да сменя подхода.

Обадих се на Вивиан Риган. Прислужницата ми каза, че тя си почива. Съобщих, че ще бъда там след час. Наплисках лицето си с вода. Нахлузих колана с пистолета, наметнах сакото и тръгнах към колата. Поех надолу по Алта Бреа Кресънт. Бях свалил гюрука и горещият вятър поизсуши лицето ми, но ризата все така лепнеше под сакото ми. Бях подранил и реших да обиколя из улиците на хълма. Нямаше градина, в която да не съска поливачка. Естественният цвят на пейзажа в Южна Калифорния е кафяв, но тук тези автомати храбро отстояваха територията на зелените морави.

Точно в два застанах пред вратата на Стърнуд. Прислужницата ми отвори и ме отведе до верандата край басейна, където на розов шезлонг под розово-бял чадър лежеше Вивиан в блестящ бял бански костюм. Носеше тъмни очила с огромни стъкла, а до нея в кофичка с лед се изстудяваше бутилка шампанско. Равномерен загар с цвят на пчелен мед покриваше съвършеното ѝ младо тяло.

— Господи, Марлоу, как може да ходиш със сако в тази адска жегга — рече тя наместо поздрав.

— Нося пистолет.

— И слава Богу. Нямам нищо против, дори бих искала да го видя.

С облекчение изхлузих сакото, сгънах го и го оставих на земята. Седнах на предложения стол и дръпнах шапката над веждите си, за да не ми блести слънцето.

— Малко шампанско? — попита Вивиан. — Помага да забравиш жеггата.

Тя внимателно отпи от високата източена чаша. По стените на кофичката с лед се стичаха капки.

— Когато пия шампанско в такава горещина, получавам страхотно главоболие.

— Хубава работа! — засмя се тя и показа съвършено белите си равни зъби. — Защо не дойдеш под чадъра поне?

Наля и на мен. Поех чашата и я повъртях в ръка. Внимателно наблюдавах лицето на Вивиан.

— Да знаеш някой на име Симпсън? — попитах аз.

Вивиан не се задави, но я спаси само желязното самообладание на десет поколения Стърнуд. За част от секундата лицето ѝ се разпадна, сетне с неимоверно усилие тя се овладя и рече небрежно:

— Струва ми се, не. Направих се, че ѝ вярвам.

— И защо питаш? — Постара се да го каже с още по-небрежен тон.

— Имам сведения, че Кармен може да е при него.

Вивиан отпи, някак припряно в сравнение с предишния път.

— Я повтори? — рече тя, все едно ме питаше колко е часът.

— Симпсън.

Неопределено поклати глава и потупа мястото до себе си на двойния шезлонг.

— Ела седни и престани да се потиш.

Преместих се под сянката на чадъра. Вивиан отново наля на себе си и на мен. Вдигна чашата си. Прокара яркочервен нокът по пъхнатия в кобура пистолет.

— Опасна играчка — рече тя. — А те изкушава. Продължи нагоре с пръста към рамото ми и стигна до брадичката.

— Също като теб — добави тя. — Дяволски груба и примитивна.

— Да знаеш пък как изглеждам в халат.

Червилото ѝ стоеше като ярка широка черта на равномерно загорялото лице. Отблизо пламенните ѝ черни очи ми се сториха още по-горещи. Тя се излегна на една страна и ме прегърна. Чашата с шампанско бе изчезнала. Вивиан плъзна ръка по тила ми и разроши косата ми. Беше плътно притисната до мен.

— Почти нищо не ни разделя в този момент — прошепнаха устните ѝ близо до моите.

— В известен смисъл — обадох се аз. Правех всичко възможно да не изцвиля като жребец.

— Само тънката материя на банския костюм — прошепна тя. — Ципът е на гърба.

Прокарах пръсти по линията на ципа. Вивиан изви тяло към мен и притисна устните си до моите. Крепяхме се само на ръба на стола и на Бог знае още какво. Най-сетне тя отметна глава назад. Червилото ѝ беше размазано.

— Ципът — промълви пресипнало. Поклатих глава.

— С мен не така — рекох аз. — Не съм момче от персонала — на шезлонга край басейна. Ще получа ли бакшиш?

Вивиан широко отвори очи.

— Не ме ли искаш? — попита тя.

— Да, но не обичам да използвам положението, за да отклониш вниманието ми от въпросите, които искам да ти задам за оня тип Симпсън, който вероятно е прибрал сестра ти.

Очите ѝ плувнаха в сълзи. И двамата седяхме на стола, въпреки че в интерес на истината не мога да си спомня кога съм се изправил. Тя сви пестници.

— Истински кучи син си ти, Марлоу. Нахално копеле. Малката ми сестричка. Какво знаеш ти. Можеш ли да си представиш какво означава да имаш грижа за човек като нея?

— Започвам да добивам представа.

— Но само представа. А за мен това е за цял живот. При това сега грижата е изцяло моя. Татко почина и толкова по-добре. Това щеше да разбие сърцето му.

— А тя не го ли разби? — обадох се аз.

— Нищо не знаеш ти, Марлоу. — Този път тя като че ли плачеше искрено. — Опитвам се да се справя с Кармен сама и в същото време да запазя името и паметта на генерала неопетнени. Нека той поне почива в мир.

— Когато споменах Симпсън, ти имаше вид, като че си глътнала пльх.

Вивиан скри лицето си и се разхълца, свила безпомощно рамене. Цялото ѝ тяло се разтърсваше от ридания.

— Проклет да си. Защо не ме оставиш на мира?

— аз съм детектив, мила моя. Имам клиент и работя за него. Длъжен съм да направя всичко възможно.

Без да вдига очи, с притиснати до лицето ръце, тя промълви:

— Единственият Симпсън, когото познавам, е Рандолф Симпсън.

— Кармен при него ли е? — попитах аз.

— Не зная.

— Къде живее той?

— Над Малибу. Горе на хълма.

— Благодаря. За шампанското също.

— Прекалено голяма лъжица за твоята уста, Марлоу. Няма да можеш да се пребориш с него.

— Това съм го чувал и преди. Както виждаш... Все така скрила лицето си, тя поклати глава. Не можах да измисля какво друго да ѝ кажа и след като докоснах шапка с пръст за поздрав, просто си тръгнах.

Чух я, че отново ме нарече копеле. Много хора ме наричат така. Възможно ли е всички да грешат?

10

В телефонния указател не открих Рандолф Симпсън. Отбих се в библиотеката и прегледах всички стари издания. Отново нищо. Насочих се към общинския регистър на собствениците на недвижими имоти. След три часа ровене в прашните документи най-накрая го открих. Рандолф Симпсън, Сиера Вердуго Роуд. Върнах се в кантората и разгледах картата. Открих Сиера Вердуго близо до Санта Моника, западно от Топанга Каньон и на юг от Мълхоланд. Човек, който живее на такова място и не вписва името си в телефонния указател, надали посреща непознатите с отворени обятия.

Нахлувих шапка и се качих в колата. Бях решил да го посетя.

Сиера Вердуго минава между главното шосе Пасифик Коуст и долината Сан Фернандо по обжарените от слънцето хълмове, които местните хора наричат възвишения.

Тук все още се снимат уестърни, евтини продукции със застаряващи актьори, яхнали уморени коне. На всеки завой очаквах да зърна войнствени индианци, поели в галоп. Земята беше суха и гола, само тук-там стърчаха проскубани храсти, впили тънките си корени в ронливата почва. Гигантски морени едва се крепяха покрай пътя и човек имаше чувството, че само да се пресегне, с един тласък ще ги изтърколи долу в пропастта. Пътят на запад от Топанга Каньон се катереше по склона, минаваше през безброй завои и най-сетне се разширяваше в нещо като ухо пред висока желязна порта, вкопана в широк каменен зид, който продължаваше в ограда от двете страни. В горната ѝ част стърчаха безредно набодени цветни стъкла. От портата започваше зелена морава с цветни лехи и кичести храсти. Сред голите хълмове тази градина приличаше на райски кът.

Паркирах колата и се приближих. От миниатюрния павилион близо до оградата излезе някакъв мъж. Имаше вид на изпечен счетоводител. Тъмен костюм, бяла риза, тъмна връзка и слънчеви очила. Късо подстриган, с оголени уши.

— С какво мога да ви помогна? — попита той.

— Търся Рандолф Симпсън.

Човекът се усмихна и кимна окуражително.

— Имам чувството, че живее тук — додадох аз.

— Сериозно? — обади се онзи.

— Бих искал да говоря с него за Кармен Стърнуд.

— Боя се, че имате грешка, сър.

— Прав сте. Бих толкова път, без изобщо да съм сигурен, че такъв човек живее тук. През свободното си време обикалям Лос Анжелис, чукам по вратите и питам за Рандолф Симпсън.

Пазачът се усмихна любезно като данъчен инспектор, но далеч не така сърдечно.

— Мистър Симпсън не приема посетители — отговори той.

— Може да направи едно изключение за мен. Обадете се в къщата и проверете. Предайте му, че е Марлоу във връзка с Кармен Стърнуд.

Пазачът ме изгледа мълчаливо. Май се колебаеше. Току-виж, се окажа важна клечка и пострада, задето ме е отпратил, без да провери. Може би Кармен Стърнуд не беше коя да е. Най-сетне взе решение.

— Почакайте малко, моля. Обърна се и влезе в павилиона.

След пет минути се показва, придружен от друг пазач. Той бе облечен по същия начин, дори със същите слънчеви очила, но бе почти плешив и само няколко жалки кичура бяха залепнали на голия му череп.

— Излезте от колата, ако обичате — рече той.

— Поставете ръцете си на покрива.

Подчиних се и плешивият ме пребърка. Напипа пистолета под мишницата ми и го измъкна.

— Това ли ви е визитната картичка?

— Знае ли човек, чух, че тук и зайците били големи като мечки. Документите ми са в портфейла.

— Така и предполагам — рече той. Втренчи се в снимката на разрешителното ми.

— Частно ченге — сподели той с колегата си. — От Холивуд.

Онзи кимна, прегледа съдържанието на портфейла и ми го върна.

— Карай по алеята — рече той. — Не спирай колата. Не излизай от нея. Ще те посрещнат на входа. — Пусна пистолета ми в джоба на самото си.

— Ще ти го пазим тук, докато се върнеш. Да не вземеш да се нараниш.

Качих се в колата и запалих мотора. Железните порти бавно се отвориха и аз спокойно минах през тях. Градината бе по-зелена и по-ярка, отколкото в мечтите и на най-романтичната филмова звезда. Същинско изобилие от фонтани и цветя, а тревата около автоматичните пръскачки, огряна от горещото калифорнийско слънце, лъщеше като билиардна маса. Алеята, покрита с нещо като натрошени мидени черупки, извиваше бяла и пуста сред колоритния пейзаж до самия вход на сградата, наподобяваща крепост на мавър с бледосивата си мазилка и кули в краищата, с бойници на всеки няколко стъпки.

Някакъв тип с тъмен костюм и остри черти на лицето отвори вратата и ме предаде на прислужник китаец, който ме поведе през множество облицовани с тъмна ламперия стаи, докато стигнахме дълъг салон. Първото нещо, което се набиваше на очи, бе грамадна, покрита с керамични плочки камина, в която гореше газова печка. В огромен дъбов стол, украсен с изящна резба, седеше жена със скръстени в скута ръце. Стоманеносивата коса удивително подхождаше на студените ѝ очи.

— Казвам се Джийн Рудник — обади се тя. — Киндли ми съобщиха целта на вашата визита.

Жената бе облечена в сив костюм на райета, бяла риза и тясна връзка на сиви и бели черти. Ноктите ѝ бяха покрити със светлолилав лак, а очилата със златни рамки дотолкова уголемяваха очите ѝ, че те изглеждаха неестествено ококорени.

— Казвам се Филип Марлоу — представих ѝ се.

— Частен детектив. Наеха ме да открия Кармен Стърнуд, изчезнала от клиниката в Бевърли Хилс.

— А защо искате да видите мистър Симпсън?

— Имам сведения, че Кармен е тук.

— От кого?

— Съжалявам — поклатих глава.

— Мистър Марлоу... — поде жената с натезал от отегчение и превъзходство глас, какъвто много често се забелязва у хора, притежаващи твърде много власт, която твърде често демонстрират...

— Едва ли ви е известно коя съм, лична секретарка съм на мистър Симпсън и ако някой си позволява да хвърля нелепи

обвинения, свързани с някакво момиче и мистър Симпсън, съм длъжна да настоявам да науча кой е той.

— Откъде знаете, че Кармен е момиче? — попитах аз.

— Моля?

— Споменахте за обвинение, свързващо мистър Симпсън и някакво момиче. Как разбрахте, че става дума за момиче? Толкова много мъже носят името Кармен. Кармен Ломбардо, Кармен Каваларо, Кармен...

— Мистър Марлоу, нямам време за евтини салонни игри.

— Тогава не ги играйте с мен, мис Рудник.

— Мисис.

— Предайте моите почитания на съпруга си.

— Мистър Рудник е покойник — поясни тя. — Ясно ли ви е всъщност кой е мистър Симпсън?

— Като гледам в каква къща живее, трябва да е Али Баба.

— Всемогъщи Боже, как може да сте толкова глупав! Дошли сте чак дотук и не знаете кого търсите!

— Така е. Често пъти, когато си легна и се сетя за това, горчиво плача. Е, какво, ще се срещна ли със Симпсън?

— Не, разбира се. — Мисълта сякаш ѝ причини силна болка в гърдите.

— Симпсън познава ли някого с фамилия Стърнуд? — настоях.

— Уверявам ви, че не — отсеке тя.

По време на нашия разговор жената седеше съвършено неподвижна, отпуснала ръце в скута си, като портрет на кралица Виктория.

— А може би познава. Но не ви е казал? Изглежда, болката в гърдите се засили.

— Мистър Марлоу — отново поде тя, — аз съм личната секретарка на мистър Симпсън. Имам честта да се ползвам от пълното му доверие. Ако имаше човек на име Стърнуд, когото той да познава, то това щеше да ми е известно.

— Вивиан Стърнуд го познава.

— Боя се, че разговорът ни приключи, мистър Марлоу.

Тя вдигна малко пиринчено звънче и го разклати леко. Вратата зад мен се отвори и двата костюма влязоха.

— Чуйте ме внимателно — обади се мисис Рудник, — и не отминавайте с презрение онова, което ще ви кажа само защото съм жена. Ако продължавате да досаждате на мистър Симпсън по този или по който и да е друг въпрос, ще съжалявате до края на дните си.

— Отминавам го с презрение не защото сте жена, мисис Рудник — рекох аз, — а защото не се плаша толкова лесно. Вашите момчета с тъмните костюми също не ме плашат. Не се боя и от Рандолф Симпсън, който и да е той. И ако смятате, че съм ви причинил неприятности, имайте предвид, че още не съм се развихрил.

— Предупреден сте, мистър Марлоу — хладно заключи Джийн Рудник. Ръцете ѝ все така лежах скръстени в скута, а стоманените ѝ немигащи очи ме изпратиха до вратата.

Освободих ръчната спирачка и поех по алеята. Имах чувството, че зад завесите на горния етаж мярнах нечие лице. Продължих надолу и скоро напуснах градината. Тежката желязна врата безшумно се затвори зад мен.

11

Без да става от бюрото си, капитан Грегъри тъжно ме изгледа и поклати глава.

— По-лесно ще получиш заповед за обиск на Белия дом — рече той. — Предупредих те, че Бонсентир има връзки с влиятелни хора. Симпсън трябва да е един от тях.

— Само защото има сто милиона?

— Да, само затова. И ти, и аз смятаме, че не би трябвало да е така, но и двамата от опит знаем колко малко вероятно е нещата в тая страна да се променят.

— А как предлагаш да постъпя, след като имам сериозни основания да подозирам, че там се намира изчезналото момиче и че то навярно е отвлечено?

— Дрънканиците на някаква откачена старица, дето си прекарва времето в четене на книжки, от които и аз бих се изчервил, едва ли представляват „сериозни основания“.

— Но мисис Рудник отрече да е чувала името Стърнуд.

— Може наистина да не го е чувала. Може пък и да не са й известни всички познати на шефа й. Представи си, че Вивиан познава Симпсън, а той не е чувал за нея. Дори да приемем, че се познават, това съвсем не означава, че сестра й е в къщата му.

— Май много станаха съвпаденията — рекох. — Старата дама от „Рестхевън“ ми казва, че Кармен е при мистър Симпсън, а Вивиан познава човек с това име.

— Мен също ме дразнят съвпаденията, Марлоу. Съмнението е част от занаята ни. Но се случва и да сбъркаме. Дори заедно да сме я видели там, пък и кметът да е бил с нас, трудно ще намериш човек, готов да издаде заповед за обиск на дома на Рандолф Симпсън.

— Май и на тебе ти е пуснал нещичко, а, капитане?

Грегъри се намести удобно на стола си и бръкна в джоба за лулата и кесийката с тютюн.

— И още как — рече той. — Кой не може да купи тъпо ченге като мен. На никого не съм отказал. Пратките ги получавам в бакалски пликове. Нали затова от десет години карам все старата таратайка, живеем си с жената в оная кутийка и дори веднъж в месеца не се сещам да я изведа да хапнем роладини с чили и да пийнем бира.

— Не го вземай толкова навътре.

— Мъча се и като че ли все още успявам да бъда относително честен. Мъча се и да си гледам работата. Само дето хлапето е още в колеж, а трябва да мисля и за пенсия. Толкова са ми силите.

— Така е, разбира се.

— Нямах намерение да се откажеш, нали?

— Така си вадя хляба. Хората ме наемат да върша неща, които полицаите не правят или не искат да правят. Реномето ми доста ще пострада, ако оставя недовършено някое разследване. Единственото, с което мога да надскоча другите, е това, че като се хвана с някой случай, не се отказвам, додето не го разнищя.

Грегъри кимна. Натъпкал бе вече лулата си и я палеше с вниманието, с което правеше всичко. Сякаш нямаше нищо по-важно да върши този ден, а и въобще.

— С каквото мога, ще ти помогна, синко, но не разчитай на кой знае какво.

— Не ми е за пръв път.

Грегъри отново кимна. Този път дръпна по-дълбоко от лулата и издиша дима бавно и замислено, а облачето увисна неподвижно между нас. Сетне протегна ръка и го прогони.

— Ти нямаш ли роднини, Марлоу?

— Не. Искаш ли да ми кажеш нещо друго за Симпсън, освен, че е фрашкан с пари?

— И това стига. Знаеш дори повече, отколкото е полезно за здравето.

— Благодаря за насърчението, капитане. Пожелавам ти хубавичко да си поживееш, като се пенсионираш.

— Омитай се, Марлоу — рече Грегъри. — Разговорите с теб ме изморяват.

— Прощавай, че ти прекъснах дрямката. Станах и си тръгнах.

Маранята трептеше като мираж над размекнатия от горещината асфалт. Свалих гюрука и подкарах нагоре по Сънсет.

12

Адска жега. Отворих прозореца на кантората, но отвън нахлу още по-горещ въздух. От топлината сякаш всичко бе замряло. Долу по булеварда все по-рядко минаваха коли, а хората едва-едва местеха крака или се криеха под сенките, ако можеха да ги намерят. По синьото като метличина небе не се виждаше никакъв облак. Бях свалил сакото и жилетката си и час по час отивах до умивалника в ъгъла да наплискам лицето и врата си с хладката вода от чешмата. Това бе един от онези горещи дни, когато членовете на семейството започват често да поглеждат към гърлата на своите близки, когато раболепни счетоводители се зъбят на шефовете си, когато раздразнението се превръща в гняв, гневът в убийство, а убийствата сякаш нямат край.

Телефонът иззвъня. Обаждаше се Бърни Олс, главен следовател от областната прокуратура.

— Станало е убийство някъде около Бевърли Глен, близо до Стоун Каньон Резервоар — рече той. — Сигурно ще искаш да дойдеш с мен и да хвърлиш един поглед.

— Във всеки случай по-добре, отколкото да седя тук и да се пека на бавен огън.

Десет минути по-късно Олс ме взе от ъгъла на Кауенга. По всичко личеше, че не бърза. Не включи дори сирената, когато поехме по булеварда на запад по посока на Бевърли Глен.

Среден на ръст, с руса коса и белезникави вежди, Олс имаше спокойни очи, добре поддържани зъби и по нищо не се отличаваше от останалите средни на ръст мъже, с изключение на това, че бе убил поне девет души, трима, от които са си мислели, че го държат на прицел. Пушеше малка пура.

— Намерили са насечена на парчета жена, в сухо дърво на около стотина метра от пътя за Глен Няма много кръв, някои части от тялото липсват. Изглежда, са я убили някъде другаде.

Олс изпуфка облаче дим и горещото течение го понесе към отворения прозорец.

— Не събрахме цялото тяло, тъй че ще трябва да потърсим.

Усетих внезапна тежест в стомаха.

— Успяхте ли да я идентифицирате? — попитах.

— Засега е невъзможно — рече Олс. — Липсва главата, а и двете ръце.

Поехме по Феърфакс и оттам по Сънсет.

— За какво ме повика тогава? Да не би да ти е домъчняло?

— Разбрах, че търсиш Кармен Стърнуд. Тежестта в стомаха ми сякаш се удвои.

— Тъхъ.

— До тялото са намерили дамска чантичка. Всички документи са били взети, но е останал кибрит, върху който е записан телефонен номер.

— На Кармен ли? — попитах аз.

Олс кимна.

— Момчетата от патрула са се обадили веднага.

— Мислех, че това е работа на детективите.

— Човекът се натиска за повишение — ухили се Олс.

Близо до върха на Бевърли Глен, малко преди завоя към Мълхоланд Драйв, бяха спрели четири полицейски коли и две от шерифството на Лос Анжелис. Зад тях, с отворена врата, чакаше линейка, а до нея и пожарна кола. Сигналната лампа на покрива ѝ още се въртеше. Олс се нареди зад линейката и показа значката си на потъналия в пот униформен полицай, който регулираше движението. Измъкнахме се през канавката и проскубаните храсти и диви лози. Въздухът бе наситен с миризмата на напечена от слънцето растителност, на попадали борови иглички и стипчивия мирис на гниещи евкалиптови листа. Склонът, по който се спускахме, завършваше в дера, където се бяха събрали десетина общински служители, включително и съдебен лекар с бяла престилка върху костюма. Възпълен мъж, с врат, преливащ над яката на ризата, той бе приклеknал до покритото с платнище тяло. Когато се изправи, лицето му бе зачервено от напрежение.

— Голяма бъркотия, лейтенант — обърна се той към Олс. Поклати отвратен глава и леко повдигна края на платнището. — Този тип е нямал дори остър нож.

Показа се половината от женски торс, единият крак на който липсваше. Олс не реагира. Лекарят покри отново трупа.

— Това не е всичко — рече той. — Останалото е ей там. — И той кимна към друго платнище. — Нищо не сме местили.

— Чудесно — обади се най-накрая Олс.

— Ще искаш ли да ги видиш?

— Не веднага — рече Олс. — Нещо да кажеш?

— Жената е мъртва — отговори представителят на лекарското съсловие.

— Винаги е по-леко да преглътнеш една смърт с доктор веселяк.

Онзи се изкиска, така че тлъстините около яката му се разлюляха.

— Нищо повече не мога да кажа засега.

— А причината за смъртта? — попита Олс. — Като оставим настрана, че са я накълцали.

— Просто няма начин, докато не се намерят всички парчетии. Никой не може да каже дали жива са я рязали.

Олс тръсна глава, сякаш муха му бе влязла в ухото.

— Някакви белези? — попита той.

— От това, което имаме като материал, трупът е на бяла жена, не много възрастна. Двайсет-трийсет годишна или в краен случай добре запазена четирийсетгодишна. Клетките на кожата, толкова, колкото са останали, са с добър тонус.

— Някакво предположение кога е била убита? Лекарят поклати глава.

— Ако допуснем, че са я хвърлили тук малко след убийството и не е била замразявана, станало е преди ден-два. Не мога да бъда точен. — Мъжът гледаше към платнището в краката си. — Добре, че имаме стомах. Така ще можем да изградим някаква хипотеза в зависимост от това кога и какво е яла, но то едва ли ще ни помогне много. Изтекла е цялата кръв. Това направо ни връзва ръцете.

— Ама че негодници! — рече Олс. — Нещо да кажеш, Марлоу? Възможно ли е това да е момичето на Стърнуд?

— Да гадая само по цвета на кожата ли? — попитах аз.

Лекарят се наведе.

— По-скоро е тъмна. Ето, вижте.

— Не, благодаря — побързах да го спра. — Слаба ли е?

Мъжът сви рамене и дръпна края на платницето. Обърнах очи. С периферното си зрение видях как се наведе и попипа кожата на крака. Решително извърнах глава.

— По-скоро пълничка, но не дебела. Как да ви кажа, закръглена, нещо от сорта на Мей Уест.

— В такъв случай не е от дъщерите на Стърнуд.

— Тъмно окосмяване.

— Кармен е руса — обадох се аз. Олс кимна.

— Кой я откри? — обърна се той към един от помощник-шерифите.

— Някакви хлапета задигнали няколко бутилки бира. Дошли в гората да я изпият и се натъкнали на тялото. Май скоро няма и да помислят за пиене.

— Е, това поне е нещо — рече Олс. — Искам да поговоря с тях, както и с полицаия, който е намерил кибрита.

Той се заизкачва към шосето. Следвах го отблизо. Когато стигнахме горе, яката на ризата ми беше подгизнала и струйки пот се застичаха по гърба ми. Докато Олс говореше с изплашените момчета и двамата полицаи, открили чантичката с кибрита, стоях подпрян на колата. Недалеч над билото на хълма Бевърли Глен завиваше и тръгваше надолу към долината. Вентура, Шърман Оукс, малки ферми с по две спални, навярно ипотекирани. Населени с хора, които се прибират вечер, сядат около масата с децата си, разговарят за работата си, за времето, за бейзбол и за цените на борсата. На никой не му минава през ум, че сред гниещите листа в пресъхналото речно корито край Бевърли Глен е захвърлено половината тяло на жена, чиято кръв отдавна е изтекла. Но аз знаех и скоро нямаше да го забравя.

Щом свърши със свидетелите, Олс се върна до колата. Даде ми знак с глава и поехме обратно към Холивуд.

— Защо не ми разкажеш по-подробно какво общо имаш с Кармен Стърнуд?

Разказах му всичко, което знаех, пропускайки само онази част, свързана с Еди Марс и Вивиан. Нямах особена причина да крия това от него, но никога не забравях, че най-добре е властите да не знаят всичко. Пък и не ми се щеше да научи за връзката на Вивиан с Еди Марс.

— Този Бонсентир — започна Олс — е играч от такъв мащаб, че изобщо не ще да знае за нас.

— Поне така казва той самият.

— Май и Ал Грегъри е на същото мнение.

— Така е.

— Клиниката се намира на върха на Колдуотър Каньон, нали?

— Да.

— Я да идем да му поразлюлеем нервите. Олс обърна колата и се насочи към Бевърли Драйв.

13

Олс показа значката си и съобщи, че иска да се види с доктор Бонсентир. Зализаният ме изгледа и рече:

— Мога ли да попитам за какво става дума, полицай?

— Лейтенант — поправи го Олс, — не полицай.

И това въобще не ти влиза в работата, така че размърдай си задника.

Зализаният ни въведе във фоайето и сковано се отдалечи.

— Май го обиди — рекох.

— Точно така — съгласи се Олс.

Стояхме пред портрета на родоначалника на фамилията, когато оня с наранените чувства се върна, придружен от мускулестия хубавец, когото последния път бях видял да се припича на слънцето в задния двор. Изгледа ме продължително, после се обърна към Олс:

— Какво искате, лейтенант?

— Във всеки случай не теб — отегчено подхвърли Олс. — Ако ми трябваше, щях да отида във Венеция. Такива като теб с лопата да ги ринеш там.

— Така ли мислите?

— Слушай, синко, ще ми говориш така, ако съм те поканил да изкараме някой танц в задните стаички на кръчмите в града, където момчетата цапат стените. Само че аз съм полицай. Искам да се срещна с твоя шеф и най-добре е това да стане час по-скоро.

Хубавецът пламна, но не промълви нито дума. Бързо ни обърна гръб и се отправи към високата врата, която водеше към кабинета на Бонсентир. Само след минута се върна и даде знак да го последваме. Както и преди Бонсентир бе зад бюрото си. Връзката здраво стегната, жилетката закопчана догоре, бялата му престилка без нито едно петънце. Говореше по телефона, но щом прекрачихме прага, остави слушалката.

— Разполагам с много малко време — започна той. — Моля ви, бъдете пределно кратки.

— Разследвам убийство — рече Олс. — Марлоу ми е помощник. Моите дела може би не са толкова важни, колкото вашите, но ми запълват деня, та не ми остава време да обикалям баровете. Кармен Стърнуд вероятно е свидетел на убийството и искам да я разпитам.

— Съжалявам, лейтенант... Олс, нали? Мис Стърнуд е изписана.

— Кой се подписа за попечител?

— Тя самата, мистър Марлоу.

Лицето на Бонсентир изразяваше доволство. Подпираше брадичката си с върховете на пръстите.

— Тя няма вече проблеми.

— А мисис Суейзи? — попитах аз. — Тогава ще говорим с нея.

— Мисис Суейзи също е изписана — отговори Бонсентир. — Имаме много добри резултати и връщаме пациентите към живота им на нормални здрави хора.

— Изобщо не се съмнявам в това — каза Олс.

— И мисис Суейзи ли изписахте на нейна отговорност?

— Разбира се. Тя е възрастен човек и душевното ѝ здраве е напълно възстановено.

— Ще се наложи да пообиколим малко — обади се Олс.

— Без заповед? — попита Бонсентир.

— Хайде пък сега — рече Олс.

Телефонът иззвъня. Бонсентир вдигна слушалката и започна да говори. По едно време замълча и погледна Олс.

— За вас е, лейтенант.

Подаде му слушалката с благодушно изражение. Олс я пое и се заслуша. На лицето му не трепваше нито мускул.

— Добре — рече той след миг. Затвори телефона.

— Доволен ли сте, лейтенант? — попита Бонсентир.

Олс се направи, че не го забелязва.

— Да вървим, Марлоу. Отиваме си.

Вдигнах вежди.

— Просто така?

— Просто така — рече той и се обърна към Бонсентир. — Разполагате с тежка артилерия, но това не значи, че сме приключили.

Мъжът от другата страна на бюрото леко кимна на връхчетата на, пръстите си.

— Рейс — обърна се той към хубавеца, — изпрати господата.

Мускулестият красавец пристъпи и улови Олс за ръката.

— Хайде, по-живо — подкани го той.

Някак небрежно Олс го перна през адамовата ябълка с кос удар. Почти разсеяно го сграбчи за дясната ръка, със свободната си ръка подпря мишницата му и така го халоса, че онзи отхвъркна право в камината.

— Знаем пътя — рече Олс и напусна стаята.

Приятелски се усмигнах на Бонсентир и последвах Олс.

Тагърт Уайлд, областният прокурор, за когото някога бях работил, бе възпълен, с бистри сини очи, които успяваха да изразят едновременно дружелюбност и безразличие. Семейството му отдавна се бе заселило в Лос Анжелис и той от доста време заемаше този пост. Двамата с Олс седяхме в кабинета му и изчаквахме Уайлд да запали тънката си белезникава пура и най-сетне да подпре удобно крака на изтегленото най-долно чекмедже на масивното дъбово писалище. По стените на кабинета висяха портрети на сериозни мъже в костюми, навярно предшественици на Уайлд на този пост, а може би и негови роднини.

— Не твърдя, че Бонсентир е недосегаем — обърна се Уайлд към Олс. — Има си начини да се реши този проблем. Това съвсем не значи, че можеш да нахълтваш по всяко време в клиниката и да го дърпаш за опашката. На теб ли да ти обяснявам.

— Излишно е, разбира се. Но това съвсем не означава, че трябва да ми харесва.

— Не трябва, естествено — рече Уайлд. — По дяволите, Бърни, на мен също никак не ми харесва. Град като този представлява гигантска отворена система и няма ти да ме учиш как да я управлявам.

— И кой е дойната крава? — попитах. Уайлд поклати глава.

— Ти по-добре знаеш — каза той. — И не е никак просто.

— Какво ти е известно за Рандолф Симпсън? Лицето на Уайлд застина.

— Какво те интересува?

— Мисис Суейзи, която, както разбрахме, е изписана, ми каза, че Кармен е при него — подхванах аз. — Вивиан спомена, че го познава. Направих си труда да отида дотам, но не ме пуснаха. Пред когото и да спомена името му, отвърща ми с твоята каменна физиономия.

Уайлд извади пурата, огледа замислено връхчето ѝ и отново я пъкна в устата си. Подпря тила си с преплетени пръсти, вдигна лице

към тавана и застина в тази поза, килнал стола си назад, кръстосал крака върху чекмеджето. От време на време се полюшваше.

— Рандолф Симпсън е покровителят на Бонсентир — промърмори Уайлд най-накрая.

— Известно ми е. Живее в нещо като крепост горе сред възвишенията Санта Моника.

Уайлд кимна бавно, с поглед, все така забит в тавана.

— Малко е да се каже, че Симпсън е богат — отбеляза той. — Думата е абсолютно безсмислена, когато става дума за хора като него. Много държави могат да му завидят. Нали си представяте какви връзки има човек с толкова пари. Може да купи каквото пожелае.

— И го прави — додадох аз.

— Нося отговорност пред своите избиратели, Марлоу. Опитвам се честно да си върша работата. Но съм и част от цялата държавна и обществена система. Ето защо не съм напълно независим.

— Така е — съгласих се аз.

— Ти самият навремето тъкмо с това не можа да се примириш. Разбирам и уважавам подбудите ти. Но за да функционира една общност, трябва да има и хора, които работят вътре в системата, колкото и компрометирана да е тя.

— Да не очакваш да ти ръкопляскам? — попитах. — Или да застана мирно и да запая „Янки Дудл“.

С рязко движение Уайлд свали крака и политна напред. Неочаквано се приближи до лицето ми.

— Не — изсъска той. — Но можеш да помълчиш, за да чуеш малкото, което може да се научи за Симпсън. Лейтенант Олс е длъжен да се съобразява със същите ограничения като мен. За разлика от теб.

Облегнах се назад, извадих цигара и я запалих. Олс се хилеше насреща ми.

— Едва двама и една годишен, Рандолф Симпсън наследи несметно богатство — подхвана Уайлд. — Предимно от петрол. Затова се и познава със Стърнудови. За десет години го утрои, а след още пет отново го удвои. Редовно играе голф с говорителя на Калифорнийската сенатска комисия. Съдружник е както на губернатора, така и на кмета на този град. Братовчед му е младши сенатор от Калифорния, а президентът на Съединените щати гостува няколко пъти в годината в имението му в пустинята. Той отпуска големи суми за предизборната

кампания на всички тези хора, както и на стотина градски съветници и местни политикани на всички нива, за които ние с вас може и да не сме чували, но които дърпат конците в този град.

Уайлд смукна от пурата, задържа дима, за да усети аромата, после издуха тънка синкава струя, която изпрати с одобрителен поглед. Навън вече се свечеряваше.

— Няколко пъти се е женил и развеждал — продължи Уайлд, — и тези въпроси уреждаше с пари, както и всички останали. Една от съпругите му направи опит да го осъди, обвинявайки го в системен тормоз, но нищо не постигна. Така и не се разбра с пари ли ѝ затвориха устата, или Симпсън просто я е спляшил. Вероятно и от двете по малко. Преди няколко години стана страхотен скандал, когато един турист се опитал да го снима, а охраната на Симпсън се попрестарала. Но и от това нищо не излезе. Носи се слух, че имал малко странни сексуални предпочитания. Тъй или иначе, до този момент никой не е подал оплакване срещу него, а за заведено дело да не говорим.

— И какво е толкова необичайното?

Уайлд отново с огромно удоволствие смукна от пурата си. И също така внимателно проследи издишания дим. Поднесе я пред очите си сякаш да се увери, че и видът ѝ говори за отлично качество. Накрая пророни:

— Садомазохизъм.

— Няма начин да не допадне на малката Кармен — вметна Олс.

— Повече от сигурно — рекох.

— Той е опасен човек, Марлоу — отбеляза Уайлд. — Бихме могли да ти окажем известна помощ само ако представиш тъй безспорни доказателства, че той да не успее нито с подкуп, нито със заплаха да потули нещата или просто да ги погребее.

— Или теб да погребее — отново се обади Олс.

— Стига си се напъвал да ме развеселиш, Бърни.

— Не можеш сам да се изправиш срещу него, Марлоу — рече Уайлд. — И нито лейтенант Олс, нито аз, нито който и да било друг може да ти помогне, докато не го изобличиш с необорими доказателства.

— На вас май ви се ще на тепсия да ви го поднеса!

Уайлд се усмихна безмълвно. Обърнах поглед към Олс. Той току-що бе извадил една от малките си пури от кутийката и се канеше

да я запали.

— Някой да е казал такова нещо? — подхвърли Олс. — Аз лично не съм чул. Даваме ти картбланш да продължиш да търсиш момичето, за което са те и наели.

— Нямам нужда от благословията ви — рекох аз.

— Още по-добре — обади се Олс. — Тогава защо, по дяволите, още се мотаеш тук?

Изправих се.

— Ама и вас си ви бива. Наистина няма за какво да ви благодаря.

— Отваряй си очите, Марлоу — рече Уайлд.

— Ясно — отвърнах.

Олс ми се ухили мрачно, захапал тъничката пура.

— Обаждай се при нужда.

Напуснах кабинета на Уайлд и си тръгнах с такси.

От една година живеех в Хобарт Армс на Франклин, западно от Кенмор. Взех си колата и се прибрах. Бях открил изкукуригала старица, която все не съзираше къщата си, изгубих я, но затова пък намерих част от тялото на друга жена. Открих и Тагърт Уайлд, и Олс, и Бонсентир. Открих дори Рандолф Симпсън, макар че нищо не спечелих с това. Бедата е там, че не те ми бяха нужни. От мен се очакваше да открия Кармен Стърнуд, а с такова нещо не можех да се похваля.

Отворих вратата и отвътре ме лъхна застоялата миризма на празните стаи. Добре познавах миризмата, макар че така и не свикнах с нея. Отворих прозорците с надеждата горещият въздух да поразведри атмосферата. Май не се получи. Какво ли очаквах? От шкафа в кухнята извадих бутилката уиски, щедро си налях, допълних чашата с вода и я отнесох в дневната. Загледах се надолу по Франклин Авеню. На тротоара се виждаше обичайната редица паркирани автомобили. Често ми се случваше да ги съзерцавам в късния следобед с чаша в ръка и без никаква компания. Жилището ми бе толкова нависоко, че до мен не достигаше почти нищо от уличния шум, по-скоро чувах тишината зад мен, почти осезаема, потрепваща в късния следобед също като жегата, която на невидими вълни се издигаше от напечената настилка долу. След толкова дълги самотни часове човек свиква. Почти.

Отсреща, една пресечка по-надолу по посока на Александрия, забелязах кола, която някак не се връзваше с обичайната гледка. По-голяма и по-нова от останалите. Моторът работеше на празен ход. Светлината отвън биеше право в прозорците и не успях да видя дали вътре има човек. Наблюдавах я известно време и полека отпихах от чашата. Когато я пресуших, отново отидох да си сипя и пътем поспрях пред шахматната дъска в средата на стаята. Не изпитах желание да реша задачата. Царете, цариците и офицерите ми се сториха едва ли не нелепи. Известно съчувствие изпитах единствено към пешките.

Пийнах си и отново приближих до прозореца. Буикът не беше мръднал от мястото си. Това ме успокои. Аз също останах на своето.

Трябваше да има някакво обяснение фактът, че край обезобразеното тяло бе намерена чантичка, а вътре — кибрит с телефонния номер на Стърнудови. За всички това бе телефонът на Кармен, но в същото време и на Вивиан. Дявол да го вземе, Норис също се обаждаше на този телефон, както и прислужницата с конската физиономия. Все пак Кармен беше добро попадение. Поне предоставяше посока на размисъл и хрумването би придобило смисъл, ако Кармен и непознатата по едно и също време бяха попаднали в „Рестхевън“, ако и двете се бяха спречкали със Симпсън или може би са се срещнали на пролетния благотворителен бал и докато пробвали престилчици, набързо се сприятелили.

Свърши ми се пиетието. Отидох в кухнята, изплакнах чашата и я прибрах. Загледах се за миг в шахматната задача, поклатих глава и се върнах край прозореца. Потърсих с поглед черния буик. Телефонът иззвъня.

Прозвуча гласът на Винсънт Норис:

— Мисис Риган много би искала да ви види тази вечер, мистър Марлоу. Заповядайте при първа възможност.

— Ченгета ли ви посетиха?

— За жалост, имате право. Мисис Риган видимо се разстрои от тази визита. Смея да настоявам да ни посетите.

— Ти си моят клиент, Норис. Ти настояваш, аз изпълнявам:

— Точно така, сър. Благодаря ви, сър.

— Предай на мисис Риган, че ще дойда веднага щом отменя срещата си с графинята на Колумбия.

— Надявам се, графинята ще прояви разбиране, сър.

— А, сигурно.

Затворих телефона, извадих пистолета от чекмеджето на бюрото и го напъхах в кобура под мишницата си. Слязох долу, качих се в колата и поех по Франклин, като подминах буика. Скоро черната кола се залепи за мен и ме придружи чак додето стигнах в Алта Бреа Кресънт.

Шофьорът без съмнение имаше опит в преследването и като че ли пет пари не даваше дали ще го забележа. Държеше се близо до мен, не пропускаше повече от една-две коли помежду ни, но не правеше

опит да ги задмине. Очевидно просто искаше да знае къде отивам. Аз също не знаех накъде ще поема от Алта Бреа Кресънт.

Стаята на Вивиан Стърнуд бе все така бяла, просторна и светла. Завесите все така се диплеха по пода, сякаш декораторът беше сбъркал мерките. Вивиан бе облякла копринена пижама и пиеше уиски. Трябва да бе изпила доста, ако се съди по стъкления ѝ поглед. От друга страна, говореше ясно и отчетливо. Заварих я излегнала се на покрита с бял сатен кушетка, каквито човек можеше да види в будоарите на разглезените дами. Едната ѝ пантофка се полюшваше на крака, другата беше на земята.

— Ето те и теб, Марлоу — рече тя, когато прислужницата затвори вратата, — рицарят Ланселот, дето сключва сделки в кухнята. Как върви спасяването на девицата?

Направих се, че не чувам, все едно не се отнасяше за мен.

— Ей там е пиенето. — Тя махна с ръка по посока на сребърната кофичка с лед и бутилката върху подноса. Налях си половин пръст и допълних чашата със сода от сифона, украсен със сребърен филигран. Направих символичен жест за наздравица и отпих. Уискито бе по-добро от онова, с което бях свикнал.

— Какво, омръзна ти да пиеш сама ли?

— Омръзна ми да се наливам безуспешно. От няколко часа се опитвам да се напия.

— Май момчета с подковани обувки са ти изпотъпкали килима, а?

Вивиан кимна и отпи яка глътка. По цвета на течността се досетих, че содата е твърде малко. Тя люшна глава.

— Господи, Марлоу, онази жена...

— Да.

— Ти видя ли я?

— Да.

— Кармен... — Тя замълча, взе си цигара от лакираната кутия до нея, захапа я и леко се наведе към мен. Поднесох ѝ запалената клечка и после я пуснах в сребърния пепелник.

— Какво Кармен? — попитах.

— Жената е имала телефонния ѝ номер.

— Или пък твоя.

— Не си давам телефона на хора, дето биха го записали на кибрит. Сигурно е Кармен.

— Някакви предположения?

Вивиан поклати глава, отново отпи, напълни дробовете си с дим от цигарата и бавно го издуха. Помълчахме известно време. Вивиан изпи чашата до дъно и ми я подаде. Налях ѝ нова доза.

— Повече уиски, моля — рече тя. — На всяка цена трябва да се напия.

Подадох ѝ чашата и повъртях своята в ръце, додето заговори.

— Нали не мислиш... — Тя млъкна, загледана в питието си, преди да го излее в гърлото си. След малко направи нов опит. — Нали не мислиш, че Кармен... може да е...

— Може да е убила жената ли?

— Или пък да е помогнала някому. Въпросът увисна между нас в крещящата тишина.

— Ти най-добре я познаваш — обадох се аз. — Способна ли е на това?

Вивиан сви рамене. Лицето ѝ бе неестествено изопнато, а бръчките около устата сякаш се бяха врязали още по-дълбоко в бледата ѝ кожа. Спомних си как веднъж заварих Кармен в леглото си съвсем гола и как я изгоних.

Устата ѝ се разтвори леко и между зъбите се процеди слаб съскащ звук. Тя не ми отговори. Отидох в кухничката, извадих шотландско уиски и газирана вода и приготвих питиетата. Нямах нищо наистина ободряващо като, да речем, нитроглицерин или дестилирано дихание на тигър. Когато се върнах, видях, че не е помръднала. Съскането бе спряло. Очите ѝ отново бяха безжизнени. Устните започнаха да се изкривяват в усмивка. После тя внезапно седна, отметна завивките и протегна ръка.

— Дай.

— Първо се облечи. Нищо няма да ти дам, додето не се облечеш.

Сложих двете чаши на масичката за карти, седнах и запалих нова цигара.

— Хайде. Няма да те гледам.

Извърнах глава. В следващия миг отново долових съскат, остро и неочаквано. Толкова се стреснах, че отново я погледнах. Седеше си гола, подпряла се на ръце, с полуотворена уста, а лицето ѝ пребеляло като оглозган кокал. Имаше нещо в безизразните ѝ очи, нещо, което не бях виждал в очите на друга жена...

Накрая си тръгна, но никога не забрави, че съм я отблъснал.

— Виждал си я — обади се Вивиан. — Не е съвсем наред. Може да си е доставяла екзотични напитки, да ги е смесвала в очакване да падне голям смях...

Вивиан не довърши.

— Да? — подканих я аз.

— А на следващия ден да не помни нищо. И двамата замълчахме.

— Знам ли — рекох. — Трудна работа е малко момиче само да се справи с такава тежка задача.

Нищо чудно обаче да е присъствала. Кой да ти каже.

— Трябва да я откриеш, Марлоу.

— Тъй ли? Ами ако някой вземе да ме подсети, може и да успея.

— Какво да те подсети?

— Къде да я търся. Как се озова при Бонсентир. Каква е връзката с Рандолф Симпсън. Защо ме държеше настрана от цялата работа под предлог, че Еди Марс ще се погрижи за всичко. И какво, по дяволите, търсиш при Еди Марс. Това ми кажи.

Цяла минута тя ме фиксира с гневен поглед, сетне лицето ѝ затрепери и тя се разплака.

— Прегърни ме, Марлоу, дяволите да те вземат. Просто ме прегърни.

Седнах на кушетката до нея и я притеглих към себе си. Тя се притисна към мен и хълцайки, зарови лице на гърдите ми. Тялото ѝ се тресеше, сякаш всяко ридание се изтръгваше против волята ѝ. След около пет минути, които ми се видяха кратки почти като Трийсетгодишната война, тя започна да се успокоява. Хлипаше все по-рядко и постепенно притихна. Все така притискаше лице към гърдите

ми, без да отпусна ръце. Накрая изви глава и ме целуна. Този път не се преструваше. Отвърнах на целувката ѝ.

Без да отделя устни от моите, тя прошепна:

— Да, да...

Не се чух да казвам „не“.

Когато всичко свърши, останали без дъх, се отпуснахме на тясната кушетка, твърде недостатъчна за двама души, единият от които близо деветдесеткилограмов.

— Питам се понякога — промълви Вивиан — защо точно аз. Защо точно аз трябва да се грижа за това извратено дете.

— Вероятно защото няма кой друг.

Младата жена бе сгушила глава в гънката на ръката ми.

— Винаги е била... откачена. Още от малки, когато носехме къси роклички, тя се държеше някак неестествено, сякаш по рождение носеше покварата в душата си.

— Някой опитвал ли се е да я лекува?

Уловила пръстите на ръката ми, тя ги притискаше от време на време до бузата си.

— Водила съм я в Европа, в различни санаториуми, частни болници, при най-добрите психиатри. Тя си остана едно непълноценно дете. Вероятно причината е у майка ми или в смесването с кръвта на Стърнуд. Бяхме съвсем малки, когато мама почина. Татко никога не говореше за нея.

— Най-накрая вдигна ръце от Кармен и реши да се отървеш от нея.

— И аз имам право на свой живот, Марлоу. Искам да обикна някого, да се освободя от грижата за Кармен.

— И затова я натресе на Бонсентир, оня с иглите, хапчетата и яките мъжаги от охраната.

— Да. И не се срамувам от това. „Рестхевън“ се ползва с добро име, а доктор Бонсентир е специалист по душевни разстройства, свързани със сексуални проблеми.

— А, не се съмнявам. Та как го откри? Тя промърмори нещо, което не разбрах.

— Не чух.

— Рандолф Симпсън — изрече тя неестествено високо поради напрежението.

— Ясно. Стар семеен приятел.

— Баща ми се познаваше с него. На младини имали общи сделки със семейството му.

— Първия път отрече, че го познаваш.

— Той настояваше за анонимност.

— Сигурно.

— Да ти кажа право, той ме стряска малко. Поръча ми да не казвам на никого, че ми е помогнал за Кармен и когато ти ме попита, просто се уплаших.

— Мислиш ли, че Кармен е при него?

— Не зная. — Тя въздъхна на пресекулки. — Вероятно не искам да знам.

— Какво общо има Марс?

— Помолих го да открие къде е Кармен.

— И той се съгласи?

— Да. И преди ми е помагал за Кармен. Знае я каква е.

— И какво ще спечели?

— Нищо. Просто ще ми направи услуга.

— Типове като Марс не правят услуги. Той очаква нещо.

— Колкото и да не ти се вярва, Еди Марс ме обича.

— Главорез като него едва ли е способен на подобно нещо.

— Знам го какъв е, но е способен да обича. И наистина ме обича.

— А ти?

— Дали го обичам? Не, струва ми се. Но не би било трудно. Еди е силен мъж. Богат е. Има и връзки. Малко неща могат да го уплашат.

— Само дето е мошеник над мошениците.

— Вероятно, но я си представи да си на мое място, съвсем сама, уплашена, при това жена. Предлагат ти се власт, връзки и пари и като че ли това е напълно достатъчно.

— А аз?

Тя замълча и отново потърка ръката ми о бузата си.

— Ти си нещо друго, Марлоу.

Нямах какво повече да кажа. Извадих цигара от лакираната кутия, запалих я и я подадох на Вивиан. Взех и за себе си. Лежахме мълчаливо и пушихме.

— Значи според теб е при Симпсън? — попитах.

Тя смукна дълбоко и изчака димното облаче да се издигне нагоре.

— Не зная. Боя се, че наистина е така.

— Разкажи ми нещо за него.

Тя отново бавно вдъхна дим от цигарата.

— Той е... най-странният човек, когото познавам. Играе голф на собственото си игрище, само той, партньорът и биячите от охраната.

— Ония момчета с тъмните костюмчета. Вече се срещнах с някои от тях.

— Те навсякъде го следват.

— Страхотно.

— Женил се е няколко пъти. Предпочита момиченца, но бързо му омръзват. И все у дома му ги доставят. А, да, и да са минали медицински преглед.

— Виждаш ли аз колко съм лесен.

— Мда.

— Според теб Симпсън те е накарал да настаниш Кармен при Бонсентир, та той да му я препрати.

— Не знам — рече Вивиан. — По-скоро страх ме е да узная. Все се надявах, че Еди ще може да го уреди.

— Близък ли е с Бонсентир?

— Симпсън ли? Да. Нещо повече, той е зависим от него, поне така мисля.

— Зависим ли?

— Той е негов лекар, но изглежда, и негов изповедник, едновременно лекар и свещеник.

— И Еди нищичко не ми каза, защото ти си го предупредила да си мълчи.

— Да. Ако Рандолф заподозре, че някой е пропял, не се знае как ще реагира. Не само защото е отмъстителен. Просто той е толкова богат, толкова неописуемо богат, че прави каквото си пожелае, без да се замисля, само защото всичко му е позволено.

— Радвам се за него. Предпочитам обикновените богаташи като теб. Ще заминем ли за Таити да си построим приказен замък?

— Колко жалко, че не можем да го направим. Но поне мога да си мечтая.

— Следи ме някакъв с черен буик. Имаш ли представа кой може да е?

Тя замръзна.

— Боже Господи! Ами ако е Рандолф?

— Аз ще се погрижа за Рандолф. Ще му се стори, че го връхлита лавина.

— Ами ако не е той?

— Нищо чудно и Еди да е. Или пък ченгетата, макар че рядко им се случва да използват такива коли. А може би доктор Клод е благоволил да даде подобно нареждане. Или пък членка на клуба „Почитатели на Марлоу“, дето събира кураж да ми поиска автограф.

— Ще се грижиш ли за мен, Марлоу?

— Разбира се. Смятам да намеря и Кармен. И бездруго ми омръзнаха шахматните задачи.

В Сайпръс Клъб вечерта бе в разгара си. Отвори ми портierer, облечен като адмирал от югославската флота, и аз пристъпих в напрегнатата атмосфера на игралната зала. Кимнах на момичето от гардероба, но не оставих шапката си. В голямата зала около маси с ниско спуснати абажури се бяха събрали играчите. Всеки от тях внимателно следеше какво става, сякаш присъстваше на хирургическа операция. Никой не повишаваше глас, чуваха се само монотонните реплики на крупиятата, потракването на чиповете и свистенето на рулетката. Все съм се чудил защо хората играят комар, след като видимо толкова малко се забавляват.

Влязох в бара и си поръчах едно бакарди.

— Еди да е тук? — попитах бармана.

— Не познавам такъв, драги.

— Разбира се, че не го познаваш — съгласих се аз. — Откъде ще си чувал за Еди Марс. Та той да не е собственик на тая обирджийска дупка. Защо ти е да знаеш кой е собственикът. Ти просто работиш тук.

— Ако пък случайно знам кой е Еди, кой се интересува от него?

— Марлоу.

Човекът затърка енергично плота.

— Ако случайно попадна на някой, дете познава Еди, ще му спомена за теб.

— Хубаво ще направиш.

Барманът се отдалечи. Обърнах се да погледам залата. Някакъв дългуч с тънки мустачки залагаше хилядарки на масата за бакара и бързо ги губеше. Очевидно беше пиян, лицето му бе здравата почервеняло. Платиненоруса дама с визонена наметка и дълго цигаре го теглеше за ръкава и плачеше. Онзи въобще не й обръщаше внимание. Машинално поставяше поредната хартийка с лика на Вашингтон, изпращаше я с поглед и вадеше следващата от тъничък портфейл, който измъкваше от вътрешния джоб на самото си. Най-

сетне русокосата го наруга, пусна ръката му и излезе. Мъжът не я и погледна.

Не усетих кога барманът е приближил.

— Май по-лесно щеше да му е да изпрати чек на Марс — кимнах аз и посочих дългуча.

— Ами като не се сеца... Мистър Марс ви чака.

Обърнах се и наистина пред мен стоеше Еди Марс в един от сивите си костюми. Връзката беше пак сива, но този път иглата бе със сапфир.

— Търсил си ме, храбрецо.

— Трябва да поговорим.

Марс кимна и се настани на столчето до мен. Изчака пръв да заговоря.

— Бях при Вивиан — рекох аз. Лицето на Марс остана невъзмутимо.

— Разказа ми каквото знае за Кармен и Бонсентир, за Симпсън и за това как си щял да ѝ помогнеш, защото я обичаш.

— Доста неща ти е казала.

— Така е. Здравата е закъсала и това я плаши. Търси помощ.

— Защо ми казваш всичко това? — попита Марс. Извади цигара от сребърна табакера. Барманът приближи и поднесе огънче.

— Мене, ако питаш, тоя път сме от една и съща страна. Искам да разбера какво знаеш и ти.

Марс се усмихна.

— Чудесна двойка сме, няма що.

— Аз също не съм във възторг, Еди, още повече че изобщо не те харесвам. Но ако имаш информация, която мога да използвам, няма да откажа.

— Поне не го увърташ. Хубаво е да знаем с какво разполагаме.

— Разправи ми онова, което знаеш.

— И какво ще спечеля аз от това?

— Ще те препоръчам тук-там.

— Ами!

— И ще гледам да не си пъхам носа в твоите работи, додето търся Кармен.

— Добре ще направиш, че моите момчета, току-виж, ти надянали дървената риза.

— Сума пари трошиш за тия лъскави костюмчета, гледам и с обносните внимаващ, но за мен си все същият жалък мошеник.

— Ако ще се обиждаме, няма да се разберем. Пък и физиономията ти може да пострада. Едва ли ще ти хареса да те насиним.

— А, да не ми е за пръв път. Синините са ми стари приятели. Какво знаеш за Кармен? Не забравяй, че правиш всичко това за Вивиан.

— Така като си приказваш, ти вярваш ли си бе, Марлоу? Допускаш ли, че мога да хлътна по жена като Вивиан Стърнуд?

— Допускам, че можеш да хлътнеш, Еди, но не и че току-тъй ще предложиш да ѝ помогнеш. Нещо не се връзва. Точно както и предишния път.

Марс поклати глава.

— Не е лесно човек да се спогоди с теб, Марлоу.

Чаках.

— Така е, Кармен е при Симпсън. Прибра я от клиниката. Бонсентир е сводник от голям мащаб. Приема в „Рестхевън“ хора със сексуални проблеми, а сочните парчета доставя по списък на клиенти с дебели портфейли.

— Като Симпсън — додадох аз.

— Като Симпсън.

— Първо на първо, той я е изпратил там.

Марс поклати глава и дръпна дълбоко от цигарата.

— Велики Боже — въздъхна Марс, — Кармен на никого не се опъва. Защо му е бил нужен целият този театър, за да я набута в ръцете на оня сводник?

— За да бъде освидетелствана — рекох аз.

— За какво да я освидетелства? — сепна се Марс.

— Че не е заразена. Симпсън умира от ужас да не пипне някоя венерическа болест.

— Животно.

— След като я прегледат в клиниката и установят, че е здрава, му я пускат.

— Ти откъде знаеш толкова много за Симпсън?

— Вивиан ми разказа.

— Интересно защо го е скрила от мен.

— Вивиан на никого не казва всичко — рекох аз. — Научила се е да не бъде прекалено доверлива.

— На мен може да ми се довери.

— Естествено, Еди. Аз също, а и всеки друг.

Марс вече не ме слушаше. Мислеше за нещо друго. Нещо, което никога нямаше да науча. Може би я обичаше. Вероятно аз също я обичах.

— Малко неща знам за Симпсън. Но съм сигурен, че не е лъжица за твоята уста.

— И все пак ще го спипам.

Марс загаси фаса в пепелника на бара.

— Сто на сто, храбрецо. Не се отказвай от тая мисъл.

— Знаеш ли къде я е затворил Симпсън? Марс поклати глава.

— Неговите местенца не са едно и две. Никога не знаеш къде точно е отседнал и няма кой да ти каже. Има поне трийсетина лимузини, цяла самолетна флотилия и Бог знае какво още. Търсим, но доникъде не сме го докарали.

На онзи край масата за бакара му се свършиха хилядарките. На висок глас подметна нещо гадно на крупнето. Без да се обръща, Марс изви очи, заслушан.

— Имаш ли да ми кажеш още нещо? — попитах.

— Не — рече Марс. Очите му не се откъсваха от мустакатия дългуч. — Не мисля, че може да ти се помогне, храбрецо.

Високият хапльо каза нещо още по-гнусно. Марс кимна едва забележимо и русолявият педи, когото бях виждал и преди, се отлепи от сянката и застана до пияния. Пошушна му нещо и онзи се опита да го избута. От мястото си видях, че русият само мръдна с ръка, при което пияният се сгърчи и по лицето му се изписа страх. Русият го подхвана леко за раменете, изви го бавно и го поведе към вратата. Когато минаха покрай нас, лицето на комарджията беше преbledняло.

— Трудно се поддържа реномето на едно прилично заведение — рече тъжно Марс.

— На мен ли ще ми разправяш — съгласих се аз. — Ако научиш нещо ново, обади се.

— Както сам каза, трудно ще станем приятели. — Марс извърна към мен безизразното си лице. — Ти си върши работата на копой. Аз ще си гледам изисканите клиенти. И няма да си пречим. Съгласен?

— Любoвта е великo нещo — заключих аз и си тръгнах.

Когато наближих Хобарт Армс, забелязах черния буик, спрял на отсрещната страна на улицата. Този път моторът не работеше и вътре като че ли нямаше никой. Паркирах на известно разстояние от него и по Франклин Авеню тръгнах към сградата. Не бях изкачил и няколко стъпала, когато забелязах как някакъв човек се показва сред храстите и насочи пистолет. Друг застана зад мен.

— Не мърдай, приятел. — Гласът бе равен и почти нищо човешко не долавях в него. Лъчът на джобно фенерче ме заслепи.

Застинах на място. Някой опря в ребрата ми дулото на пистолет. Във врата си усещах дъха му. Улицата пред мен беше пуста.

— Носим ти съобщение — рече равният глас. Човекът държеше фенерчето ниско и не успявах да видя лицето му.

— Кой те е учил да приказваш? — рекох аз. — В киното няма да те вземат.

— Откажи се да търсиш Кармен Стърнуд — обади се отново гласът. — Не рови около Рандолф Симпсън. И при Бонсентир не припарвай.

— А може ли да си хапвам сливи заедно с костилките?

Оня продължи да говори, сякаш беше пуснал запис.

— Не вземеш ли от дума, мисли му.

— Нещо друго? — попитах аз.

— Да, има и още нещо.

За част от секундата мярнах метален бокс, и то преди да експлодира в челюстта ми. Залитнах, но намерих опора единствено в дулото на пистолета. Ритнах оня с хубавия глас някъде в стомаха, чух го как изпъшка, след което нещо ме блъсна в слепоочието и светлината се разпиля на хиляди звезди, после ме обгърна мрак, в който се потопих безропотно като пиян тюлен.

Пропадах сред мрачните води на някакво море и над мен Вивиан и Кармен танцуваха с непознат мъж под звуците на цигулка в ръцете

на Бонсентир. Опитвах се да изплувам, за да ги достигна, но водата бе лепкава и студена и усилията ми оставаха напразни.

Когато се събудих, валеше дъжд. Лежах проснат по гръб, главата ми се цепеше от болка, а капките се стичаха по лицето ми, проблясващи на светлината откъм входа на Хобарт Армс. Имах чувството, че оня, дето ме блъскаше по главата, няма скоро да се откаже. Затворих очи и полежах така, без да мърдам. *Хайде, Марлоу, ти си яко момче. Можеш да се изправиш. Само се обърни настрани.* Направих опит и стомахът ми се качи в гърлото. Изчаках гаденето да премине. *Браво, Марлоу. Половината работа свърши. Я отвори очите. Добро момче. Хайде сега, свий коляното. Няма нищо, не ти е за първи път.* Подпрян на единия крак, изчаках земята да спре да се върти. Най-сетне се изправих и отново зачаках колите и къщите да си дойдат по местата. *Спокойно.*

Зад ухото си усетих бързо да се надига малка подутина. Кръвта по челюстта ми беше засъхнала. Проверих джобовете си. Нищо не липсваше. Пистолетът под мишницата ми бе останал сух, докато аз бях подгизнал като сунгер. Добре, че не бях го извадил. Щеше да се намокри. След няколко безуспешни опита уцелих ключалката и отворих вратата. Когато стигнах горе, се погледнах в огледалото. Сякаш бях дран от котка и захвърлен. Извадих малко лед, увих го в кърпа и го опрях зад ухото си. Когато дръпнах компреса, по него имаше кръв. Зъбите ми, изглежда, си бяха на място и нито един не се клатеше.

Отпуснах се в стола до прозореца и се загледах навън към дъжда, подпрял глава на кърпата с лед. От черния буик нямаше и следа.

Фактът, че някой, може би Симпсън, държи да стоя настрани от този случай, не беше новост. Това вече си го знаех. Сега разбрах колко много той държи на това.

Добрах се до телефона и се обадох на Бърни Олс.

— Имаш ли представа колко е часът? — попита той, когато вдигна слушалката.

— Кой може да е собственикът на черен буик последен модел, с калифорнийска регистрация? — Издиктувах му номера.

— Готово, Марлоу. Тъкмо четях приказка на хлапето, но веднага ще отскоча до архива, лично ще прегледам документите, за да мога бързо да ти доставя необходимата информация.

— Двама кретени, дето пристигнаха с това возило, яко ме ступаха, но не преди да ми обяснят колко важно е да стоя настрана от случая с Кармен Стърнуд.

— Надявам се, прекрасната ти физиономия не е пострадала прекалено.

— Предполагам, че това е работа на Симпсън, но ако разбере кой е собственикът на колата, и нещо друго може да ми хрумне.

— А може и да не ти хрумне — скептично рече Олс. — Утре сутринта ще ти се обадя.

— Успяхте ли да идентифицирате тялото от Бевърли Глен?

— Почти. Някакво куче от околността намерило ръката. Донесло я на господаря си, гордо махайки с опашка. А той едва не полудял. Ако предположим, че принадлежи на откритото тяло, жертвата е актриса, която се снима в порно филми. Името ѝ е Лола Монфорте. Последният ѝ известен адрес е приютът за бездомни на Мелроуз, но не се е мярвала там от няколко месеца.

— Това ли е всичко?

— Засега, да. Както знаеш, ние ченгетата не сме толкова бързи. Не сме гении като вас, частните детективи. Не се съмнявам, че щом ти сервирам на чие име е регистрирана колата, незабавно ще ти светне.

— Нещо общо с Бонсентир? Или Симпсън?

— Не знам — отвърна Олс. — Трудно ми е да направя връзката.

Олс затвори. Дъждът навън бе отслабнал и сега едва-едва ръмеше. Всеки случай, едва ли щеше да предизвика свлачища в сухите каньони, където някои хора строяха скъпи къщи върху пясък и камънак. Валя достатъчно, колкото да не пресъхнат резервоарите и да напои тревата. Отворих прозореца. Лъхна ме влажният мирис на нощта.

Болката в главата ми бе утихнала. Яката на ризата ми беше подгизнала от разтопения лед и аз хвърлих кърпата с останалите кубчета на килима. Дъждовна нощ в града на ангелите. Минаваше десет. Никой не почука на вратата. Никой не ми се обаждаше. Никой не се интересуваеше дали ще пътувам. Никой не искаше да знае как се чувствам.

Позвъних на Вивиан Риган. Мина доста време, преди прислужницата с конската физиономия да вдигне слушалката. Извини се, но мисис Риган взела приспивателно и си легнала. Да предаде ли

нещо? Не, нищо. Оставих слушалката, върнах се до прозореца и продължих да съзерцавам ситния дъждец, който се сипеше тихо като сняг.

19

Пиех втората чаша кафе и размишлявах над дилемата дали да закуся, когато Олс позвъни. Главата ми кънтеше, сякаш беше празен варел.

— Буикът е записан на фирмата „Невил Риълти Тръст“, адресът е в Невил Вали, горе на север.

Взех молив и Олс ми издиктува улицата и номера.

— А някакво име?

— В регистрацията не видях, а не разгледах картоната. Предполагам, че това ще ти свърши работа.

— Разбира се. Дано не съм ти навлякъл неприятности.

— Ти пък ще ме разплачеш — рече Олс и затвори.

Вече в кантората с кафето и кифличката, която купих от дрогерията долу, извадих картата. Невил Вали беше на около двеста мили североизточно от Лос Анжелис, от другата страна на възвишенията Сан Габриел.

Позвъних на моя клиент.

Най-сетне Норис се обади.

— Марлоу с доклад — лаконично обявих аз.

— Много любезно от ваша страна, мистър Марлоу — рече Норис.

— Издирването на Кармен досега ми навлече заплахите на един як мексиканец, гледката на обезобразен труп, побой с метален бокс и заплахите на един или няколко непознати.

— Боже мили, сър, не съм искал да пострадате.

— Аз също, Норис. Работата е там, че нашият случай ще се окаже много по-сериозен, отколкото изглеждаше в началото.

— Както ви казах и преди, сър, генералът добре ме осигури и мога да ви платя значителен хонорар.

— Не ми е думата за това, Норис. Цели бали с пари са замесени по един или друг начин в този случай. Човек може да се препъне в тях,

та и крак да си счупи. Не се тревожа за моя хонорар. Въпросът е, че взе да става страшно, а това никой от нас не е очаквал.

— Мислех си, че най-страшното е, дето мис Кармен е в неизвестност, сър.

— То и от това ме боли главата. Макар че вече започва да ми става интересно.

— Желаете ли да се оттеглите, сър?

— И още как — рекох. — Но няма да го направя. Просто исках да си в течение.

— Позволете да забележа, че не съм очаквал да се откажете. Възможно ли е да ме запознаете с подробностите?

Не му отказах.

Когато млъкнах, настъпи мълчание.

— Не се съмнявам, че ще се справите, мистър Марлоу — рече накрая Норис.

— Аз също. Бих напреднал повече, ако знаех в какво точно се състои моята задача.

— Що се отнася до мен, бих казал, че очаквам да откриете мис Кармен.

— Да, Норис, ясно.

Затворихме почти едновременно. Стиснах картата под мишница, проверих дали пистолетът си е на място, добавих и резервен пълнител. Напоследък май не ми вършеше работа, но все пак ме караше да се чувствам като детектив. Заклучих вратата на кантората и тръгнах към колата.

За около пет часа стигнах до Невил Вали. Пристигнах някъде около два следобед в адски пек и с изцъклено над мен небе.

Невил Вали бе името на целия район и на града в центъра му. През долината минаваше река Невил и земите на около миля покрай двата ѝ бряга бяха покрити със сочна трева, но по-нататък почвата бе неплодородна, изсушена от слънцето и камениста. Очевидно градът бе възникнал около единствения водопад на реката, който се образуваше от струпането на големи каменни блокове. Само там реката течеше бърза и пенлива, преди да поеме отново мудно по хилядите завои и извивки на коритото, очертано от двата зелени бряга през обширната грозна долина.

Спрях колата на паркинга пред ниска бяла сграда с широка веранда по протежение на цялата фасада. На покрива бе закачена табела: Странноприемница край реката. Летяща врата отвеждаше в сумрачен салон. От лявата страна бе разположено тъмно дъбово бюро. Широка стълба право срещу входа водеше към горния етаж. Вдясно се влизаше в нещо като столова и бар, които ми се видяха пусти. Червенокосо момиче с бяла селска блуза седеше до бюрото. Косата ѝ беше вързана с бял копринен шал. Кожата на лицето ѝ бе светла, посипана с лунички и когато се усмихваше, на бузите ѝ се появяваха трапчинки.

— Имате вид на човек, изминал дълъг път — рече тя, когато приближих да се запиша в книгата.

— Барът работи ли?

— Ще работи веднага щом ви запиша и барманът застане на мястото си.

— Къде е той сега? — попитах аз. Трапчинките заиграха.

— Записва ви в книгата в момента.

— Добре тогава — ухилих се аз. — Ще побързам.

Свършихме с писането, момичето ми подаде ключа, попита за багажа, обясних ѝ, че го нося на гърба си и се насочихме към бара. Настаних се на едно от столчетата, а тя мина от другата страна на плота и застана срещу мен.

— Какво ще поръчаш, приятел? — попита ме, като се опитваше да придаде на гласа си басови нотки и успяваше, доколкото може да постигне това едно двайсет и тригодишно червенокосо момиче със синьо-зелени очи.

Поръчах си джин с лимонов сок. Тя го разби сърчно, наля в чашата точната доза, а в шейкъра остана само лед. Помещението бе прохладно и тъмно. И както само в един добър бар насред следобедна беше и тихо. Наслаждавах се на студената течност, която се изливаше в гърлото ми.

— Знаете ли къде се намира „Невил Риълти Тръст“? — попитах аз.

— Разбира се. Имат малък офис на Отис Стрийт. Като излезете оттук, свивате в първата пресечка вляво и след това вдясно. Не може да не го видите. Има надпис на витрината. — Момичето се усмихна и отново трапчинките заиграха. Червеният цвят на косата ѝ бе доста

тъмен, вероятно можеше да мине и за кестенява. Падаше на меки вълни до раменете, където белият шал я прибираше от лицето ѝ.

— С какво се занимават? — попитах аз. — Май търгуват със земеделски земи, а? Продажбата на недвижими имоти едва ли процъфтява тук.

— В момента да — усмихна се червенокосата широко. — Но много скоро нещата ще се променят. Тук, в долината, се работи по голям правителствен проект. Смятат да построят напоителна система с водата от реката и тогава цялата долина ще може да се напоява. Всички казват, че районът направо ще процъфти: ще дойдат фермери, туристи, търговци. Горим от нетърпение да стане по-скоро. Всяка седмица пристига по някой от Вашингтон и Сакраменто. И вие ли сте от тях?

— Не. Нямам кой знае какъв имот. Значи хората от „Невил Риълти Тръст“ купуват земи в очакване на процъфтяването.

— Земи ли? — учуди се момичето. — А, не. Тях ги интересуват правата върху водите. Тук се печелят добри пари от това. Правителството ще ги откупи, за да осъществи проекта, нали разбирате?

— Ясно де. „Невил Риълти“ ги купува за правителството, така ли?

— Ами да. Така мисля. Хората тук много се вълнуват от тия неща. Вие май не сте от държавните служители?

Поклатих глава.

— Така си и помислих — продължи тя. — Никак не приличате на човек, който работи за правителството. Бас държа, че сте от ония любопитните от Лос Анжелис. Доста се навъртат насам.

— Така ли? — попитах. — Какво общо има Лос Анжелис с всичко това?

— А, нали ги знаете ония с многото пари. Почне ли се нещо голямо, тутакси пристигат.

— Така си е — съгласих се аз. — Умеете да приготвяте питиета.

— Баща ми обичаше коктейли — обясни момичето. — Той построи това място.

— Добра работа е свършил. Да познавате някой от „Невил Риълти“?

— Всъщност не — поклати тя глава. — Те не са от Невил Вали. Пристигнаха преди около година и откриха кантора. Преди това там

имаше магазин за храни. Търговията не вървеше и се принудиха да го продадат. Всички тук се надяват, че този проект ще промени изцяло живота им.

— Как се казвате? — попитах аз.

— Уенди. Уенди Клаузън.

Протегнах ръка.

— Приятно ми е да се запознаем, Уенди — рекох.

Момичето стисна ръката ми и лицето ѝ грейна.

— За мен е истинско удоволствие, мистър Марлоу.

Благодарих ѝ за хубавото питие, за това, че си побъбрихме, и тръгнах на посещение при „Невил Риълти Тръст“. След сумрачния салон жегата навън ми се стори гъста и лепкава, жестока и неумолима, повече от бездушна. На потъналата в сън главна улица не срещнах жива душа, свих наляво и на следващата пресечка вдясно. Единственото живо същество, което видях, бе пъстро коли с бяло коремче, заспало на прага пред железарския магазин.

Край кантората на „Невил Риълти Тръст“ на посипаната с чакъл площадка за паркинг бяха спрели две коли: камионче „Форд“ и сива лимузина „Мъркюри“. Черен буик не видях. Голямата витрина отпред съдържаше един-единствен артикул: златни букви с готически шрифт върху огромна черна табела. На стъклената врата бе монтирано малко звънче, което весело оповести, че съм пристигнал. В стаята имаше двама души: румена дебелана с полепнала по тялото блузка на цветя и мъж с остри черти, издадена напред брадичка и лъскава черна коса. Изглеждаше доволен като влечуго, дете само в такава адска жегата се пробужда за живот. Големият вентилатор в ъгъла май напразно се хабеше.

Застанах пред бюрото на дебеланата. Тя обърса лице с бродирана кърпичка и вдигна очи от разтворения пред нея регистър.

— Мога ли да ви служа? — попита тя, макар че тонът ѝ подсказваше, че съвсем няма подобно намерение.

— Искам да си купя малко земя.

Жената поклати глава, колкото и усилия да ѝ струваше, и отново обърса лице. Кърпата бе подгизнала дори повече от блузата.

— В момента няма какво да предложим. Съжалявам.

— Не може ли тогава водно право? — Не че имах представа какво означават тези думи, просто въпросът ми се стори уместен.

— Нямаме водни права.

На другото бюро оня с щръкналата брадичка се взираше в някакъв чертеж. Изглеждаше погълнат от заниманието си, само дето ушите му като радари следяха разговора ни.

— Така ли? — придадох си аз изненадан вид. — Чух, че притежавате водни права из цялата долина.

— Нямаме за продан — каза жената. От усилието да ми отговаря май й ставаше още по-горещо.

— Да, разбирам. А собственикът на фирмата тук ли е?

Мъжът се облегна на стола си и се поизвърна към мен.

— Не продаваме нищо, приятел. Ти май не разбра добре.

— Чудно наистина — рекох аз. Опитвах се да изглеждам като магнат, готов да хвърли трийсет милиарда долара, все едно за какво.

— Е, хубаво — обади се отново онзи. — Престани да се чудиш. Я по-добре отлитай.

Погледнах изненадано.

— Как да отлитам?

— Ей така, обръщаш се и да те няма. И без това си имаме доста работа в тая жега.

— Чудя се как така още не сте фалирали.

Завъртях се на пета и с решителна крачка напуснах кантората. На отсрещния тротоар видях бръснарница, а до нея дрогерия. През витрината зърнах да проблясва машина за газирани напитки. Прекосих улицата и влязох вътре. В единия край на мраморния плот наистина бе инсталирана голяма машина за газирани напитки с няколко кранчета за сокове. Вентилаторът на тавана бавно се въртеше и резултатът беше почти незабележим. Продавачът стоеше близо до машината със скръстени ръце и поглед, зареян към улицата. Нисък и сух, той бе с почти плешива глава и само няколко кичура коса бяха полепнали по темето му. Поръчах си един лимонов сок със сода и малко джин. Мъжът размеси напитките във висока чаша и я постави пред мен върху малка хартиена подложка. Побутна към мен и кутия със сламки, оттегли се до стената и отново се загледа навън. Виждах от мястото си вратата на „Невил Риълти Тръст“.

— Нови хора в града — кимнах аз към витрината отсреща.

Продавачът кимна.

— Върви ли?

Продавачът кимна отново.

— Научих, че купували водни права в околността.

Най-сетне продавачът се разприказва:

— Ъхъ.

— Посещават ли ви често?

— Не.

— А знаете ли кой е собственикът?

— Не.

— Не сте от най-разговорливите — отбелязах аз.

— Ъхъ. Не се налага. Такива като вас пристигат от градовете и говорят за всички.

— Значи доста хора ви наобикалят.

— Откакто започна правителственият проект.

— И все от Лос Анжелис ли?

— Предполагам.

По улицата мина черен буик и спря на паркинга до кантората. Номерът съвпаднаше. Отпред слязоха двама мъже, единият се извърна и задържа задната врата. Успях да зърна само летния му костюм и гигантските му размери. Реших, че ще е подходящ партньор за дебеланата от кантората. Изпита известно затруднение, додето се измъкне от колата, и когато най-накрая успя, спря да избърше лицето си с голяма бяла кърпа и едва тогава се отправи към вратата на кантората.

— Кой е тоя дебелият? — попитах аз.

— Не го познавам — отвърна продавачът. — Ще пиете ли още едно?

Отказах. Той грабна чашата, изми я на малкия умивалник отзад, обърна я на рафта пред себе си и отново замълчахме.

Дълго време улицата остана пуста. Станах и си платих питието.

— Другаде ще ида да потърся тишина и спокойствие — рекох на излизане. Върнах се отново в „Странноприемницата край реката“.

Едва след полунощ захладня и аз си легнах. Към девет на следващата сутрин окъпан, обръснат, закусил, пътувах с колата към Лос Анжелис. Като изключим зелените ивици покрай река Невил, земята наоколо бе кафява и суха под жарките лъчи на слънцето.

Веднага щом влязох в кантората, се обадох на Олс и му продиктувах номерата на камиончето и сивата лимузина, които видях паркирани пред „Невил Риълти Тръст“. Сетне слязох в кафенето, купих си сандвич с шунка и кафе и бързо се върнах горе, за да чакам Олс да позвъни. Камиончето беше собственост на фирмата, а лимузината — на корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“ в Ранчо Спрингс, Калифорния.

— Нещо друго? — попита Олс.

— Кажи ми как според теб всичко това се връзва с Кармен Стърнуд?

— Бъди така добър сам да си отговориш. Отидох в града, за да прегледам документите, които съгласно законодателството на щата Калифорния всяка новорегистрирана фирма или компания трябваше да представи. Докато смеля всички юридически формулировки на подобен род писания, мина повече от час и половина. В крайна сметка обаче стана ясно, че „Невил Риълти Тръст“ и корпорацията са напълно законни съгласно изискванията на щата Калифорния. Научих също така, че член на управителния съвет на корпорацията е Клод Бонсентир.

Оттам се отбих в градската библиотека, където също прекарах няколко часа в читалнята за периодика. Прелистих всичко, свързано с правителствения проект за Невил Вали. От пространните словоизлияния научих, че проектът е част от опитите на федералното правителство да направи обитаеми земите на запад и югозапад. Според плана за Невил Вали водата от реката щеше да се използва за напояване и цялата долина щеше да се превърне в богат

селскостопански район. Никой не споменавахе нищо за „Невил Риълти Тръст“.

Докато карах обратно към Холивуд, премислих всичко отново. Дали наистина фирмата купуваше водни права от името на правителството? Или пък се готвеха по-късно да ги препродадат на правителството на далеч по-високи цени? А какво търсеше добрият всемогъщ доктор в управителния съвет на корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“? И откъде-накъде служители на „Невил Риълти Тръст“ ще дойдат чак в Холивуд да ми наливат акъл в главата?

От кантората позвъних в бюрото на поземлените собственици на Лос Анжелис. Мина близо час, докато, се намери поне един човек, който да знае за проекта за Невил Вали. Той пък не беше и чувал за „Невил Риълти Тръст“. Това, разбира се, не беше доказателство, че те не работят за правителството. Доказваше само, че правителството има отношение към цялостния проект.

Седнал зад бюрото срещу отворения прозорец, вдъхвах миризмите от кафенето долу и се мъчех да подредя нещата, които бях научил, с надеждата, че ще се получи смислена схема. Беше късно следобед. Погледът ми се зарея надолу по булеварда. Чудно как никой не се беше сетил да изпържи няколко яйца на паважа. Разнесе се вой на полицейска сирена някъде наблизо. Сигурно доста работа им се отваря в тая жега. В такова време хората почват да откачат. Мъжете намръщено поглеждат жените си и свиват юмруци. До вчера нежни и кротки жени час по час поглеждат към кухненския нож и към гърлата на хъркащите си мъже. В опушените кръчми гангстери младоци все по-често посягат към pistolетите си. А там горе сред хълмовете филмовите звезди сигурно седят на прохладните веранди и съзерцават как светлините на ранната привечер проблясват във водата на басейна, а струйките влага, които се стичат по стените на шейкърите, образуват мокри петънца по ленените салфетки. Горещината тежи на всички.

Мракът бавно се спускаше, а аз продължавах да наблюдавам измъчения от жегата град, потънал в мисли, без да стигна до някакво решение. И ето го края на още един прекрасен ден. Никой не се обажда. Никой не идва. Никой не се интересува дали съм умрял или съм си купил къща в Енчино.

21

Корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“ се помещаваше на втория етаж над някаква бензиностанция в овална сграда с бежова декоративна мазилка, характерна за испанския югозапад, който според всички на юг от Орегон беше характерният калифорнийски стил. Намираше се на главната улица в Ранчо Спрингс в непосредствена близост до павилион за сандвичи по мексикански. На отсрещната страна пред универсален магазин трима безделници с работни комбинезони седяха в най-голямата горещина, поклащаха се на столовете си и от време на време плюеха. Едра жълта улична котка с разкъсано ухо се бе изтегнала в подножието на стълбата, която водеше към кантората на „Ранчо Спрингс“. Наложих да я прескоча, за да се кача на втория етаж.

На единственото бюро в канцеларията седеше млада жена с белези от слънчево изгаряне. Чула стъпките ми, тя сковано се извърна. Единствените мебели тук бяха нейното бюро и столът, на който седеше. От кашона на пода стърчаха картонени папки. Върху бюрото имаше телефон. Това беше всичко. Стените бяха голи, прозорците също. Общо взето, приятна стаичка, също като утайка от кафе.

Свалих слънчевите очила и се усмигнах на жената. Носът ѝ се белеше, тъничката ѝ коса бе изсветляла и суха от слънцето. Носеше лека бяла блуза с къси ръкави, които откриваха почервенелите ѝ ръце.

— Доктор Бонсентир да е тук? — попитах.

Тя ме погледна недоумяващо. От нея лъхаше досада, отегчение и скованост като у методистки свещеник.

— Кой?

— Доктор Клод Бонсентир — повторих аз. — Надявах се да го заваря тук.

— Никога не съм чувала за такъв човек.

Момичето дъвчеше дъвка и челюстите ѝ се движеха бавно и ритмично. От време на време разтягаше сивкавата дъвка с език, после затваряше уста.

— Нали това тук е корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“?

— Мда — измуча тя, заета с дъвката.

— С какво по-точно се занимавате?

Момичето скри дъвката в ъгъла на устата си и ме изгледа е отвращение, сякаш изпълзах от канала в кухнята.

— Слушай, драги, наели са ме да стоя тук, да вдигам телефона, да приемам съобщения и ако трябва, да написвам нещо на машина. Ако искаш, остави бележка.

— Кои са тези те?

— Ами шефовете. Вини и Чък.

— Вини и Чък чии? — поинтересувах се аз.

Тя поклати глава.

— Ще оставиш ли бележка?

— Кога ги виждаш?

Тя извади бележниче и молив.

— Е?

— Целуни ги от мен — рекох аз, обърнах се и тръгнах надолу по стълбите, през котката и оттам на улицата. Беше дълга около сто метра, а и това ѝ беше много. На нея нямаше повече от шест сгради. Между тях се виждаха празни пространства — песъчливи, обрасли тук-там с бурени и сухи треви, които не помръдваха в страшната жега. Продължих надолу до сива олющена сграда, на която висеше надпис: Ранчо Спрингс Газет. Постройката беше едноетажна, с голяма витрина и летяща врата. Вътре зад дълъг тезгях се виждаха печатарска машина и две бюра.

Насреща ми се усмихна едра жена с мъжка риза и широки габардинени панталони. Бялата ѝ коса бе късо подстригана, а по загорялата кожа личеше, че е от хората, които прекарват доста време навън. Очевидно беше в чудесно здраве и добро настроение.

— Здравей, страннико — приветства ме тя. — Искаш да ти поместим обява, а? Или може би ще съобщиш нещо интересно? Каквото и да е случаят, попаднал си тъкмо където трябва.

— Информация — лаконично отговорих аз.

— Ще я получиш. Името ми е Полин Сноу. Единственото нещо, което е прохладно в това забравено от Бога място, е моето име^[1].

— Марлоу — рекох аз на свой ред. Хитрите ми номера досега не свършиха работа. Този път реших да карам направо. — Частен

детектив съм от Лос Анжелис. Разследвам един случай, в който най-неочаквано се намеси името на корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“.

Полин Сноу изсумтя с разбиране.

— Бях в кантората им и говорих с младата жена, която работи там. По-добре да бях говорил с котка, те поне не дъвчат дъвка.

— Рита — рече Полин Сноу с не по-малко разбиране.

— Да, сигурно е същата.

— Гръмкото име на корпорацията прикрива съмнителните сделки на двама тузари, които пристигнаха един ден и започнаха да купуват земя където им попадне. Да ти се намира някоя цигара?

Извадих пакета и го подадох. Тя изтърси цигара, пъкна я в устата си и ми върна пакета. Поднесох ѝ запалена клечка. Жената пое дълбоко дима и го изпусна през ноздрите си.

— Частно ченге, а? — погледна ме тя изпод вежди.

Кимнах скромно.

— Поне на вид изглеждаш подходящ, не може да ти се отрече.

— И защо купуват тая земя? Има ли нещо, което трябва да знам за Ранчо Спрингс?

— Не знам, Марлоу. За мен цялата тая работа е абсолютно безсмислена. Земята е суха и нищо не ражда. Почти нищо не върви тук, нито индустрия, нито каквото и да било друго. Малко останаха тези, които все още хранят надежди, а още по-малко са глупците като мен и мъжа ми, пристигнали тук с мисълта за свеж въздух и свобода. Кучият му син взе, че умря и ме остави да се блъскам сама с тоя вестник през последните седем години.

— Твърде неразумно — обадох се аз. — Вероятно за разлика от нас Вини и Чък знаят нещо повече.

— Винсънт Тартабул и Чарлс Гардения? Онова, което знаят, ще им е от полза, защото в момента притежават няколко за нищо негодни парцела.

— Местни хора ли са?

— Не, за Бога. Появиха се преди около половин година, наеха оная дупка над бензиностанцията и назначиха тази идиотка Рита. После започнаха да купуват. Никакви пречки, всички дават мило и драго да се отърват от тая земя. Много хора стоят тук просто защото не могат да си я продадат.

— А откъде са?

— От Лос Анжелис.

— Как разбрахте?

— Бях репортер в кливландския „Плейн Дийлър“, мистър Марлоу. А сега — дебела бабка без съпруг, принудена да издава седмичника на някакъв забутан градец. Но не съм забравила всичко от онова време.

— Имам чувството, мисис Сноу, че нищо не сте забравили, а доста неща са ви били известни.

— Признавам, умеете да предразполагате жените, Марлоу.

— Да ми кажете нещо повече за тия двамата?

Полин Сноу поклати глава.

— Опитвала съм се да проумея техните ходове, но доникъде не стигнах. За мен това е пълна безсмислица.

— Да познавате някой на име Бонсентир, доктор Клод Бонсентир?

— Разбира се. Едно от имената в документите за регистрация.

Ухилих се и поклатих глава иронично.

— А случайно да знаете кой номер чорапи носи? Или някакви отличителни белези?

— Надценявате ме, Марлоу. Прочела съм само документите, както вероятно и вие. Нищо повече не зная. От тях не изкопчих нищо полезно.

— Не се учудвам. Но аз ще ви кажа нещо полезно. Съществува някаква връзка между вашата корпорация и една фирма в Невил Вали, нарича се „Невил Риълти Тръст“.

— Невил Вали не беше ли някъде на север в планините?

— Аха, на около двеста мили северно от Лос Анжелис в Сиера Невада. И знаете ли с какво се занимават?

— Откъде, по дяволите, мога да знам?

— Това беше реторичен въпрос, мисис Сноу. Там купуват водни права.

Жената се ококори, отвори изненадано уста, после я затвори и след малко донесе навита карта на Калифорния, която измъкна от някакво чекмедже близо до печатарската преса.

Разгърна я на едното от бюрата и се наведе над нея, опряла ръце от двете ѝ страни. Стоя така няколко минути, после замислено я

прибра. Приблѳжи отново до тезгяха и рече:

— Я дай още една цигара.

Бръкнах с готовност в джоба си. След първото дълбоко вдишване на дима тя взе да рови под тезгяха и накрая се изправи с бутилка уиски и две чаши.

— Да пийнем по едно, докато размишляваме. На един дъх глътнах двата пръста течност, които бе наляла.

Тя също. Въздъхна доволно и отново наля.

— Значи според теб те ще прокарат водата от Невил Вали дотук и от тази евтина пустинна земя ще направят цяло състояние?

— Възможно е.

— Браво на тях.

— Работата е там — рекох аз, — че правителството е замислило подобен проект за Невил Вали.

— И според теб някой е хвърлил око на водата.

— Не всичко ми е ясно. Моята задача е да открия една млада жена, но където реша да я потърся, все се натъквам на някоя заплетена история и работата взе да задебява.

— Да взема да поразуча из тоя край — предложи Полин. — Ще ми оставиш ли телефон?

Дадох ѳ картичката си. Тя я прочете внимателно.

— Холивуд значи?

— Точно така. Ченге в услуга на звездите.

— Да ти кажа ли кое ме смущава? Ако открием, че тая работа не е чиста, на кого ще съобщим, че крадат реката?

Допих си чашата и обърсах устни с юмрук.

— На мен, предполагам.

[1] На английски език snow означава сняг. — Б.пр. ↑

Паркирал бях колата на улицата срещу бензиностанцията, над която беше бърлогата на корпорацията. Когато приближих, забелязах спряла отпред полицейска кола с голяма сребърна звезда от едната страна. Над звездата пишеше: Полиция на Ранчо Спрингс.

На колата ми се бяха подпрели двама от юнаците на Ранчо Спрингс. Най-неотразимите. Единият, с мустаци като на морж, приличаше на дългокрак рокер. Носеше безцветна риза, излинали от пране панталони и огромна бяла шапка с петна от пот около периферията. Закачил бе на ризата си звезда с надпис „шериф“, а от колана му висеше колт калибър 44 от времето на покоряването на Дивия запад. Беше пъхнат в кобура, но цевта трябва да бе поне десет инча. Другият беше малко по-нисък от шефа си, но в замяна на това с къде по-големи габарити. Почти нямаше врат, широкото му червено лице сякаш започваше направо от раменете, а белезникавата му униформена риза бе тъй силно опъната отпред, че между копчетата, които всеки момент заплашваха да се разхвърчат, розовееше шкембето му. Носеше същата шапка, която му придаваше съвсем квадратен вид. Русите, почти бели вежди над присвитите очички се открояваха на червендалестото му лице. На неговата значка пишеше „сержант“. Носеше автоматичен пистолет калибър 45, пъхнат в кобур като на редовната армия, а шкембето му висеше над стегнатия колан.

— Твоя ли е колата? — попита дебелият.

— Какво, харесва ли ти? — рекох. — Да те поканя да поседнеш вътре, а?

— Какво означава това, по дяволите? — сопна се дебелият.

— Съжалявам. Ще гледам да говоря малко по-бавно.

— След малко, като те тикнем в килията под голямата лампа, ще се упражняваш колкото си искаш.

— Колкото е по-малък градът, толкова полицаите са поткрехнати.

Дебелият сложи ръка на кобура.

— Я повтори бе, отвореният!

Шефът сложи на рамото му ръка като ръкавица за бейзбол.

— Чакай, Върн — меко рече той, — не се налага да мериш сили с тоя тук. Предай му каквото имаме да му съобщим и му покажи пътя.

— Сигурен бях, че ще има съобщение — рекох.

Дебелият все така се блещеше насреща ми, без да сваля ръка от кобура. Докато го разкопчее, можех да му отнеса носа и да си прибера пищова.

— Умник — похвали ме шерифът. — Още щом се появи тук, разбрах колко ти сече умът. Май много се навъдихте в големия град. Рядко идвате при нас, пустинните плъхове.

— Ти ли си го избра тоя за полицай — кимнах аз към дебелия, — или ти го дадох да ти пази сянка?

— Върн е сръчно момче. Добре върти палката. Е, невинаги е достатъчно любезен. На какво дължим появата ви в нашия град, мистър Марлоу?

— Сами ли открихте кой съм, или Рита ви каза?

— Сами се справихме. Рита не можа да си спомни дали си се представил дори.

Кимнах. Настъпи кратко мълчание.

— Зададохме ти въпрос, умнико.

— Частен детектив съм — рекох аз — и разследвам един случай.

— По-точно?

— Професионална тайна.

Шерифът даде знак и дебелакът ме халоса по дясното рамо с палката. Болката се стрелна надолу по ръката ми и бързо се върна в главата. Ето, че с палката се оказа далеч по-сръчен, изобщо не го бях забелязал да я изважда.

— Следващия път ще му я натъпча в устата — рекох аз на шефа.

Едва помръдна ръка и колътът му вече подпираше брадичката ми.

— Стига сме си играли — рече той. — Обикаляш тук, разпитваш за корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“, а на нас това не ни харесва. Не обичаме нафукани частни ченгета да душат из тукашните фирми. А Върн особено тежко го понася.

— Така си и мислех — отбелязах аз.

Мушката на колта здраво се заби под брадичката ми.

— Това е, което искахме да ти кажем, умнико. А сега качвай се на колата и повече да не сме те видели тук. Иначе ще трябва да те тикнем в килията с голямата лампа насаме с Върн, додето проумееш тая проста истина. Компренде?

— Схванах идеята ви — рекох аз. Височкият ме побутна с колта към колата.

— Хайде, изпарявай се — подкани ме той.

Дясната ми ръка туптеше, едва я усещах. Почти не можех да я мръдна. Гледах да не проличи. С лявата отворих вратата, все едно винаги го правех, седнах на волана и запалих мотора. Полицейската кола ме следваше, додето напуснах града, после направи обратен завой и пое към Ранчо Спрингс. В огледалцето за обратно виждане се отразяваше пушилката, която вдигаше по пътя. Не минаваше ден, без да спечеля нови приятели.

23

Събудих се с ново хрумване. Събудих се и с болка в ръката, туптяща като зъбобол, притурена към тръпнещата челюст и подутината зад ухото. На всичко това не обръщах внимание, внезапно бях си припомнил думите на Вивиан, че Симпсън има къща в пустинята. Измъкнах се от леглото и додето кафето изтичаше през филтъра, ѝ се обадох.

— О, нямам представа — сънливо отговори тя на въпроса ми. — Някъде край Пасадина.

— Има ли име?

— Нещо като Спрингс. Никога не съм била там. Знам само, че татко му гостуваше от време на време, преди да се разболее.

— Ранчо Спрингс ли?

— Звучи ми познато. Ще те видя ли скоро, Фил?

— Надявам се — рекох аз и затворих. Фил, а?

Обадох се на Полин Сноу.

— Марлоу — рекох наместо поздрав. — Известно ли ти е някой си Рандолф Симпсън да живее някъде около Ранчо Спрингс?

— Ти пък, Марлоу, къде си живял през последните трийсет години? Рандолф Симпсън не ти е „някой си“. Все едно да наречеш Джон Рокфелер „някой си“, за Бога!

— Там ли живее?

— Разбира се, кой не знае.

— Имаш ли достъп до него?

— Разбира се, че нямам. А и кой ли би могъл да има. Защо?

— Според мен той е забъркан в онази история с водните права и правителствения проект.

— Симпсън ли?

— Доктор Бонсентир е негов лекар.

— Това не значи, че е забъркан в тъмни сделки.

— Преди няколко дни двама биячи здравата ме ступаха в дъжда. Наредиха да стоя далеч от Рандолф Симпсън и доктор Бонсентир.

— Само защото си се интересувал от водните права, така ли?

— Защото търся една жена, преместена от клиниката на Бонсентир при Симпсън. Ония двамата се возеха в черен буик, собственост на „Невил Риълти Тръст“.

— Фирмата, дето купува водни права на север.

— Тъхъ.

— Това не доказва, че Симпсън е забъркан. Може да си пострадал само заради момичето.

— А защо карат кола на фирмата? И случайно съвпадение ли е фактът, че „Невил Риълти“ е свързана с Ранчо Спрингс, че Симпсън притежава имение в Ранчо Спрингс, а лекарят му е в управителния съвет на корпорация, която купува земи в Ранчо Спрингс?

— Е, добре, убеди ме — рече Полин Сноу. — Само че нищо от това не можеш да изнесеш в съда, нито пък аз мога да го напиша. И все пак е нещо.

— А Чък и Вини? — попитах аз. — Нещо за тях?

— Само адресите. Искаш ли ги?

Исках ги, разбира се. Тя остави слушалката, в това време си налях сметана и захар в кафето и отпих. След няколко минути Полин ми продиктува два адреса в Лос Анжелис.

— Предполагам, това са служебни адреси — рече тя. — Не познавам града, но сякаш са в центъра.

— Знам го къде е. Ще намина край тях. Всичко, което можеш да научиш за Рандолф Симпсън, е добре дошло.

— Каква е нашата цел Марлоу? Ама точно.

— Откъде, по дяволите, мога да знам. Наеха ме да открия момичето. И, струва ми се, опитваме се да правим това.

Хапнах няколко препечени филии, допих кафето си и след един час с прояснена глава и болка в ръката поех към центъра.

Фирмата за застрахователна дейност и търговия с недвижими имоти на името на Гардения и Тартабул имаше кантора на Бънкър Хил близо до Четвърта улица. Навремето сградата трябва да е била твърде импозантна, но сега блясъкът от онези дни бе покрит със слой мръсотия. Насред фойето се намираше широка шахта, излизаща до самия покрив, в която асансьорите слизаха и се качваха със своите железни клетки. Площадката на всеки етаж бе опасана с ниски перила от ковано желязо, където висеше и номерът на етажа. Кантората на

Гардения-Тартабул бе на шестия, зад врата от дебело стъкло, на която под името на фирмата с дребни букви бе написано: Нотариат.

Вътре пред почти празно бюро седеше червенокоса хубавица с тясна зелена рокля. Кръстосала крака, тя се полюшваше на стола и внимателно нанасяше върху ноктите си лак с цвят, който напълно да подхожда на косите ѝ. Изчаках я да спре макар и за миг, но тя не вдигна поглед.

— На вас това ли ви е работата? — попитах аз.

— Една минута — отвърна момичето. Челото ѝ се беше сбръчкало съсредоточено, а върхът на езика ѝ се подаваше между ярките устни. Придърпах дървен стол, обърнах го с облегалката напред, седнах, подпрях брадичка и взех да наблюдавам момичето.

— Колко време трае тая процедура? — попитах.

Тя не ми отговори, просто поклати глава, смръщи се и леко изтегли четчицата по нокътя на втория пръст. Оставаха ѝ още осем.

— Не е нужно да вдигате поглед — отбелязах. — Не е нужно и да ми отговаряте. Просто ми дайте знак с глава. Гардения и Тартабул тук ли са?

Момичето кимна. Четката застина над втория пръст. Очевидно беше се научила да кима с глава, да лакира ноктите си, но не и да върши двете неща едновременно.

— Тартабул?

Тя кимна.

— Гардения?

И отново. Огледах се. Покрай стените бяха наредени пет-шест зелени метални кантонерки, а зад бюрото имаше две врати със същите дебели стъкла като на входа. На едната пишеше ЧАРЛС ГАРДЕНИЯ, а на другата — ВИНСЪНТ ТАРТАБУЛ. Изправих се.

— Благодаря за любезността — рекох, заобиколих бюрото и се насочих към кабинета на Гардения. Момичето като че ли се канеше да проговори, но аз вече отварях вратата, тъй че тя просто пропусна момента. Затворих след себе си и през стъклото видях как тя отново свежда глава и се любува на маникюра си.

Зад бюрото, разгърнал „Лос Анжелис Таймс“, хрупайки кифла, седеше дебелакът с летния костюм, когото бях видял да слиза от черния буик на паркинга пред кантората на „Невил Риълти Тръст“. Не беше сменил костюма. На бюрото до вестника имаше чаша кафе, от

която се вдигаше пара. Върху ръката с кифлата се мъдреше пръстен с диамант. Гардения ме изгледа безучастно, додето преглътне хапката си. Сетне пийна от чашата. Преглътна и рече:

— Кво искаш, бе?

— Казвам се Марлоу — рекох. Това като че ли не му направи особено впечатление. — Частен детектив съм и в хода на разследването по един случай непрекъснато се натъквам на разни фирми, една от които е и вашата.

— И каква е моята фирма според вас? — поиска да знае Гардения.

— Известно ми е, че работите с корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“.

— Сигурен ли сте? — Човекът отделяше много по-голямо внимание на кифлата си, отколкото на мен.

— Освен това сте свързан с „Невил Риълти Тръст“.

— Сериозно?

— Сериозно.

Имах чувството, че гледам втора серия на някакъв тъп филм. Гардения си дояде кифлата и отпи от кафето.

— Та какъв е този ваш случай?

— Търся едно момиче.

— И само това ли? Да ти дам оная от приемната. На мен не ми върши никаква работа.

— Ама как хубаво си лакира ноктите.

— Вярно — рече Гардения и бръкна в книжна кесия, от която измъкна още една кифла. Захапа я и задъвка доволно. — И кое е момичето, което търсиш?

— Кармен Стърнуд, баща ѝ беше генерал Гай Стърнуд. Може да си чувал за него. Беше в петролния бизнес.

Гардения поклати глава.

— Не. Май не съм го чувал. Как стигна до мен? Нямам си работа с изчезнали мацки.

— Според мен тя е при Рандолф Симпсън.

— Така ли? Не го познавам.

— Не правиш ли връзката с Ранчо Спрингс? Той там живее.

— Доколкото разбирам, живее на много места — рече Гардения. Май не успявах да го заинтригувам.

Разгледа ръката, с която допреди малко държеше кифличката, и близна една троха от показалеца.

— Една вечер от някаква кола, регистрирана на „Невил Риълти Тръст“, се изсипаха двама юначаги и ме предупредиха да стоя далеч от Рандолф Симпсън.

Градения сви рамене.

— Казаха ми да не се занимавам и с доктор Бонсентир. И да не търся Кармен Стърнуд.

Градения тупна ръце една в друга, да не би да е пропуснал да оближе някоя троха. После се приведе напред, извади пура от кожената кутия, захапа я и поднесе настолната запалка.

— Как ти беше името? — попита той.

— Марлоу.

— Виж, Марлоу, влизам ти в положението. Но да ти кажа право, това не е мой проблем и вече му отделих достатъчно време, нали ме разбираш.

— Все пак не знаеш ли случайно къде е Кармен Стърнуд?

— Виж, Марлоу, пиша ти отличен, дето си толкова твърдоглав, но нито знам къде е, нито коя е, и пет пари не давам в какво се е забъркала. Ти, като си си наумил, че е при някой си Рандолф Симпсън, дето го рече, що не идеш у тях да го питаш?

Извадих една от моите картички и я сложих на бюрото пред Гардения.

— Ти преигра с това *някой си Рандолф Симпсън*, драги — рекох.

— Както кажеш — отвърна Гардения и тежко се изправи, при което ризата му се опна на шкембето. Протегна ръка. — Радвам се, че се отби.

Кимнах на протегнатата ръка.

— Стар съм вече да ме пързаят.

Онзи не се развълнува много. Усмихнат се облегна назад, взе чашата с кафе и отново се зачете в „Таймс“, като движеше пръст по редовете, а от пурата, която държеше в същата ръка, към тавана се точеше струйка дим.

На излизане оставих вратата отворена. Нека да му е за урок.

Морис Исаксън имаше правна кантора с две секретарки в Западен Холивуд, недалеч от пресечката на Хорн и Сънсет. Излегнал се в големия въртящ се стол, той бе вдигнал крака върху бюрото и съзерцаваше малките си обувки.

— Водни права — рече той замислено. — Това е термин на Запада. Източно от Мисисипи ги наричат крайречни. Означава, че всеки от собствениците на крайречни парцели има неограничени права върху водата в тази река. На запад от Мисисипи, където е доста сухо, получават водни права в зависимост от големината на парцела.

— И могат да се продават, така ли?

— Също и да се купуват — добави Исаксън. Той имаше тънки сиви мустачки, лъскава прошарена коса и голям нос. — Не говоря за крайречните права, те вървят със земята. Става дума за водните права, те могат да се купуват и продават.

— Има ли нещо незаконно в това?

— Точно толкова, колкото и във всяка една сделка. След като няма опит за измама, важат обичайните правила. Водните права по нищо не се отличават от всички останали.

— Значи ако изкупя всички водни права на дадена река, мога да правя каквото си поискам с водата?

— Да.

— Правителството откупува ли водни права?

— Разбира се, по целия Запад.

— Възможно ли е да наеме частна компания да свърши тая работа?

— Откъде да знам, Марлоу? Мене ако питаш, правителството си прави каквото иска.

Замълчах.

— Не искам да съм груб, Марлоу, но както си седя и те гледам как умуваш, не печеля нищо. А и консултацията за водните права не ми донесе кой знае колко.

— Оставам ти длъжник — рекох аз.

— Това се разбира от само себе си. Но ти нямаш и с какво да платиш. Е, ако някой ден загубя клиент, ще те наема да го върнеш.

Без да кажа дума повече, станах и си тръгнах. Когато се върнах в кантората, русолявият тип, който следваше Еди Марс по петите, седеше в чакалнята ми с опънати напред крака, нахлупил шапката си над веждите. Минах мълчаливо покрай него, отключих вратата, широко разтворих прозореца да влезе горещ въздух и седнах зад бюрото. След минута оня се довлече, наежен колкото два скорпиона.

— Еди иска да се отбиеш в клуба — рече той. Устните му едва помръдваха, докато говореше, а и шапката си трябваше да килне назад, че му пречеше да вижда.

— И какво от това?

— За една от Стърнудовите става дума — рече Блонди.

— Коя от двете?

— Вивиан. Еди смята, че трябва да дойдеш. Тя е в клуба. Някой се е опитал да ѝ смени физиономията.

— Кой?

— Еди не каза. Рече само да те заведе.

— Сам ще се заведе.

Блонди поклати глава.

— Еди каза да те придружа.

Изправих се.

— Щом ще ме водиш, тръгвай. И по-далече стой, да не пострадаш.

— Друсат те нервите май — рече Блонди.

— И нерви ме друсат, и тая седмица ми писна от досадници.

Блонди само сви рамене.

— Еди не поръча да съм ти бавачка. Ще се видим в клуба.

Обърна се и си тръгна. След минута го последвах и в Сайпръс Клъб бях преди него.

Като всички клубове и този денем изглеждаше опърпан. Общата запуснатост, която нощното осветление скриваше, под лъчите на слънцето изпъкваше с цялата си грозота. Петната под олющената боя, изронена от океанския вятър, се блещеха насреща. Нещата изглеждаха по-добре само под прикритието на сенките.

Марс бе изключение. Той изглеждаше все така добре в перленосиво спортно сако и черна риза, чиято яка падеше върху реверите на сакото. Двамата с Вивиан ме чакаха в кабинета му.

Видът ѝ не беше добър. Горната ѝ устна беше подпухнала, едното око — почти затворено, с тъмните кръгове на правилно насочен удар. Нямаше и следа от грим, косата ѝ бе разчорлена, изглеждаше уплашена и безпомощна. И красива.

— Какво се случи? — попитах аз. Тя погледна към Еди.

— Повикали я от клиниката на Бонсентир — започна Еди вместо нея. — Казали ѝ, че Кармен се е върнала и не е зле да я посети. Наместо да ми се обади, Вивиан веднага потеглила. Някъде по пътя за Мълхоланд двама биячи я отбили от пътя, по-натупали я и заръчали да те накара да се откажеш.

— В противен случай?

Марс кимна. Лицето му бе съвършено спокойно за разлика от очите.

— Престани да ровиш, Марлоу — промълви Вивиан. — Зарежи всичко това, по дяволите, махни се от живота ни, искам и аз да поживея спокойно.

— И тогава? Да оставим Бонсентир да праща Кармен където му скимне, а ти да чакаш заповедите на разни кретени. На това ли му викаш спокойствие?

Вивиан погледна Еди, след това отново към мен.

— Той е прав, мила — обади се Марс. Гласът му беше безизразен и студен, почти нечовешки.

Тя отново ни изгледа поред и ето, че заплака.

— Погледнете ме. Само ме погледнете. — Сега вече тя се разрида, но силната болка я принуди да се овладее. Без да продума, Марс прекоси стаята и обгърна раменете ѝ. Вивиан не помръдна. — Опитах се да се свържа с теб — взе да обяснява тя. Правеше отчаяно усилие да овладее гласа си. — Не те намерих. И затова тръгнах сама, а после дойдох при Еди.

— Излишно е да ми обясняваш — рекох аз. Марс не откъсваше очи от лицето ми. Според мен нищо от онова, което се говореше, не достигаше до съзнанието му. Очите му бяха ледени.

— Какво ще правим сега, храбрецо?

— Все нещо ще измисля. Предлагаш да помогнеш ли?

— Само засега — рече той. Имах чувството, че мисълта му се е отплеснала в друга посока. — Което съвсем не означава, че сме приятели, храбрецо. Просто в момента имаме общи интереси.

— Какво смятате да правите? — попита Вивиан.

— Все нещо ще измисля.

— Ти не се безпокой, мила, двама от моите хора ще те изпратят. Ние с Марлоу трябва да си поговорим.

— И да чакам вие да решавате вместо мен? — рече Вивиан.

— Да не би да имаш по-добра идея? — намесих се аз.

Лицето ѝ помръкна, сякаш всеки миг щеше да заплаче отново. Но не заплака.

— По дяволите, жените открай време ги затварят вкъщи. Да чакат, да се надяват, докато мъжете „измислят нещо“. Май ще взема да се напия.

— Моите момчета ще останат у вас — рече Марс. — Нищо страшно няма да ти се случи.

— Ти пък откъде си толкова сигурен, по дяволите? — троснато рече Вивиан и излезе от стаята.

Миг по-късно се появи Блонди.

— Вземете кола и я закарайте у тях. Оставете там.

Блонди я последва.

Клубът потъна в тишина — тишината, така типична за нощните заведения денем. Марс бръкна в някакво чекмедже, извади един колт калибър 45 с къса цев и го постави на бюрото. До него тупна кутия с куршуми.

— Нещо да кажеш? — попита той. Настаних се срещу него и кръстосал крака, взех нервно да помръдвам стъпало.

— Според мен Кармен случайно е попаднала в тази каша — рекох аз. — Проблемът е в онова, което става между Невил Вали и Ранчо Спрингс. Неизвестно кой изкупува водни права в Невил Вали при действащ вече правителствен проект за напояване в района. В същото време в Ранчо Спрингс, по-точно в пустинята на изток от Пасадина, се изкупуват земи, в които няма капка вода.

— Да имаш някаква представа кой може да е?

— Ще стигнем и до него. Според мен замисълът предвижда водата на Невил Вали да се отклони към Ранчо Спрингс и да се

натрупат пари от продажбата на плодородни парцели, купени на нищожна цена.

— Но това са цели двеста мили — обади се Марс.

— Точно така. Прочетох туй-онуй. Напоителната система на Лос Анжелис, която започва от Оуенс Вали, е точно толкова дълга.

— Значи купуват евтина земя, облагородяват я с крадена вода и печалбата им е в кърпа вързана.

— Според мен Бонсентир е в играта. Симпсън също. Подобна далавера иска маса пари. Сигурно са подкупили правителствените служители, които осъществяват проекта в Невил Вали, а в Ранчо Спрингс законът е в ръцете им. Онзи ден техните ченгета ме прогониха от там.

— Хората се държат доста недружелюбно с теб — отбеляза Марс.

— Свикнал съм. Тъкмо са си опекли работата и ето, че се появявам аз, хрътката Марлоу, уж търся Кармен Стърнуд. Всички умират от страх да не разбутам нещо от сделката за Невил Вали.

— Защо просто не те очистят? — Марс извади копринената кърпичка от горния джоб на сакото, оправи гънките ѝ и отново я върна на мястото ѝ.

— Решиха на първо време да ме сплашат. Едно убийство ще привлече вниманието.

— Защо не върнат тогава Кармен? Ти разправяше, че е при Симпсън.

— И на мен ми е трудно да разбере. Може би причината е извратеният вкус на Симпсън. Толкова е богат, че едва ли разсъждава като мен и теб, Еди.

— А е и смахнат — додаде Марс.

— И то много. Него всички го пазят, а той толкова се е самозабравил, че не мисли за последствията.

— Никой не му дава право да бие моята мацка — рече Марс.

Нямах намерение да обсъждаме този въпрос. Направих се, че не го чувам.

— Само убийството не се връзва. И навярно защото е случайно съвпадение.

— Говориш за оная накълцаната, нали?

— Точно така. Намериха телефона на Стърнуд в чантата ѝ.

— Вестниците писаха, но без да споменават имена.

— Стърнудови също имат достатъчно връзки — обадих се аз.

— Мислиш ли, че Кармен е дала този телефон?

— Откъде да знам. Това убийство ми е много мътно. Още повече обърква нещата.

— Такава сладка работа. Никога няма да ти позволят да им попречиш.

— Прав си.

— От такава далавера ще капнат петдесет, ако не и сто милиона.

— Като нищо.

— Ще те пречукат и окото им няма да мигне. На тяхно място така бих направил.

— Не че не се опитаха — рекох аз. — Навремето и на теб не ти издържаха нервите.

Марс замислено поклати глава.

— Ти си ми най-малката грижа, храбрецо. Но за да се откажат да тормозят Вивиан, ще трябва да им дръпнем килимчето изпод краката.

— Май така ще стане — съгласих се аз. — Освен това трябва да намерим и Кармен.

— Малката мръсница. Ако я очистиш, голяма услуга ще направиш на сестра й.

— За друго съм нает.

— А ако ти платим, за да забравиш за какво си нает?

— Говориш глупости, Еди.

— Знам какво говоря. Глупакът си ти, храбрецо, но поне си твърдоглав, признавам. Значи ще търсим и Кармен.

Кимнах. Аз и Еди Марс. Съдружници. Приятели. Двама умници с обща цел. Марс и Марлоу. Марлоу и Марс. Колко хубаво прозвуча. Прииска ми се да си отида и да се натряскам.

Което и направих.

Седях в кантората без сако и без връзка, отпивах ръжено уиски от водната чаша и тъкмо се колебаех дали да си сипя още едно, или да си поръчам обяд, в стаята влезе Бърни Олс.

— Аперитивче, а?

— Именно — рекох. — Разполагам се удобно, обръщам едно-две и си преговарям деня. Много ободрява.

— Какво ще кажеш за едно посещение в моргата?

— Нищо по-хубаво.

Движението по улиците бе натоварено и Олс не спря сирената по целия път.

— Трупът да не е нервен?

— Какъв е смисълът да си полицай, ако не използваш сирената — обясни Олс. — Това ни е кярът от цялата работа.

В моргата бе хладно и мрачно — нищо по-приятно в толкова горещ ден! Стъпките ни отекваха в коридора, докато следвахме служителя покрай безкрайната редица метални чекмеджета. Той ни показа тяло на възрастна жена с побеляла коса и странно изметната глава. Познах я. Трябва да бе намерила своя дом.

— Мисис Суейзи — обадох се аз.

— Съвпада с твоето описание — рече Олс.

— Счупен врат?

— Съдебният лекар още не я е видял. Но изглежда това е причината.

— Къде я намерихте?

— Край брега, близо до шосето.

— Мислиш ли, че може да са я убили другаде и после да са я захвърлили там?

— Още не знаем дали е убийство. Може и да е паднала.

— Я стига, Бърни — рекох аз. — Достатъчно време си бил полицай, за да се правиш на наивен. Беше пациентка в „Рестхевън“,

свидетелка на изчезването на Кармен Стърнуд и щом поискахме да я разпитаме, тя изчезна. Втори труп по случая Стърнуд.

— Точно така. Но както вече спомена, отдавна съм в полицията и затова предпочитам да чуя първо какво ще каже съдебният лекар.

— А клиниката?

— Какво клиниката? Бонсентир е чист като паста за зъби. И ние не разполагаме с никакви доказателства за противното. Двама души, за които той твърди, че са изписани, създават проблеми, но и това не е сигурно. Смяташ ли, че имаме достатъчно основание да го задържим?

— Чист... вятър!

— Това си го знаем само ние с теб. В състояние ли си да убедиш областния прокурор? Ами съдията? Ами заседателите? Знаеш отговорите на тия въпроси, Марлоу.

— Да я прибирам ли? — попита служителят. Олс кимна. Чекмеджето се плъзна плавно по добре смазаните релси.

Ние с Олс излязохме навън, където животът все още продължаваше, а слънцето на небосклона бе с цвета на стара медна монета в този късен следобед.

Движението бе понамаляло, Олс изключи сирената и се вляхме в потока коли, насочил се към Холивуд.

— Мога да ти предложа и още нещо, над което да помислиш, Марлоу.

Дръпнал шапка над очите си, за да не ми блести залязващото слънце, се бях излегнал на седалката и се чувствах стар като света.

— Кажи — подканих го аз.

— Лола Монфорте — рече Олс. — Насеченият труп, който намерихме в каньона.

— Слушам те.

— Нали ти казах, че е била актриса, намерихме агента й. Разправя, че здравата го била загазила с пиячката и мъжете.

— И само това ли?

— Прекарала е известно време в „Рестхевън“, да й попритегнат бурмите.

Не помръдвах под шапката. И двамата замълчахме. На разклонението за Холивуд Олс отби вляво.

— Според нас тук отново е налице връзка със случая Стърнуд — рече Олс. — Сближават се, откриват, че имат общи вкусове. „Щом

излезеш оттук, обади ми се“, ето как телефонът се появява на кибрита.

— Предполагам, нея също са я изписали излекувана — рекох аз.

— Познай де!

— Нямах намерение да прибереш Бонсентир, така ли?

— Честно да ти кажа, надяваме се ти да ни помогнеш, Марлоу.

Ледена буца заседна в стомаха ми. Къде ли беше Кармен?

— Готово — обадох се изпод шапката. — За мен ще бъде удоволствие.

В сградата нямаше жива душа. Седях на тъмно в кантората, отпивах по глътка уиски и зяпах през отворения прозорец в горещата калифорнийска вечер. По булеварда долу се стрелкаха коли, от време на време изръмжаваше форсиран двигател. Неоновите реклами от близките сгради пръскаха цветни петна из цялата стая. Червените отблясъци създаваха впечатлението, че стените са опръскани с кръв.

Откакто се заех с този случай, на всяка крачка се натъквах на доктор Бонсентир, а все по-често и на зловецата сянка на Рандолф Симпсън, човека с многото пари и власт, онзи с извратените сексуални апетити. Кармен би трябвало да е при него и от мен се очакваше да я открия. Отгук нататък започваше трудното.

По всяка вероятност Симпсън бе свързан с далаверата за водните права. В такива случаи се разиграваха големи пари. Маса хора трябваше да бъдат подкупени, сплашени или и двете. А бе нужен и човек, който да дърпа конците и хич да не го е грижа, че тая сделка ще затрие живота на десетина хиляди от Невил Вали.

През прозореца долиташе миризмата на автомобилни газове и прегоряла мазнина. По-слаб бе ароматът на цъфнали храсти и стипчивото ухание на евкалиптови листа. Почти убит от бензина и кухните на ресторантите от Запад, от далечна Азия достигаше и полъхът на океана. Почувствах се стар, уморен и премачкан, сякаш ме бяха въргаляли в яма за чакъл.

Сетих се, че е време за вечеря. Нямах особено желание. Сетих се и за Вивиан, за обезобразеното ѝ лице, за измъчената ѝ от семейната трагедия душа, за докосването на устните ѝ, за тялото ѝ, притиснато към моето онази нощ в нейната спалня. Сетих се и за Ръсти Риган, когото така и не срещнах, свършил преди толкова време като Лола Монфорте и мисис Суейзи. Спокоен ли бе техният сън, питах се, или ги спохождаха видения? И какви бяха те? Може би кошмари? Когато изпаднех в Големия сън, щях ли и аз да имам кошмари? Един от тях положително щеше да бъде Кармен, в деня, когато ме помоли да я уча

да стреля с малкия револвер, дето ѝ го бях отнел, за да не пречука Джо Броуди.

Отново заобиколих ямата и нагласих консервената кутия в средата на дървеното колело. Беше великолепна мишена. Ако не улучеше кутията, Кармен вероятно щеше да уцели колелото. То можеше да спре един малък куршум. Обаче тя нямаше да улучи дори колелото.

Тръгнах обратно към нея. Когато я бях наближил на десетина стъпки и се намирах на ръба на ямата, тя ми показва всичките си малки остри зъби, вдигна пистолета и започна да съска.

Спрях като закован пред застоялата воняща вода на ямата.

— Стой, не мърдай, кучи сине! — заповяда ми.

Пистолетът се насочи към гърдите ми. Ръката ѝ не трепваше. Съскацията звук се усили и лицето ѝ придоби цвета на оглозган кокал, Състарено и погрозняло, то стана животинско, при това не принадлежеше на някое кротко животно.

Аз ѝ се изсмях. Тръгнах към тя. Видях как пръстчето ѝ натисна по-здраво спусъка и побеля на върха. Бях на около шест стъпки от нея, когато тя започна да стреля.

Пистолетът изгърмя, но звукът бе лишен от плътност — слабо пукат под слънчевия блясък. Не видях никакъв дим. Отново спрях и се ухилих.

Тя стреля още два пъти, много бързо. Не допусках, че някой от изстрелите би пропуснал целта си. А в малкия револвер имаше пет патрона.

Не исках да ми изстреля последния патрон в лицето, затова отскочих бързо встрани. Тя стреля много внимателно, без изобщо да се притесни. Усетих горещия лъх на барута. Изправих се.

— Ей, ама ти си била много готина — казах аз.

Ръката, в която държеше празния револвер, силно затрепери. Револверът падна на земята. Устата ѝ започна да потръпва. Цялото ѝ лице стана безформено. След това главата ѝ се изви наляво и на устните ѝ се появи пяна. Дъхът ѝ излизаше от устата със свистене. Тя се олюля.

Хванах я, преди да падне. Вече беше в безсъзнание. Разтворих с две ръце челюстите ѝ и натиках една сгъната носна кърпа между

тях. За тази цел трябваше да употребя цялата си сила. Вдигнах я и я занесох в колата. След това се върнах за револвера и го пуснах в джоба си. Седнах зад волана, дадох заден ход и подкарах по обратния път, откъдето бяхме дошли, по прорязания от коловози път, през портата, нагоре по хълма, към къщи.

Кармен лежеше в единия ъгъл на колата, без да мръдне. Бях изминал половината от алеята за автомобили, преди тя да се разшава. Тогава внезапно отвори очи, огромни и безумни. Седна.

— Какво се случи? — задъхано попита тя.

— Нищо. Защо?

— О, да, нещо се е случило — изкиска се тя, — подмокрила съм се.

— Винаги е така — казах...

Изправих се, излях остатъка от питието си в умивалника и изплакнах чашата. Навих ръкавите на ризата и наплисках лицето си. Затворих прозореца и тръгнах към жилището си в Хобарт Армс. Надявах се, че ще мога да поспя.

Може и да съм сънувал. Не помня.

На сутринта, когато влязох в кантората, телефонът вече звънеше. Беше Полин Сноу.

— Марлоу — поде тя, — може да ти се стори, че говоря несвързано, но един от местните пустинни плъхове разправя, че близо до имението на Рандолф Симпсън имало цяла яма, пълна с трупове. Старецът е пиян почти през цялото време, та нищо чудно и да му се привиждат разни неща.

— А защо смята, че ямата е пълна с трупове?

— Ами всичко наоколо било в кръв.

— Затвори слушалката и погледни през прозореца — рекох аз. — Ще видиш колата ми отпред.

Когато пристигнах в редакцията на вестника, Полин ме посрещна с пълна кана чай с лед.

— Поразучих туй-онуй за корпорацията „Ранчо Спрингс Дивелъпмънт“, а и за Рандолф Симпсън, понеже донякъде ти повярвах, че и той е забъркан.

Сипах си захар в чашата с чай, където сред леда се мъдреше и резен лимон. Почаках да се разтвори и течността да се избистри. Горещината в пустинята е повече от осезаема, тя прониква навсякъде.

— Взех да разпитвам, уж между другото, дали някой е чувал за корпорацията. Дали не знаят нещо по-особено за Рандолф Симпсън. Доста хора познавам тук, а и как иначе? Половината ми проклет живот мина из тези места. Приказката тръгна. Пръв се яви Сесил Колмън, шефът на полицията. Поиска да знае защо съм разпитвала, пък аз му обясних, че на нас вестникарите това ни е работата. Посъветва ме да не задавам много въпроси. Аз пък му рекох, че ще пусна уводна статия за това, как местните полицаи арестуват само случайни нарушители на скоростта. Според него и това не бивало да правя. Поразменихме си любезности и той ми обеща в най-скоро време отново да ме посети.

— Опасно е такъв човек да ти стане враг.

— На моите години, Марлоу, дори врагът е за предпочитане пред скуката.

— А ямата с трупове?

— Шорти, пустинният плъх, за който ти споменах, разбрал от някого, че се интересувам, и се отби при мен. Имал готова история за вестника. Налях му уиски и той се разбъбри. От доста време обикалял една изоставена мина — то на пустинните плъхове това им е работата, търсят в прахоляка изостанали златни песъчинки — и се натъкнал на някакво отклонение в шахтата, цялото в засъхнала кръв. Шорти се къльне, че с очите си го е видял. Та реших, че най-добре е и ти да знаеш. От това може и нищо да не излезе...

— Съобщил ли е в полицията? — попитах аз.

— Твърди, че не е, и сигурно не ме лъже. Шорти е от хората, дето стоят далеч от Сесил.

— А Върн?

— Ти познаваш ли го?

— Ъхъ. Къде се намира шахтата? — поинтересувах се аз.

— В югоизточна посока — обясни Полин. — Ще те закарам.

— Няма нужда.

— Работила съм за криминалната хроника, Марлоу. Бая кръв съм видяла. Няма да ме уплаши.

— Аз пък се плаша.

Качихме се в нейния пикап и поехме с прекалено висока за тези пътища скорост. А вероятно скоростта си беше наред, но за мен бе твърде голяма. Бързо се примирих. Движихме се на югоизток през напечената от слънцето равнина. Само тук-там се мяркаха сухи трънаци и величествено застинали в неподвижния въздух кактуси сагуаро. Черният път скоро се превърна в два изровени коловоза и пикапът дрънчеше, сякаш всеки миг ще се разпадне.

Най-сетне стигнахме мината. На около двеста метра от пътя, прокопан в лекото възвишение, зееше тунел, укрепен с греди и груба зидария. Релсите, по които се бяха движили вагонетките, едва личаха и в тишината се чуваше единствено пустинният вятър, който на стотици мили наоколо не срещаше друго препятствие освен редките валма сухи тръни. Щом отминахме входа, воят на вятъра позагълхна, изтъня като свирка на далечен влак. Полин Сноу запали фенер и се насочихме към лекото разширение в тунела, преди да завие надолу. Стените и

чакълена настилка бяха покрити със спечена кръв. Миризмата ѝ изпълваше въздуха, вече не така силна, но ясно различима. Огромни кървави петна по стените и засъхнали локви по земята около стърчащите тук-там камъчета. Полин шумно пое въздух.

— Да беше останала при колата — обадох се аз.

— Няма ми нищо.

Светлината бавно обиколи тунела. На една от стените върху червения камък на височина човешки бой чернееше кървав отпечатък от ръка. Там, където кръвта бе плисвала, ясно личаха струи, стичали се бавно надолу.

Наведох се да разгледам по-добре засъхналите локви, чиято повърхност лъщеше на светлината на фенера. Винаги съм се удивлявал колко много кръв побира човешкото тяло. Сред облите камъни зърнах метален предмет.

— Ето там — рекох аз и Полин насочи светлината към мястото. Вдигнах от земята хирургически трион. Държах го внимателно, макар да си давах сметка, че шансовете да открием ясен отпечатък са толкова нищожни, колкото от шахтата да изскочи дух, който да ни разкаже какво се е случило. Бавно пристъпих още по-навътре. Намерих и скалпел. Вдигнах и него. Тук нямаше нищо повече. Продължихме за всеки случай още малко надолу, но нищо не открихме. Върнахме се при локвите кръв.

— Какво ще кажеш? — попита Полин.

— Сега вече зная къде е била убита Лола Монфорте — отговорих аз.

— Оная насечената от Лос Анжелис? И според теб тук са я нарязали, така ли?

— Да. Колко ли далеч отгук е имението на Симпсън?

Върнахме се по същия път. Носех хирургическия трион и скалпела.

Отвън успях да разчета името на производителя върху острието близо до дръжката, единственото място, където нямаше кръв — *Уилямсън Сърдъжъри*. Поех дълбоко горещия пустинен въздух, за да прогоня миризмата на кръв, заседнала в дробовете ми.

— Може би и в момента се намираме в имението на Симпсън — рече Полин. — Той притежава близо две трети от цялата околност.

— Дали да не пообиколим? — предложих аз. — Не може да не живеят и други хора тук.

— Както кажеш.

Качихме се в пикапа. Скрих триона и скалпела зад седалката. След двайсетина минути стъпихме на павиран път.

— И шосето е собственост на Симпсън — рече Полин. — Води до къщата. Той си го поръча.

— Всеки би го сторил.

Поехме на юг и след около петнайсетина минути в далечината сред пустинята съзряхме картина от „Хиляда и една нощ“. Триетажна постройка, увенчана с кула, оградена с висока каменна стена, в която се отразяваше слънцето.

— И без ров? — удивих се.

— Може би е от вътрешната страна. Не зная.

Когато наближихме, забелязах натрошени стъкла върху зида. Над тях надничаха корони на дървета, което означаваше, че вътре има вода. Къщата и оградата бяха боядисани в убито розово, което залязващото пустинно слънце насищаше с багрите си. Полин спря на стотина метра от крепостта, без да изключва мотора. За първи път, откакто я познавах, ми се видя уплашена.

— Изглежда, Симпсън не обича неканени гости — подхвърлих.

— Никак дори.

Пустинното имение на Симпсън приличаше на малък град. Зад стената се виждаше писта, без съмнение за самолета на Симпсън. Бодлива тел ограждаше бетонната й настилка и сградите в дъното.

— Добре е да не се задържаме дълго — рече Полин. Тя несъзнателно натискаше педала за газта.

— Трудничко се влиза вътре — обадох се аз.

— Трудничко ли? Боже мой, Марлоу, абсолютно невъзможно е. Необходима ти е цяла армия.

Стената бе толкова висока, че дори не можех да разгледам крепостта. От мястото, където бяхме спрели, не се виждаше никакво движение. По всяка вероятност обаче Кармен Стърнуд бе там. Засмукала палец, кискаща се и като в доброто старо време току сервира по някой припадък.

Такава, каквато я познавах, сигурно там й харесваше. Така както си представях Рандолф Симпсън, той положително беше нейният мъж

мечта. А сигурно и на Лола Монфорте.

— Време е да се махаме оттук, Марлоу — обади се Полин.

— Разбира се.

С рязка маневра, от която камъчетата зачукаха по бронята, тя обърна колата и се отдалечихме от бастиона на Симпсън много по-бързо, отколкото бяхме дошли.

Едва влезли в редакцията, аз завъртях на Бърни Олс.

— Това е в района на Сан Бернардино — рече Олс, след като ме изслуша. — Ако областният прокурор прати някой, ще идем да огледаме.

— Ами проба от кръвта?

— Виж, това е идея. Ще проверим дали съвпада с кръвната група на Лола Монфорте.

— Голям късмет имаш, че работиш с печен професионалист.

— Отбий се да се видим, като се върнеш в Лос Анжелис — рече Олс и затвори.

— Не исках да те намесвам — обясних на Полин.

— Не бих имала нищо против.

— Ще имаш, и то как, ако ти се изтърси някоя от горилите на Симпсън или от полицията, което в случая е едно и също.

— Докога ще ти повтарям, Марлоу? Дърта дебелана като мен не се плаши лесно. Пък и те ще се интересуват най-вече от това как си открил шахтата, а доколкото познавам полицаите, ще трябва да им изпееш всичко, иначе няма да те оставят на мира.

— Бих те посъветвал да се махнеш оттук, докато приключи всичко.

— А, не — поклати глава Полин. — Оставам тук. Поне засега.

От областната прокуратура на Сан Бернардино пристигнаха две цивилни ченгета и човек от техническата служба. Срецнахме се пред входа на шахтата и докато оня от техническата служба правеше оглед на тунела, ченгетата ни разпитаха. Дадох им триона и скалпела, смъмриха ме, че съм пипал веществените доказателства, и аз се съгласих, че имат право. Да бях ги оставил вътре, та някой друг да ги вземе. На което ми отвърнаха, че нямали нужда някакъв си умник от Лос Анжелис да се грижи за веществените доказателства, а аз пък ги успокоих, че е без значение откъде е този умник, щом като се е появил в крайна сметка. Добре ни вървеше приказката. Единият от полицаите,

едроват, светлокос, с луничаво лице и насмешливи очи, приличаше на човек, който не възразява срещу някое и друго питие от време на време.

— Ще съгласувате ли действията си с полицията в Ранчо Спрингс? — попитах аз.

Човекът се ухили и погледна партньора си, сух мургав полицай на име Ернандез.

— Ще се координираме ли със Сесил, Мани?

Мургавият поклати глава. Ясно бе, че не знае какво да каже, и русокосият на драго сърце го замести.

— Мани казва не — рече той. — Не че ми го каза, но се сещам какво си мисли: тоя Сесил е такова лайно, та неправилно паркиране не координираме с него, камо ли убийство.

— Нямам възражения.

Взеха показанията ни, погледнаха разсеяно, когато споменах името на Рандолф Симпсън, и поискаха да сме на разположение. Полицаяте си поеха към Сан Бернардино, а ние към града.

— Отваряй си очите на четири — заръчах аз на Полин. — Тая работа е много по-дебела, отколкото можем да си представим.

— Прекалено много хора знаят колко съм осведомена, за да бъда в опасност. Съвсем излишно ще бъде да ме убиват. Пък и областната прокуратура на Сан Бернардино е предупредена.

— Така си е, но тия хора пред нищо няма да се спрат. А ти си беззащитна.

От бюрото си тя извади допотопен колт от времето на първите заселници и го тупна отгоре.

— Не съвсем.

Почти през целия път до Лос Анжелис късното следобедно слънце грееше в очите ми. На север възвишенията бяха голи и безжизнени. Докато прекосях Пасадина, долу вдясно дълго време виждах Роуз Боул. Пред мен, покрита със зеленина, разделена на правилни парцели, се простираше долината Сан Фернандо. Бях повече от сигурен, че Симпсън е убил Лола Монфорте. Не беше ясно точно как ще се докаже, но бях уверен. Същото усещане ме караше да мисля, че Лола Монфорте е прекарала известно време в „Рестхевън“, след което са я препратили на Симпсън, а когато му е омръзнала, е дошъл редът на Кармен Стърнуд. Надявах се още да не му е дотегнала.

Известно ми бе, че Симпсън и Бонсентир са съдружници в сделката с водните права в Невил Вали. Това е то, Марлоу суперченгето. Знае всичко, а няма доказателства.

Завих по Норт Фигероа Стрийт, минах през Хайланд Парк и Елижан Парк и излязох на Сънсет, откъдето поех на запад покрай павилиончета за хамбургери, розови будки, които предлагаха хот-дог, и погребални бюра, наподобяващи мисионерски черкви, кукленски ресторанчета, прилични на гръцки храмове или провинциални френски странноприемници. Тук-там изникваше скромна, измазана с гипс къщичка или простичко сглобяемо бунгало с просторни веранди отпред, които ми напомняха, че сред бутафорията все пак живеят хора, не много наистина, но достатъчно, за да напомнят, че някога и Лос Анжелис е бил приятно и спокойно местенце, огряно от слънцето.

В Холивуд стигнах късно, така че не ми оставаше нищо друго, освен да се прибера вкъщи и преди да заспя, да обмисля всички онези неща, които не можех да докажа. Това и направих.

Цяла нощ сънувах окървавени стени и сутринта се събудих с усещането, че не съм мигнал. Сумракът навън можеше да те заблуди, че утрото още не е настъпило. Към горещината се бе прибавило и смазващото напрежение на предстояща буря. Отворих прозореца, огледах се и над главата ми проехтя първата гръмотевица. На север светкавици една след друга прорязваха небосклона и сякаш само хълмовете все още задържаха дъжда, който се лееше отвъд в долината Сан Фернандо. Нова ярка светкавица, този път много по-близо, почти мигновено последвана от гръмовен тътен.

Отидох в кухнята да си направя кафе и тъкмо пълнех филтъра, когато дъждът се стовари като ураган. Запътих се да затворя прозореца, но пороят се лееше като отвесна стена и нямаше опасност да влезе вътре. Долу на Франклин Авеню струите отскачаха от горещия паваж и се смесваха с изпаренията. Тук-там се бяха образували локви и неколцината минувачи тичаха да намерят прикритие, заслонили глави с вестници и чанти. Листата на дърветата блестяха, окъпани от дъжда, който се изливаше от облаците, надвиснали току над покривите. Не виждах хълмовете. Небето бе снишено и само светкавиците успяваха да разцепят плътната водна пелена.

Закусих, сложих си шлифера и тръгнах за работа. Температурата бе паднала с шест-седем градуса и пороят над главата ми обещаваще да трае поне до края на деня, че и на следващия. Колите се движеха със запалени фарове, по къщите светеха лампи и внасяха известно оживление в сивия мрак. Движех се на запад по Франклин, при Хайланд се спуснах по Сънсет и оттам по Лоръл Каньон се изкачих към Мълхоланд. Очаквах всеки миг чистачките да капитулират пред стихията и напрегнато се вирах в пътя. В колата бе нетърпимо влажно, но изобщо не обръщах внимание на това. Имах план. Не можех да спипам Симпсън, нито да докажа, че върши нещо незаконно, макар че нямаше начин да забогатееш в тази огромна прекрасна

страна, без да си направил нещо незаконно. Дори не знаех къде се намира Симпсън вътре в крепостта, точно зад коя стена. Това, което знаех, бе къде е доктор Клод Бонсентир, че е свързан със Симпсън и че ако го наблюдавам достатъчно дълго, връзката може и да излезе наяве. Надявах се той да ме заведе до Симпсън. Нищо чудно Симпсън да го посети. Нищо чудно някой търсач на таланти от Метро Голдуин Майер да ме забележи и да ми предложи договор. Планът ми не беше нещо изключително, но така или иначе, по-добър не можех да измисля и реших, че вместо да седя вкъщи и да решавам шахматни задачи, по-добре да видя какво ще излезе.

Едва-едва лазех нагоре по Лоръл Каньон, предпазливо навлизах във всеки от острите завои по стръмния път, по-хлъзгав от пътя към ада, заслепяван от насрещните коли, уплашени да не пропаднат в пропастта; на който не му стиска, да не припарва по тия места.

Внимателно взех завоите на детелината над Мълхоланд Драйв и навлязох в Колдуотър Каньон. Спрях на самия път над клиниката, намерих прикритие зад храсти азания и започнах наблюдението си. Поседях доста време. Отпихах от бутилката ръжено уиски, която държах в жабката. Наблюдавах. Палех цигара, развъртах капачката на шишето и пак отпихах, и наблюдавах. Натъпквах лулата, изчаквах добре да се разгори, смъквах стъклото един пръст, колкото да прогоня поне част от пушека и влагата, и наблюдавах. Така отмина първият ден. На следващия повторих всичко отначало. Дъждът не преставаше. Аз наблюдавах. И се сложи край на Пелопонеските войни. И построиха Акропола, и римския Форум, а аз отворих следващата бутилка ръжено уиски и все така наблюдавах. Следобедът тягостно се изниза. На третия ден дъждът понамаля и към обяд слънцето се показва, плахо и нежно. Нямах я жегата, лек бриз откъм Тихия океан започна да разсейва просмукалата се влага. На дъното на бутилката бе останал един пръст, когато доктор Бонсентир, придружен от мексиканеца и оня с хубавия тен, излезе и се запъти към черния кадилак, паркиран отпред. Зад кормилото седна красавецът, до него помощникът му, а шефът отзад. Потеглиха и аз поех след тях. Когато си сам, следенето не е лесна работа и трудно можеш да останеш скрит дълго време. Бонсентир и приятелчетата му обаче, невъзмутими и безгрижни, навлязоха в търбуха на Колдуотър Каньон и после се отправиха на запад по Сънсет.

Пуснах две-три коли помежду ни; току сменях платното, та да не им се закача като лепенка в огледалото за обратно виждане. И да ме бяха забелязали, с нищо не го показаха. Отминахме пищните имения със зелени морави и високи декоративни огради. Оставихме зад гърба си парковете със скулптурни фигури сред тях, добре охраняваните алеи, където филмови звезди и именити режисьори зад прикритието на показния разкош вършеха същите онези прости неща, присъщи на обикновените хора, лишени от всякаква преструвка.

Свихме на юг по крайбрежния път през Бей Сити. Днес океанът изглеждаше особено весел и дружелюбен. Сякаш измити от дъжда, вълните една след друга заливаха чистия бял плаж, искрящи под новото слънце. Вляво мярнахме Бей Сити, поосвежен от пороя, но с евтиния блясък на всички курортни градчета, изпълнен с фалшиви обещания, надничачи иззад полющените фасади. Кадилакът пред мен пердашеше на юг, градчетата едно след друго оставаха зад нас. Манхатън Бийч, Хермоса Бийч. Малко на юг от Редондо Бийч, близо до Палос Вердес, свихме от главния път по тясно полегато отклонение, чиито остри завой покрай ниски кедри и тръстики ни отведоха към брега. Намалих скоростта и поизостанах. Когато излязох от последния завой, видях как кадилакът спира на бетонна площадка до самия кей, на който се белееше малка постройка. Две хлапета бяха потопили въдици във водата. Обърнах колата и паркирах недалеч от главния път. Върнах се надолу по склона и под прикритието на растителността поднових наблюдението.

Чувствах се твърде неудобно с костюм и връзка. Пясъкът хрущеше под краката ми, пълнеше обувките ми. Морският вятър удряше кедровите клони в лицето ми. Моторът на кадилака работеше на празен ход, прозорците бяха вдигнати. Никой не излизаше от него. Не ставаше нищо, което да оправдае присъствието ми. Пристъпвах от крак на крак, най-сетне не издържах, извадих цигара, успях да я запаля едва на третия път, скривайки кибрита в шепи, обърнах гръб към вятъра.

Момчетата на кея все още нищо не бяха уловили. Самотен гларус кръжеше с надежда над тях и чакаше. Стотина метра навътре по-дребни морски птици, сиви, с бели гърдички, прелитаха над водата и току топваха човки, примамени от сребристия гръб на някоя рибка,

след което бързо се вдигаха нагоре, и ятото отново политаше над гребените на вълните.

Към два и половина откъм хоризонта се зададе корабче. Към три приближи на около петстотин метра от кея. Можеше да се каже, че това е яхта. Със същия успех бихме назовали Емпайър Стейт Билдинг небостъргач. Беше дълга близо сто и двайсет метра, с поне три палуби. Два комина бълваха пушек над тая перленозелена грамада. На кърмата личеше надписът „Рандолф Рейнджър“. Спуснаха моторница и моряк в униформа с цвета на яхтата слезе по стълбата и се качи в нея. Позабави се, докато запали мотора, след което до мен долетя слабо ръмжене. Моторницата направи широк завой и се отправи към кея. След нея оставаше широка бяла ивица. Когато наближи, вече съвсем ясно чувах рева на мощния двигател.

Мексиканецът и Бонсентир почти едновременно излязоха от кадилака и се запътиха към кея. Морякът задържа моторницата, полюшвана от вълните, докато двамата се настанят, след което с ловка маневра потегли към кораба. Загорелият бодигард изви кадилака и пое към главния път. Беше си сложил тъмни очила и така и не ме забеляза, погълнат от тесните остри завойи.

Моторницата спря край борда на кораба точно под спуснатата стълба. След като Бонсентир и мексиканецът се качиха, лодката плавно се насочи към кърмата.

Щом кадилакът се скри от поглед, се запусках към кея. Още от прикритието си бях забелязал, че от постройката излизат телефонни кабели. Човекът, който я стопанисваше, бе с чорлава бяла коса и голямо шкембе, издуло фланелката му. Мършавите му ръце и раменете бяха покрити с рани от слънчево изгаряне. Един от предните му зъби липсваше, а в ъгълчето на устата бе залепнала тънка кафява цигара.

— Може ли да използвам телефона? — попитах аз.

— Телефонът не е обществен, а частен.

— Това не означава, че не мога да си платя.

— Къде ще се обаждате?

— Наблизо. В Лас Олиндас.

— Това съвсем не е наблизо — рече оня.

Извадих десетдоларова банкнота от портфейла си.

— Струва ми се, че е достатъчно, какво ще кажеш?

Човекът прокара посивял език по изпръхналите си устни съвсем близо до тлеещата цигара. Пепелта се поръси върху фланелката. Той я отупа разсеяно, без да откъсва поглед от десетачката.

— Ами може, стига да не говориш дълго.

— А даваш ли да си поемам дъх?

Мъжът пхна банкнотата в страничния джоб на панталоните с цвят каки, отвори вратата и се подпря с гръб към мен. Това вероятно трябваше да означава, че ме оставя насаме. Набрах телефона на Сайпръс Клъб и поисках да говоря с Еди Марс.

— Тук е Марлоу. Намирам се близо до Палос Вердес, на един кей на около десет мили южно от Редондо. Мисля, че открих Симпсън.

— Ще остане ли по-дълго?

— Не знам. Намира се на кораб на около четвърт миля от брега; В момента е на котва.

— Стой там, храбрецо, идвам — рече Еди Марс.

— Имаш ли лодка? — попитах.

— Ще намеря.

— Е, добре — казах аз. — Не затваряй. Закрих мембраната с ръка.

— Как се казва това място? — попитах високо. Старият чудак край вратата се обърна с престорена изненада, все едно бях прекъснал мислите му.

— Това място ли?

— Да. Упътвам моя приятел.

— Феър Харбър.

Повторих го на Марс.

— Стой там, храбрецо. Тръгвам.

— Разбира се, Еди, в това време ще надуя гумените си криле.

Марс затвори, а след него и аз. От прозореца на бараката наблюдавах как моторницата отново се отдели от кораба и се насочи към кея. Облегнах се на плота, като нарочно оставих сакото ми да се разтвори, за да се види пистолетът.

— Виж какво — започнах аз, — казвам се Армстронг, таен агент съм на правителството. Подробности не мога да ти кажа, но разследваме нещо, свързано с кораба ей там. Гледай да не се раздрънкаш за телефонния ми разговор.

Моят домакин не отделяше поглед от дръжката на пистолета. А умът му беше все в джоба при десетачката.

— Дадено — рече той и усърдно закима с глава.

— Дадено, капитане. Та аз съм изкарал десет години във флотата, на мен може да се разчита.

— Хубаво — рекох. И сетне добавих: — Мълчиш си, и толкоз. — Колко пъти ми се е искало да бъда така строг с някого и сега ми беше паднал случай. Оня закима още по-енергично. Облегнах се на рамката на вратата в позата, която заемаха отегчените всезнайковци от правителствените служби.

Моторницата тъкмо спираше пред кея; морякът бе изключил двигателя и я бе оставил да се носи по инерция. Завърза въжето и с бързи стъпки се отправи към бараката. Едър, як мъж с лопатести длани и татуирана нимфа на дясната ръка. Изглежда ме хладно. Отстъпих и го пуснах да влезе.

— Трябва ми лед — рече той.

— Разбира се, сър. Вземете си направо от фризера. Пет или десет килограмав къс?

— Два по десет — отговори морякът. — Качи ги в лодката.

— Тук при нас важи правилото „плащач — взимаш“.

— Чудесно. Аз ти плащам, а ти взимаш и носиш леда в лодката.

След кратко колебание старият чудак се обади:

— Готово, бе.

И се потътри към фризера отвън. Морякът го последва, спря до мен и подпря гръб на стената. В това време старецът, въоръжен с куки и гумено платно, извади леда и го занесе в лодката.

— Приятно подухва — подхвърли морякът.

— Мда — отговорих аз.

— Занимаваш ли се с ветроходство?

— Не.

— Тукашен ли си?

— Ти да не си от статистическата служба?

— Не се горещи, приятелче, просто питам.

— Обичам да ме наричат *приятелче* — рекох. — А също и просто да ме питат.

— Не ти препоръчвам да ми се перчиш.

— Влизам ти в положението.

Морякът се позамисли и очевидно реши, че няма защо да си губи повече времето с мен. Отлепи се от стената и тръгна към лодката. Седна вътре, изчака старецът да се пребори с втората буца, после запали двигателя и шумно пое към кораба.

Моят домакин крачеше към мен с пламнало лице. Здравата се беше задъхал от усилието.

Намигнах му съучастнически. Той се прибра в бараката. Чаках. Напоследък май все това правех. И не изкарвах нищо повече от някой тупаник или заплаха с пистолет. Като приспаднам десетачката, която дадох на тоя тип за телефона, дотук бях с десет долара вътре. Така трудно щях да забогатяя.

На около петстотин метра от мен „Рандолф Рейнджър“ спокойно се полюшваше на котва, придвижван едва-едва от леките вълни отвъд прибоа. Отговорите на много въпроси бяха скрити в това корито сред вълните. Нищо чудно там да бе и Кармен, нежна като калинка, но с много по-малко ум в главата, да не говорим за морала ѝ на истинска хиена. А ето го и Марлоу, готов да я спаси. И Рандолф Симпсън, когото никога не бях срещал, маниакален убиец, безочлив крадец, плюс Бонсентир с неговия мексиканец и навярно поне още шестима биячи долу в трюма. Прекрасна дружина, горях от нетърпение да се поразговоря с тях. Идеалната компания. Марлоу, за когото всички врати са отворени, чудесно си пасва с убийци и психопати, приятел на всички, човек на Еди Марс — комарджия, цар на пищова, завършен мошеник. Небето и морската вода се надпреварваха в сините багри, а въздухът искреше на слънцето, заиграло по водните пръски. Малка яхта, кеч, заобиколи носа на юг и щом приближи брега, пусна котва. Стройно момиче с равен тен и светлоруса коса скочи в лодката, вързана отзад, и загреба към брега. Носеше моряшка блузка, бели шорти и гуменки, а слънчевите очила бяха толкова големи, че закриваха почти изцяло горната половина на лицето ѝ. На палубата на яхтата млад мъж в същото облекло намота свободното въже на котвата и прибра главното платно. Момичето поръча лед, един хляб, разни дреболии, сложи покупките в кафяв плик и тръгна да се връща. Моят домакин отново се запрепъва под тежестта на огромната буца. Краката на момичето бяха като излети, с цвета на отлежало шери. Усмивката, с която благодари на стареца, би разтопила леда, ако той все още го държеше в ръце. Любезният чудак ѝ отвърна с глуповато хилене, после

тя се отблъсна от кея и с къси леки загребвания се отдалечи към яхтата. Ние двамата продължихме да я наблюдаваме, додето главното платно отново се разпери. Яхтата се понесе бавно, излезе от залива и някъде на север се загуби от поглед. Останахме отново сами. Аз, чудатият старик и „Рандолф Рейнджър“.

Двете деца прибраха въдиците и си тръгнаха. Пътем заспориха кой е имал повече шансове да успее в улова.

Еди Марс се появи след двайсетина минути. Беше си сложил пухкаво бяло поло и моряшки каскет с щръкнала козирка. Придружаваше го Блонди, чието бледо лице бе в пълен контраст със соления въздух и пясъка. Носеше слънчеви очила и спортно яке от габардин. Спряха черната лимузина на самия кей и се отправиха към бараката, където аз вече се чувствах почти у дома си.

— Там ли е Симпсън? — попита Марс и кимна към кораба.

— На бас, че е там.

— Остава само да проверим. И лодка съм поръчал.

— Кога ще дойде?

— Имай търпение, храбрецо. Я да поседнем на слънце и да пийнем нещо студено.

Блонди хлътна в бараката и се появи с няколко чаши светла бира. От колата донесе бутилка скъп бърбън и наля в пластмасовите чаши, които старият чудак ни предложи. Смеси питиетата и отпи. Старецът зяпна като изоставен удавник, но Марс се правеше, че не го забелязва.

— Мислех си по пътя насам как така откри това място — рече Марс. — И реших, че сигурно си проследил Бонсентир.

— Мда.

— От колко време го дебнеш?

— Близо три дни — отговорих аз.

— Сам ли?

— Съвсем.

Марс поклати глава и се ухили. Изражението му напомняше лихвар, който се кани да вземе в залог диамантите на майка ви.

— Прави каквото знаеш, храбрецо. Ти водиш играта.

Оставих думите му без коментар и отпих от бърбъна с бира. Няколко чайки закръжиха над вълните в очакване. Изпразнихме чашите си. Блонди ни наля повторно. Не мина много, и покрай носа от

северната страна се появи увеселителен кораб с подвижна платформа и приспособление за лов на едра риба на носа.

— За нас е — обади се Марс.

Беше незабележим като крокодил във вана.

— Ще ги изненадаме като едното нищо — рекох.

— Да не мислиш, че лесно се намира кораб за толкова кратко време. Един приятел го използваше за контрабанда, преди съвсем да остарее. Доста е мощен.

Новодошлият шумно заобиколи „Рандолф Рейнджър“ и спря в края на пристана.

— Всички на борда — нареди Марс и допи питието си.

Напуснахме бараката и по стълбата се качихме на увеселителния кораб. Бе старо, но добре поддържано корито. По медните повърхности нямаше и петънце, а частите от тиково и махагоново дърво бяха лъснати до блясък от дългогодишна работа на моряшки ръце. Зад руля стоеше мършав тип със сламена шапка, нахлупена ниско над челото. С лекота овладя кораба, додето се качим на борда. Край него се навъртаха биячът със сплеснатото ухо и счупения нос, с когото се знаехме отпреди, както и трима други бабаити, непознати за мен. Никой от тях не приличаше на рибар. Марс кимна на кормчията и той плавно отдалечи кораба от пристана. На бавен ход приближихме „Рандолф Рейнджър“.

— Намислил ли си как ще действаш, храбрецо? — попита Марс, облегнат на перилата, пъхнал ръка в джоба на панталоните, откъдето стърчеше само палецът с лъскав, добре поддържан нокът.

— Би трябвало да изчакаме. Ако потеглят, ще ги последваме. В противен случай щом се стъмни, качвам се при тях.

— Сам ли?

— Да. Ако им се изтърсим всички наведнъж, няма начин да избегнем пукотевицата, а не ми се ще, заради Кармен.

— На нея ще ѝ хареса — рече Марс, без да отделя поглед от водата. — Ще има да се кикоти, да си смуче палеца, а навярно и гащите ще намокри.

— Не са ме наели да я излагам на подобна опасност.

— За колко си се пазарил?

— Тоя път за един долар.

Марс се засмя.

— Здравата се потиш за парите си, храбрецо.

— Така си е. Нямам търпение да ги вложа.

— Как мислиш да се прехвърлиш при тях?

— Някой ще ме откара с лодка.

— А те какво, ще те посрещнат с овации?

— Може и да не ме забележат — рекох. — Ще почакаме и ще видим.

Марс сви рамене и нареди на кормчията с нахлупената шапка:

— Не изпускай от очи оня кораб.

После отново зарея поглед към хоризонта. Бавно се придвижвахме на юг от залива, без да доближаваме носа, но и без да позволяваме на вятъра да промени курса ни. „Рандолф Рейнджър“ все така стоеше на котва, денят бавно се точеше, минутите се тътреха неохотно като хлапаци на път за училище. Марс си гледаше хоризонта. Аз си изучавах яхтата. Оня с шапката държеше курс срещу вятъра, другите от екипажа пляскаха карти. Марлоу сред пиратите.

От мястото си добре виждах „Рандолф Рейнджър“. Дъсчената платформа отзад не беше прибрана, вързаната отстрани моторница се полюшваше. Май не се канеха скоро да отплават. От време на време на палубата се появяваше бяла фигура, обикаляше безцелно, сетне изчезваше. Каквото и да ставаше там, беше си скрито-покрито.

Минутите все така бавно се влачеха, сякаш бутеха пред себе си огромни камъни. Продължавах да чакам, а слънцето над главите ни не се помръдна цяла вечност, дори с милиметър не скъси пътя си на запад, нито доближи далечните очертания на Пасифика.

По някое време в късния следобед моторницата направи още един курс до бараката за нови буци лед, но това беше всичко. Чайките търпеливо кръжаха над сините води. И нашият кораб не помръдваше, полюшваше се весело на юг от Феър Харбър, додето най-сетне, тъкмо преди да се сбогувам с деветдесет и петия си рожден ден, слънцето се скри, някак внезапно потъна зад хоризонта и наоколо се стъмни.

Когато мракът се сгъсти, пуснахме скифа на вода и Блонди се качи като мой гребец.

— Ще чака близо до мястото, където избереш да се покатериш — рече Марс. — Няма да се върне без теб.

— А умее ли да гребее?

Блонди хич не ми обърна внимание. Вече седеше в скифа, с ръце върху веслата.

— Бива си го Блонди — увери ме Марс. — Не го подценявай.

— И мен си ме бива, не падам по-долу. Отивам да изтанцувам две парчета със Симпсън, после се връщам с Кармен. Ще си помислят, че пирати са им гостували.

— Кога да дойдем да те приберем?

— Смятай сам. Но все пак ми дай малко време. Симпсън навсякъде се движи с частната си армия, та се боя, че не разполагаш с достатъчно оръжие.

Марс ме дари с мрачната си усмивка.

— Ще видим, храбрецо. Ще видим.

Спуснах се в лодката, Блонди с лекота натисна веслата и ние безшумно се понесохме по тъмните спокойни води.

Щеше ми се тъмнината да е по-гъста. Светеха ярки звезди, почти пълната луна бе застинала над черните води и неподвижния кораб. Блонди майсторски доближи скифа до дъсчената платформа на яхтата. Долавях шумотевицата на развихрил се гуляй, макар че това като нищо можеше да е и пукот от брадва в ръцете на побеснял убиец. Гласовете долитаха неясни. Спокойните води се плискаха леко о корпуса. Друго нищо не чувах. От лодката се прехвърлих на платформата и Блонди се отдалечи безмълвно. Усетих приятната тежест на пистолета под мишницата си, после тихо запълзях по стълбата към палубата. Прекрасна нощ, лекият хлад от океана изпълваше въздуха с приятна свежест. На палубата сякаш нямаше жив човек, но си спомних, че много скоро бях зърнал моряшка униформа, та затова останах неподвижен в укритието си и чаках. Долиташе само приглушеният плясък на вълните и ромонът на човешките гласове. Продължавах да чакам. Въжетата тихичко поскърцваха. Потърсих с поглед кораба на Марс. Очевидно се бяха оттеглили зад носа без никакви светлини. Не виждах и Блонди в лодката. От вътрешността на кораба се разнесе смях на жена, който заглуши останалите звуци, но странно защо накара кръвта ми да се вледени — сякаш шумно оплакваше своя любовник демон. Кармен! Неочаквано съвсем наблизко чух лекия шум от стъпки с маратонки. Малко след това видях и собственика им — в бял моряшки костюм със съответните отличителни знаци за чин във флота. Истински моряк, като изключим маратонките. Очевидно бе отегчен от еднообразното си ежедневие и бе излязъл да се разтъпче. Мина покрай мен, без да ме забележи, и продължи към носа. Тихо се примъкнах към близкия отвор на палубата към помещенията долу, побърз от отлитащата младост.

Гласовете на хората долитаха до мен вече далеч по-ясни. Чувах и тракането на чинии и прибори за храна. Бавно пристъпвах от стъпало на стъпало, докато не зърнах дългия коридор, който очевидно минаваше под палубата от носа до кърмата, а от Двете му страни се

виждаха врати, сигурно към каютите. Една от тях до самата стълба беше открената и гласовете, които бях чул, идваха тъкмо оттам. Тихо изминах и последните стъпала, шмугнах се покрай вратата и натиснах дръжката на съседната. Вътре бе тъмно и още в първия миг разбрах, че е празна. Какво прекрасно чувство, да знаеш, че си сам в празно помещение! Направо като по поръчка. В повечето каюти вентилационната решетка е съвсем близо до тавана и свързва две съседни помещения. Тази тук бе отворена. Преместих един стол, стъпих отгоре и надникнах.

Всички бяха там — Бонсентир, Кармен Стърнуд и висок човек с женствено лице и къдрави коси, които се спущаха почти до очилата с дебели рогови рамки. Това трябва да беше Рандолф Симпсън. Седяха върху възглавници на пода около ниска масичка с медни инкрустации. Ядяха нещо, което ми заприлича на варено жито с плодове. Стори ми се странно, че бъркат с пръсти в храната, но очевидно за тях това бе нещо съвсем естествено. Кармен бе с широки копринени панталони и шарена риза, която падаше свободно, дори прекалено свободно, така че разкриваше всичките ѝ прелести. От мястото си не можех да разбера има ли скъпоценен камък в пъпа или не. Хранеше се с едната ръка, а с другата усукваше и разсукваше къдрици от косата на Симпсън. Умно момиче беше нашата Кармен! С нея никога няма да скучаеш. Ноктите на босите ѝ крака бяха лакирани в синьо. От време на време преставаше да усуква косите на Симпсън, колкото да поднесе хапчица на жълтото коте с тигрова окраска, което с готовност близваше пръстите ѝ, а в следващия миг недоволено се дръпваше, сядаше си на задничето и мяукаше. Симпсън бе с риза на цветя и бели памучни панталони, Бонсентир носеше белия ленен костюм, познат ми от последната ни среща в „Рестхевън“. Докторът се пресегна и от кристална гарафа наля червеникава течност в чашата на Кармен. Тя отпи и се изкиска. Очите ѝ бяха ококорени, зениците изпълвах почти докрай кръгчето на ириса. Кикотът бе придружен от гърлено бълбукане, което напълно подходеше на миризмата на лекарство, достигаща до мен. Драперии от копринен брокат висяха по стените на помещението, тук-там се мъдреха бухнали цветя в големи саксии. Симпсън бе впил очи в Бонсентир и гласът на доктора достигна до слуха ми — дълбок, изразителен като гласа на Господ иззад облаците в някой забранен за деца филм.

— Ти си човек с огромна власт, Рандолф, не може да те пипне. А и никой друг не би могъл. Нищо не пречи да си живеем както досега.

Симпсън се опули на този господ като някой статист от същия филм, навлякъл проядена от молци роба, обул сандали не по мярка. Отпи от червеникавата течност в чашата си. С трите пръста на дясната си ръка Кармен гребна храна от чинията и я поднесе на Симпсън. Мъжът преглътна, останалото се посипа върху ризата му. Кармен го почисти с вишнево червена копринена салфетка. А с трохите нахрани котето.

— Не се отказва — настоя Симпсън. — Все души и разпитва. Откри изоставената мина.

— Този човек е нищожество — отсече докторът, — абсолютно нищожество. Просто ще го смачкаме като муха.

Нещо ме стисна за гърлото. Ставаше дума за мен.

Симпсън говореше високо, с треперещ глас. Впи очи в Бонсентир и се наклони към него. Кармен плъзна ръка по бедрото му, взе си зърно грозде от подноса и го пъхна в устата си. Задъвка бавно и потърка буза в ръката на Симпсън. Котето измяука.

— Открил е *мината*. Заедно с оная смахната бабка от местния вестник.

— Не са открили нищо особено. Имаш сили, Рандолф, сигурен съм, и ще ти помогна да ги извадиш на бял свят.

— А планът? — изскимтя Симпсън. Бил е в Невил Вали и в Спрингс. Той *знае*.

Бонсентир стисна дясната ръка на Симпсън.

— Ще го премахна, Рандолф. Той те дразни. Ще го ликвидирам.

— Ами ако се раздрънка?

— Пред кого? Пред полицията? Полицията е в ръцете ни. Също и кметът, и губернаторът, и законодателството. Наши са Рандолф, Калифорния е твоя собственост.

Замълчаха, лекарят продължаваше да държи ръката на Рандолф.

— Да! — промълви Симпсън с писклив гласец. Опряла се на бедрото му, Кармен отри буза в ръката му. Котето измяука отново. Младият мъж го изгледа с раздражение.

— Нали изпрати ония хора — обади се пак Рандолф. — Каза, че те ще го спрат. — Гласът взе да му изменя. — Но не стана. Изпрати хората си и при Вивиан, а тя отговори, че той изобщо не работи за нея.

Дори след като я набиха. И той изобщо няма намерение да спре. Никак не ми харесва тази работа!

— Какво са направили на Вивиан? — поинтересува се Кармен, пускайки гъргорещия си порочен смях, който все още ме спохождаше в сънищата ми.

Никой от двамата не ѝ обърна внимание.

— Няма да създава повече проблеми.

Кармен спря да го милва по бедрото, след което засмука палеца си. Ту отсам, ту оттам, сякаш искаше да опита всичките му качества.

— Значи искаш да го убиеш? — попита тя, притиснала глава към рамото на Симпсън.

— Искаш ли да ни помогнеш? — попита я Симпсън и се усмихна бащински.

Бълбукащият смях на Кармен бликна и тя закима с глава, някак тъжно, с пръст в устата и с огромни очи, празни като обитавана от духове къща.

— Кармен *обича* това — рече тя, отвори малката си уста и показа низ от остри бели зъби.

— Зная — отговори Симпсън. Гласът му бе възвърнал спокойствието и мекотата си. — Аз също харесвам Кармен.

Тя се изправи и го целуна по темето.

— Кармен трябва да отиде да се изпишка — заяви момичето и излетя от каюткомпанията, безгрижна като кралска пеперуда. Симпсън я изпрати с поглед и се обърна към Бонсентир. Котето измяука и се отърка в крака на Симпсън. Той го изгледа с отвращение. Сетне внезапно се изправи и улови животинчето за врата. То се мяташе и дращеше. Симпсън направи една крачка с дългите си крака и се озова до люка. Отвори го и запрати животното навън. После се върна на мястото си и седна.

— Скоро май ще настъпи часът и на Кармен — рече той гърлено и с мрачен поглед.

— Тя се задържа по-дълго от много други — отбеляза Бонсентир.

— Предвкусявам мига... — започна Симпсън и думите му се процеждаха като отровна течност. — Предвкусявам мига, когато ще научи какво я чака, първия миг на просветление.

И двамата мъже с наслада се замислиха за този миг. Вратата се отвори и Кармен се върна при тях.

— Всичко свърших — обяви тя. Отпусна се до Симпсън и опря главица на едрото му рамо. Мъжът повдигна брадичката ѝ и впи устни в нейните. Дребното ѝ тяло се изви като на уловена рибка.

Слязох от стола, приближих вратата и я открянах. Време беше да измъкна момичето. Надникнах в коридора — нямаше никой. Излязох навън. Три стъпки ме делиха от съседната каюта. Мушнах ръка под самото да се уверя, че пистолетът си е на място. Неочаквано стоманена тел, по-дебела от онази, на която се държи Бруклин Бридж, опаса врата ми. Сякаш менгеме стисна ръката ми върху пистолета. По миризмата познах кой е. Беше мексиканецът. Не стоманена тел, а ръката му притискаше врата ми. Опитах се да го настъпя, но яката му хватка не ми позволяваше да мръдна. Забих левия си лакът между ребрата му. Все едно го ударих с цвете. Кръвта все по-силно туптеше в главата ми. Не виждах нищо друго освен розова мъгла. Ръката ми все така си стоеше върху пистолета. Направих отчаян опит да се наведе напред и да го преметна, но все едно се опитвах да прегъна дъб. Не можех да дишам. Мъглата пред очите ми ставаше все по-гъста и по-червена, докато най-сетне ме обгърна, потънах в нея и изчезнах.

Събудих се на пода в ярко осветено малко помещение. Затворих очи за миг, сетне отново ги отворих. Ярка светлина бе насочена право в очите ми. Вратът ме болеше, главата ми пулсираше, сигурен бях, че оная тежест, която ми вдъхваше кураж изпод лявата ръка, вече я няма. Примижах и едва сега успях да различа няколко размити силуета. Единият от тях беше на мексиканеца с огромното туловище и дългите ръце. Другите не можех да разпозная. В устата си усещах застоял вкус на попивателна хартия.

— Май че идва в съзнание — сякаш от облаците долетя до мен гласът на доктор Бонсентир. — Колко предвидливо от ваша страна, мистър Марлоу, да дойдете тъкмо когато и ние бяхме решили да ви търсим.

Обгърнах колене, опрях гръб на стената и се помъчих да се изправа. Мексиканецът излезе от яркия сноп светлина. Дръжката на пистолета ми стърчеше от колана му. Добре поне, че не беше вързал цевта на фльонга.

— Защо не го убием веднага? — дрезгаво продума Симпсън. — С това ще сложим край на неприятностите.

Долових лигавия кикот на Кармен.

— По-добре да изчакаме, докато излезем в открито море — обади се Бонсентир. — Там лесно ще се отървем от трупа.

— Не обичам да плавам нощем — изписка Симпсън. В гласа му отново личаха нотките на дете, което не иска да си легне.

— Зная, Рандолф, не се тревожи. Ще потеглим утре сутринта, а дотогава ще го държим затворен тук.

— Малко късно — обадох се аз. — Доста хора вече са осведомени.

— Кой са те? — попита Симпсън. — Казах ти, Клод, раздрънкал се е. Какво си им казал? — Гласът му вече съвсем изтъня, той напълно загуби контрол.

— Всичко ще си каже, Рандолф. Здравата го е закъсал и чудесно го знае. Всичко ще си изпее, защото смята, че това ще го спаси, но напразно.

— Главният следовател на областната прокуратура Бърни Олс — започнах аз. — Самият областен прокурор Тагърт Уайлд, полицията на Сан Бернардино, завеждащият Бюрото за издирване на изчезнали Грегъри и един тип на име Еди Марс, който в момента е на не повече от стотина метра оттук с цял кораб бабаити, готови да нахълтат и да ви гръмнат ушите.

— Знам го Еди Марс — разгорещи се Кармен. — Мили Боже! Едно познато име.

Симпсън пристъпи в осветената ивица. Гъста червенина покриваше безволевото му лице.

— Млъкни! — рече той, като поснижи една-две октави. Звучеше някак зловещо и при друг случай би било интересно да го послушаш. — Опитваш се да ме изплашиш. Никой не знае. Това е невъзможно. Аз не съм случаен човек. Никого не съм допуснал тъй близо до себе си. Тъй че затваряй си устата, че и бездруго ще умреш. — Последните думи потънаха в мрака.

Главата ми заплашваше всеки миг да се разцепи, болеше ме вратът, гърлото също, а и се чувствах позамаян, вече ми се гадеше от светлината, пък и ми писна да слушам как ми креци насреща някакъв си инфантилен глезльо. Ударих го. Получи се хубаво кроше, като се има предвид окаяната ми форма. Усетих как му сплесках носа, видях и кръв да потича. Крясъкът прозвуча като трошащо се стъкло, мъжът политна назад, притиснал лицето си с ръце, а кръвта се стичаше между пръстите, и продължаваше да надава писъци — същинска старовремска пожарна при тревога. Извърнах се към мексиканеца, нещо ме прасна в слепоочието и отново потънах в онова местенце, където напоследък май доста време се задържах.

Когато за втори път отворих очи, бях сам. Помещението се осветяваше от една-единствена крушка на тавана. Всички натъртени места сега ме боляха двойно повече, към тях се прибави и нова болка отляво на челюстта, точно пред ухото. Седях си и правех отчаяни опити да спра виенето на свят. Като изключим лекото полюшване върху вълните, не долавях друго движение по яхтата. През люка виждах само тъмнина. Време бе да стъпя на крака. Можех да се изправа. Какво са деветдесет и пет килограма и метър и осемдесет? При това за тяло в чудесна форма. Колко му е да се надигна? Опитах се да сгъна крака под себе си, а ги усещах като гумени. Примирих се да опра гръб в стената и сантиметър по сантиметър да се плъзна нагоре. Дори слабата светлина дразнеше очите ми. Примижах. Всъщност защо да бързам? Не беше ли по-добре докато си почивам, да огледам обстановката. Нямаше много за гледане. Яркия светлинен сноп бе изчезнал, а заедно с него и мебелите. В ъгъла мярнах голяма саксия с едно от познатите тропически растения и недалеч от нея две възглавнички, които вероятно са стояли върху канапе. Нищо друго нямаше в металната кутийка с цвят на слонова кост, а единственият изход като че ли бе миниатюрният люк, през който едва ли бих успял да се промуша.

Часовникът ми беше счупен, вероятно го бях ударил при падането, ето защо не знаех колко е часът. Толкова пъти ме тръшкаха на земята, че как ще остане здрав. По ризата ми се виждаха петна засъхнала кръв, най-вероятно на Симпсън, бликнала след удара, който му нанесох. Е, поне това беше някаква утеха. Болезнено, е множество кратки почивки, се изправих. Стаята бясно се въртеше. Имах чувството, че вися между небето и земята. Постепенно нещата си дойдоха на мястото. Стоях на краката си. Покрай стената доближих вратата и се опитах да я отворя. Беше заключена. Каква изненада! Друг изход нямаше. Впих поглед в растението. Беше съвсем истинско, насадено в пръстта. Огромни виолетови цветни фунии. Ако имаш

парите на Рандолф Симпсън, какво ти струва навсякъде да сложиш подобни саксии.

Хубаво огледах цветето и после пак се отпуснах на пода, поседях да спре въртенето. Събух си едната обувка и чорапа, сетне на бос крак нахлузих само обувката. Отново се изправих. Ето че започвах да свиквам. Току-виж, след време започна да го правя когато си поискам. В случай, че доживея този ден. Внимателно напълних чорапа с пръст от саксията, вързах го на възел и леко го ударих в ръката си. Не беше зле. Отворих люка и поех дълбоко хладния влажен въздух. После се върнах пред залостената врата и здраво я заудрях с лявата ръка.

— Пуснете ме да изляза! — викнах с все сила. — Пуснете ме!

Доста време блъсках и виках, докато най-сетне чух стъпки по коридора и подрънкване на ключове. В рамката на вратата застана мексиканецът. Моят пистолет все така стърчеше от колана му. Въоръжен с пълния с пръст чорап, внимателно се прицелих зад лявото му ухо. С все сила. Той изсумтя, политна напред и се отпусна на колене. Ударих го отново с импровизираното си оръжие право в тила. Той въздъхна тежко и падна възнак на пода. Здравата го ритнах в главата, наведох се и измъкнах пистолета си. Ключовете лежаха на около метър от ръката му. Вдигнах ги и излязох в коридора. Заключих вратата отвън. Отново чувствах вдъхващата увереност тежест на пистолета, който задържах в ръка. Толкова пъти ми го бяха отнемали, та едва си го познах.

Коридорът беше пуст и тих. Всички врати бяха затворени. Пристъпвах напред и пред всяка спирах и се ослушвах. Навсякъде беше тихо, само на едно място чух хъркане. Нямаше начин да разбере кой е вътре. Продължих напред и пред последната врата откъм левия борд долових познатия кикот. Натиснах дръжката. Заключено. Опитах с един от ключовете на връзката, който ми се стори подходящ, и успях още от първия път.

Кармен си беше там, а също и Симпсън. Лампата светеше. Мъжът лежеше по очи, с вързани за леглото ръце. Обичайният вид на това момиче взе да ми писва, беше гола като рибка. Стоеше надвесена над Симпсън, кикотеше се и го потупваше с четка за коса от слонова кост със златни инкрустации.

Тихо затворих вратата зад себе си. Кармен вдигна към мен очи с огромните, разширени до крайност зеници.

— Познах те — рече тя. — Ти си оня със смешното име.

— Догхаус Райли.

Симпсън се извърна да ме погледне, а аз се усмихнах на дебелия пластир на носа му и приятните подутини, които вече се оформяха под очите. Пристъпих и тикнах дулото на пистолета в отворената му уста.

— Глас да не чувам — рекох.

Мъжът се опули, но не гъкна. Без дрехи тялото му изглеждаше отпуснато и бяло. Огледах се. На кукичка в стената до леглото висеше дантелен пенъоар.

— Обличай го — казах аз на Кармен.

По лицето ѝ плъзна празната усмивка на кретен и палецът тутакси намери устата. Както винаги този жест предполагаше да подскоча и да ударя токове. Както винаги номерът не мина.

— Никакъв звук, иначе с теб е свършено — изсъсках аз.

Дръпнах дулото от устата на Симпсън, свалих пенъоара и преди да накарам Кармен да го облече, да закопчае двете копчета, които така и не свършиха никаква работа, пъхнах пистолета под мишница. Увих около кръста ѝ колана на дрехата и го завързах. После отново извадих пистолета, метнах завивките върху главата на Симпсън, сграбчих Кармен през кръста и я поведох навън. Когато затворих вратата, чух приглушения крясък на Симпсън изпод одеялата. Пет крачки по-нататък вече не го чувах.

— Къде отиваме? — попита Кармен. Не изглеждаше уплашена, по-скоро развълнувана. Изкривените ѝ устни откриваха двата реда ситни бели зъби. Бяха остри, неестествено бели.

— У дома — отсякох аз.

Качихме се по стълбата до палубата, държах оръжието с дясната ръка, а с лявата стисках Кармен. Горѐ бе само момчето с моряшкия костюм, което се взираше към брега.

Изшътках на Кармен.

Тя тутакси се изкиска, запищя с все сила и острите ѝ зъбки блеснаха под бледите лъчи на луната. Момчето се обърна и ръката му се стрелна към кобура, препасан над униформата. Натиснах спусъка, момчето залитна, потърси опора в перилата и се преметна. Някъде долу се отвори врати, по стълбата прозвуча тропот. Дръпнах Кармен към себе си и отново прибрах пистолета. Чух как капакът на палубата се отвори и някой извика:

— Ето ги там, до перилата.

Стегнах хватката около кръста на Кармен, вдигнах я и я прехвърлих през перилата. Тя изпищя пронизително и миг по-късно скочихме. При първия досег с водата изпитах болка, потънах три-четири метра, преди да успея да се обърна и да поема нагоре. Подгизналите ми дрехи теглеха надолу, а тежестта под мишницата ми вече съвсем не ми действаше успокояващо. Тази вечер дробовете ми вече бяха пострадали веднъж и яростно се противяха на новото изпитание, на което ги подлагах. Тъкмо когато започна да ме сковава панически страх, че няма да стигна повърхността, изплувах сред катраненочерните води и се огледах за Кармен. Забелязах я на около шест метра да пляска с ръце. Заплувах към нея и в този момент от кораба някой запали прожектор. Трябва да беше от ония с многото батерии, тъй като лъчът беше силен, с голям диаметър. Стигнах до Кармен, която се кискаше, плачеше и в същото време плюеше погълнатата вода. Лъчът мина над главите ни и тъкмо преди да се върне обратно, Блонди, доплавал със скифа, вече посягаше към Кармен. Светлината ни засече, близо до лодката изплющя куршум, а някъде от юг в тъмнината проехтяха изстрели, забарабаниха по корпуса на кораба, прожекторът изгасна и някой извика: „Залегни!“ В следващия миг Кармен бе в лодката, последвах я, прехвърлих се през планшира с последни сили, а Блонди вече мълчаливо гребеше по посока на стрелбата.

— Не съм и подозирал, че някога ще се зарадвам да те видя — рекох.

— Влизам ти в положението.

— Не искам да си ходя вкъщи — каза Кармен. Увита в одеяло, тя седеше в каюткомпанията на кораба, нает от Марс. В сивия здрач на утрото се носехме към кея. Корабът на Симпсън бе с далеч по-голям обем и затова не можеше да ни последва толкова бързо. С максимална скорост той се носеше на север покрай носа.

Свалил бях сакото си, но всичко по мен бе подгизнало, докато Марс изглеждаше свеж и спокоен.

— Жалко, че не ме послуша — рече той. — Трябваше да ги довършим.

— Грещиш, Еди. Симпсън навсякъде влачи поне един взвод охрана. Щяха да те пометат.

— И моите момчета не падат по-долу, храбрецо.

— Дойдохме за Кармен. И си я получихме.

— Не искам да си ходя вкъщи — отново изхленчи Кармен.

— Нещата няма да свършат дотук, храбрецо.

— Известно ми е — рекох. — Ще ни обвинят в нахлуване в чужда собственост, отвлечане, незаконно задържане, опит за убийство, убийство, а може би и в двете. Има и свидетел — кимнах към момичето.

— То пък един свидетел. Да не си въобразяваш, че някой от ония би се обърнал срещу Симпсън?

— Ами ако успеем да го спипаме насаме, в някоя тиха стая, с един-двама железни полицаи, кой знае какво ще запее, ще се разбъбри като планинско поточе. Ако не е Бонсентир, да се е разкапал досега.

— Ти познаваш ли такива железни полицаи? — попита Марс.

— Един-двама. Щом стъпим на брега, ще се обадя на единия.

— Добре ще направиш, ако не ме забъркваш в историите си. Ченгетата отдавна са ми вдигнали мерника, а и това, което току-що свършихме, едва ли е напълно законно.

— Ще видя какво мога да уредя. И бездруго съм ти длъжник.

— Нищо не ми дължиш, храбрецо. Не съм тук заради теб.

— Все пак няма да те споменавам.

Корабът плавно приближи кея. Бордът леко се удари в стената. Развиделяваше се и небето на изток изсветляваше. Подбрах Кармен, свалих я на брега, отправихме се към колата и тръгнахме да търсим телефон.

Всяко нещо по реда си.

Стаята, в която ни отведоха хората от бреговата охрана на Лонг Бийч, беше светла и чиста. Там беше и Олс, запушил една от своите тънки пури с вид на човек, който солидно си е подложил на закуска, а също и капитанът от полицията на Лонг Бийч, висок и слаб, със силно изпъкнала адамова ябълка и с изражение, което говореше, че тая работа не му е по сърце. Зад спретнатото канцеларско бюро седеше началникът на бреговата охрана лейтенант Фентън, червендалест и топчест. Настаних се на стола срещу него. До мен, облечена в униформена риза и панталони поне с четири размера по-големи, седеше Кармен, същинска Мери Пикфорд. Олс се бе опрял до вратата, а капитанът от полицията, на име Ракли — на стената до бюрото на Фентън.

— От нея нямаме нужда — обади се Олс. — Докарахме Симпсън с брига на бреговата охрана, човек не може да му затвори устата. Всичко си изпя: и за сделката с водата в Невил Вали, и за това, че е накълцал Лола Монфорте и поне още четири-пет момичета, че доктор Бонсентир не се отделял от него; бил негов „ментор“, мисля, че така го нарече, и „духовен наставник“.

— Къде е Бонсентир? — попитах аз. Олс погледна Фентън.

— С него бил някакъв мексиканец — отвърна онзи. — На горила приличал. Здравата размахвал юмруци; в защита на Бонсентир, предполагам. Заради него един от моряците е в болница, а друг със счупена ръка. Наложило се шефът на отряда да му тегли куршума.

— И после?

— В бъркотията Бонсентир се изпарил.

— Няма къде да се скрие — рече Олс. — Нали прибрахме Симпсън, той му беше дойната крава.

— Може ли да видя Рандолф? — попита Кармен.

— Не сега — отвърна Олс и ме погледна. — Вече имаме твоите показания, Марлоу, нейните също. А пък Симпсън, както се е разприказвал, току-виж си признал и убийството на Линкълн.

Кимнах. Кармен отново съсредоточено си смучеше палеца.

— Я чакайте малко — обади се Ракли. Адамовата му ябълка заподскача. — Вие какво, да не смятате да ги пуснете?

— Ами да.

— Лонг Бийч няма ли право на мнение? — едва ли не обиден възкликна той.

— Лонг Бийч още щеше да се пипка с белезниците, ако Фентън не беше ви поднесъл тия приятелчета на тепсия — обади се Олс. — Това, което става тук, няма нищо общо с Лонг Бийч.

— Не ми харесва тая приказка за белезниците — измърмори Ракли.

— Не се учудвам — рече Олс. — Възразявате ли да ги пуснем? — погледна той към Фентън.

— Момичето ще ни е нужно само ако се стигне до съд — рече Фентън. — Същото се отнася и за него.

— Вижте какво — кротко подхвана Олс, — този приятел тук съвсем сам се напъха в кораб, пълен с яки момчета с патлаци, за да отърве една перколясала нимфоманка. Стискаха го за гърлото, биха го, а той без малко да се удави, за да ни я докара невредима. Поднесе ни на тепсия и разкритието на едно кърваво убийство. Осуети плановете, целящи да отнемат до последна капка водата на ония нещастници от Север.

Олс дръпна дълбоко от пурата, сетне я извади от устата си и я заразглежда.

— И за цялата тая работа... колко ти платиха, Марлоу?

— Един долар и разходите.

— Може би резервоар бензин?

— И два куршума.

Олс скръсти ръце и се втренчи в Ракли.

— Значи като дойде време до съд, няма да можем да го открием, така ли?

— Лейтенантът има право — обърнах се аз към Ракли.

— Според вас никой ли не му е помогнал да се добере до яхтата и да се измъкне после? — попита Ракли. — Бреговата охрана откри двайсет и осем дупки от куршуми по корпуса и обшивката.

— Бързо зареждам — поясних аз.

— Май вие от Лонг Бийч още има да се учите — рече Олс. — Повечето добри ченгета знаят кога да притиснат човека и кога е време да се оттеглят. Лично мен версията на Марлоу напълно ме удовлетворява.

— По дяволите! — скочи Ракли. — Вие полицията на Лонг Бийч за нищо я нямате.

Капитанът мина между мен и Олс и излезе от стаята, като тръшна вратата, но без да прекалява.

— Имате ли възражения, лейтенант? — попита Олс.

— Нека да си вървят — въздъхна Фентън.

— Доколкото познавам нещата, до процес няма да се стигне — обадох се аз. — Симпсън така се е накиснал, че адвокатите му като нищо ще му издействат едно освидетелстване и край.

Станахме да си вървим. Стиснах ръка на Фентън.

— Къде отиваме? — попита Кармен. — Спи ми се.

— У дома. Камериерката ще те сложи да спиш.

— Няма ли ти да свършиш тая работа? — Тя прекара езиче по устните си и ми хвърли закачлив поглед.

— На мен също ми се спи. Тя ще се справи по-добре.

Колата ми беше на паркинга, до черната лимузина на Олс.

— Благодаря ти, Бърни — рекох аз.

Олс кимна и отвори вратата на колата. Вече беше сложил крак вътре, когато спря и подхвърли:

— Тя трябва да бъде настанена някъде.

— Зная.

— Някой от нас трябва да се погрижи. Предпочитам да си ти. Но така или иначе, трябва да го направим.

— Ще имам грижата.

Отворих вратата пред Кармен и тя влезе вътре. Минах от другата страна, а Олс все така стоеше подпрян на покрива на колата си.

— Бонсентир ще те намери — рече той.

— Зная това.

— Рано или късно.

— Тоя път ще си счупи главата.

Олс кимна бавно и най-сетне се настани на седалката. Запали мотора и потегли. Изпратих го с поглед. Сетне седнах до Кармен и

поех към Холивуд с адска болка в очите. Същото можеше да се каже и за всяка част от мен.

— Значи все пак успя — подхвърли Вивиан. Наближаваше обяд. Почивах си, притворил очи в удобния кожен фотьойл, вдигнал крака върху възглавницата наред огромната дневна. Дрехите ми бяха изсъхнали върху мен. Сега висяха така, сякаш бях стоял няколко часа под водосточна тръба. А се чувствах още по-зле.

— Сигурна бях, че ще те убият — рече Вивиан.

— И както виждаш, сбърка — отвърнах аз.

— Прав си. И страшно се радвам.

— Мда.

Тишината изпълваше всяко ъгълче на къщата, бе се просмукала в паркета, в корнизите по тавана, в самата мазилка по стените. Вивиан седеше срещу мен на огромното издуто канапе, подвила крака под себе си. Беше с панталони и черна копринена блуза и носеше наниз перли — имитация, чийто оригинал се пази в сейф.

— Без твоя помощ няма да се справя с Кармен.

— Ще я настаня на подходящо място и ще се погрижа да я задържат, колкото е нужно.

— Ще трябва ли да се явява в съда?

— Не вярвам. Предполагам, че изобщо няма да има дело. Цялата история ще се потули и двамата със Симпсън ще бъдат обявени за невменяеми с препоръка за подходящо лечение.

— Невменяеми — потръпна Вивиан. — Каква грозна дума.

Замълчах. Вивиан се изправи, мина зад мен и взе да разтвива врата и раменете ми.

— Какво ще стане с нас, Марлоу? Не си забравил за онази нощ, нали?

Кимнах.

— За теб тук винаги ще има място.

— За колко време?

— Значи според теб няма да трае дълго.

— Сега си уплашена и самотна. Грижата за Кармен отново легна върху теб, а и не знаеш къде е Бонсентир. Засега съм ти нужен, но какво ли ще си мислиш за мен след година? Виждаш ли ме на игрището по поло? Може би ще получи и блейзър с монограм? А за да заговоря почти като англичанин, подходяща компания за обичайната тълпа в Дел Мар, ще са ми нужни няколко урока по дикция.

— Ама и ти си едно копеле.

— Аз съм детектив, мадам. Колко пъти да ти повтарям. Това не е шега работа. Така си изкарвам хляба. Мястото ми е в скапаното апартаментче на Франклин Авеню и в прашната кантора на Кауенга. Плащам си сметките без чужда помощ, правя каквото си поискам, не търпя да ме обиждат. Не е Бог знае какво. Сам съм си го избрал. Колкото мозък, сила и смелост имам, мои са си и работя с тях. И парите в джоба сам съм си ги спечелил.

Тя плачеше. За малко да заплача и аз.

— Ще ме целунеш ли поне?

Изправих се и я прегърнах. Устните ни се сляха и тялото ѝ се притисна до моето.

— Не се връщай повече — промълви тя. — Втори път няма да го понеса.

Вивиан с бързи крачки напусна дневната. Опитах се да се успокоя.

В този миг влезе Норис.

— Мисис Риган ме помоли да ви изпратя.

— Тръгвам — рекох аз.

— Много съм ви признателен, сър, задето се погрижихте за мис Кармен.

— Ще я настаня на подходящо място, Норис.

— Благодаря ви, сър, генералът щеше да ви е безкрайно признателен.

— Има ли шампанско, Норис? — внезапно попитах аз.

— Разбира се, сър.

— Добре изстудено ли е?

— Естествено, сър.

— Не забравяй да донесеш и бренди — поръчах му. — Сервирай в оранжерията, ако обичаш, с две чаши.

— Веднага, сър — усмихна се Норис.

Оранжерията си бе същата. Душна, наситена с влага, с гъсто преплетени месести листа. Насред остъкленото помещение върху килима все още се мъдреше инвалидният стол. Халатът бе сгънат и преметнат на облегалката. Недалеч от него се виждаха и два сламени стола. От стъкления купол от време на време се отцеждаха капки и тупваха по плочките долу. Настаних се на един от столовете, извадих цигара, запалих я и бавно издишах дима. Норис се появи сред джунглата с количка за сервиране. На нея имаше бутилка френско шампанско в сребърна кофичка с Лед, по която вече се стичаха капки, и отлежало френско бренди.

— Нaley два пръста бренди, а отгоре студено шампанско.

Норис мълчаливо приготви питиетата и ми подаде моята чаша.

Безмълвно отпихме. Влагата ни обгръщаше отвсякъде, ароматът на орхидеи напомняше за умираща красота, *гнилата сладост на проститутка*, както се бе изразил генерал Стърнуд. Мълчаливо допихме чашите си. Норис стоеше прав, аз седях в същия стол, както по време на срещата ми с генерала.

— Той бе истински войник, Норис — обадих се най-накрая аз. — Също като теб.

— Ако позволите да забележа, и вие не падате по-долу, сър.

Оставихме чашите върху количката. Стиснахме ръце за сбогом и аз си тръгнах. Видях Еди Марс да излиза от колата си. Той не ме забеляза. Поех към улицата покрай пръскачката в тревата. Подкарах колата, без да се обръщам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.